

YOUR NAME.

Shinkai Makoto

Thủy An dịch

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Your Name.

(Kimi no Na wa.)

Tác giả: Shinkai Makoto

Dịch giả: Thuý An

Phát hành: IPM

Xuất bản: NXB Văn Học

Typer: Hà Du

Tác giả: Shinkai Makoto

Sinh năm 1973 ở tỉnh Nagano. Là đạo diễn phim hoạt hình. Năm 2002, bộ phim ngắn *Tiếng gọi từ vì sao xa* do anh tự thực hiện đã thu hút rất nhiều sự chú ý. Sau đó, các tác phẩm *Bên kia mây trời là nơi hò hẹn*, *5 centimet trên giấy*, *Đứa trẻ đuổi theo vì sao*, *Khu vườn ngôn từ* lần lượt ra đời và nhận được khá nhiều giải thưởng trong nước. Tiểu thuyết do anh chấp bút, dựa trên nội dung của những bộ phim anh đạo diễn như *5 centimet trên giấy*, *Khu vườn ngôn từ* cũng được đánh giá cao.

Your name. là cuốn sách được chuyển thể từ bộ phim mới nhất của anh, công chiếu vào năm 2016.

Mitsuha là nữ sinh trung học sống ở vùng quê hẻo lánh. Một ngày nọ, cô mơ thấy mình ở Tokyo trong một căn phòng xa lạ, biến thành con trai, gặp những người bạn chưa từng quen biết.

Trong khi đó ở một nơi khác, Taki, một nam sinh trung học người Tokyo lại mơ thấy mình biến thành con gái, sống ở vùng quê hẻo lánh.

Cuối cùng hai người họ nhận ra đang bị hoán đổi với nhau qua giấc mơ. Kể từ lúc hai con người xa lạ ấy gặp nhau, bánh xe số phận bắt đầu chuyển động.

Đây là phiên bản tiểu thuyết của bộ phim hoạt hình *Your Name.*, do chính đạo diễn Shinkai Makoto chấp bút.

1. Giấc mơ

Trong hơi ấm và ánh sáng yêu thương, trong mùi hương và giọng nói chứa chan hoài niệm...

Mình đang ôm chặt một ai đó rất quan trọng với mình. Chặt đến mức không còn khoảng cách, không thể tách rời. Như trẻ sơ sinh được ấp iu bên bầu sữa mẹ, chẳng còn bất an hay đơn côi. Những cảm xúc ngọt ngào tưởng chừng đánh mất đã lâu lại từ từ dâng tràn khắp cơ thể.

Bỗng nhiên, mình mở choàng mắt.

Là trần nhà.

Trong phòng.

Lúc ban mai.

Và một mình.

Ở Tokyo.

Thì ra...

Chỉ là một giấc mơ. Mình chậm rãi ngồi dậy trên giường.

Trong hai giây ngắn ngủi, cảm giác ngọt ngào ấm áp vừa bao bọc cơ thể đã tan biến hết. Không dấu tích. Không dư âm. Quá đổi đột ngột khiến mình trào nước mắt.

Sáng sớm, mới tỉnh dậy bỗng dưng đã khóc. Không hiểu vì sao. Thi thoảng mình lại như vậy đấy.

Chẳng bao giờ nhớ được đã mơ thấy những gì.

Tôi chăm chú nhìn bàn tay vừa lau nước mắt. Tay phải. Đầu ngón trỏ còn vương một giọt nhỏ.

Giấc mơ mới đây. Và dòng lệ khiến khóe mắt ướt cay, đều mau chóng bay hơi cả.

Có lần bàn tay này đã nắm...

... một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Không nhớ nổi.

Chấp nhận bỏ cuộc, tôi không cố nghĩ thêm, quyết định xuống giường, ra khỏi phòng và vào buồng tắm.

Làn nước ấm áp. Vừa rửa mặt vừa, có cảm giác mình từng ngạc nhiên vì mùi vị của nó, Tôi nhìn vào gương, thì thấy một khuôn mặt mang vẻ bất mãn đang trân trối nhìn lại.

Vẫn nhìn vào gương, mình buộc tóc, mặc lên người áo khoác mỏng mùa xuân.

Tôi lồng vào cổ chiếc cà vạt đã thắt sẵn, đẩy khít lên, đóng bộ vest.

Mình mở cửa bước ra,

Tôi đóng cửa lại,

trước mắt hiện lên khung cảnh Tokyo nay đã trở nên quen thuộc. Bây giờ, mình có thể đọc vanh vách tên vài tòa nhà cao tầng, y như từng ghi nhớ tên gọi của những núi non ngày ấy.

Nhà ga nhộn nhạo. Tôi băng qua cổng soát vé, bước xuống thang cuốn,

và lên tàu điện đi làm. Đứng tựa vào cửa, mình ngắm cảnh vật từ từ trôi qua bên ngoài. Cao ốc, xe cộ, cầu vượt cho khách bộ hành, đường phố... nơi nào cũng đông đặc những người.

Vòm trời trắng xóa như ngập trong hoa anh đào. Thành phố với xe chở hàng

trăm người, tàu chở hàng nghìn khách và vô vàn phương tiện lưu thông.

Cũng như mọi khi, trong lúc ngấm đường sá nườm nượp, bỗng dung nhận ra, mình

vẫn đang tìm kiếm bóng dáng một người, chỉ duy nhất một người ấy.

tôi

2. Khởi đầu

Tiếng chuông nghe lạ quá!

Tôi tự nhủ trong giấc ngủ chập chờn. Dậy thôi nhỉ? Nhưng tôi còn buồn ngủ lắm. Đêm qua miệt mài vẽ tranh, khi ngã lưng xuống giường trời đã tang tảng sáng.

- Tak... Taki!

Lần này lại đến ai đó réo gọi. Giọng con gái...

Con gái ư?

- Taki, Taki!

Tiếng gọi khẩn thiết như sắp bật khóc. Tiếng gọi cô đơn, run rẩy tựa ánh nhấp nháy của vì sao xa.

- Cậu không nhận ra tớ à?

Cô hỏi tôi, giọng chất chứa bất an. Nhưng tôi không biết cô là ai cả.

Đột nhiên, tàu dừng, cửa mở. À phải, tôi đang trên tàu điện. Khi nhận thức điều đó, tôi cũng nhận thức luôn sự hiện diện của bao nhiêu người xung quanh, ních đầy cả toa. Ngay trước mắt tôi là cặp mắt tròn xoe của một cô gái. Cô đắm đắm nhìn tôi. Cô gái mặc đồng phục ấy đang bị dòng người xuống tàu từ từ cuốn ra xa xôi.

- Tên tớ là Mitsuha.

Cô kêu lên, tháo sợi dây buộc tóc và đưa tới. Tôi không kịp nghĩ ngợi, chỉ vươn tay ra. Màu cam nồng ấm, như tia nắng chiều rơi vào toa tàu tối mờ. Tôi nhào người qua đám đông, chụp lấy màu sắc ấy.

Đến đây, tôi bừng tỉnh.

Dư âm giọng nói của cô vẫn còn lẩn quất bên tai.

... Tên là Mitsuha?

Tên chưa từng nghe, người chưa từng gặp. Dáng điệu vô cùng khản thiết. Đôi mắt ầng àng chục trào lệ, bộ đồng phục không hiểu ở trường nào. Vẻ mặt rất đổi nghiêm trọng, như thể đang nắm trong tay vận mệnh của vũ trụ.

Nhưng đó chỉ là giấc mơ thôi. Chẳng có ý nghĩa gì. Đường nét khuôn mặt cô gái đã phai nhòa trong trí nhớ tôi. Dư âm bên tai giờ cũng tan biến.

Dù vậy...

Dù vậy, tôi vẫn thấy lòng bồn chồn khó tả. Lòng ngực nặng một cách kì lạ. Toàn thân đầm mồ hôi. Tôi vội hít một hơi thật sâu.

Hắt xì!

-...?

Bị cảm thì phải? Cổ họng và mũi rất khó chịu Đường không khí đi vào mũi hẹp hơn bình thường Ngực nặng lạ lùng. Nói sao nhỉ, nặng theo đúng nghĩa đen ấy. Tôi đưa mắt nhìn xuống thân thể mình.

Và bắt gặp khe ngực.

Ồ ĐÓ CÓ... KHE NGỰC!!!

-...?

Ánh bình minh rọi vào ngực làm làn da trắng trẻo càng thêm tươi tắn mịn màng. Giữa hai bầu ngực có khoảng tối sâu hút như hồ nước.

Hay là sờ nắn một chút nhỉ?

Tôi chợt nghĩ thế. Đây là chuyện rất bình thường, rất tự nhiên, như táo rơi xuống đất thôi mà.

.....

.....

.....?

...!

Thích quá đi mất! Ôi ôi ôi, tôi nghĩ, thật là rạo rức! Và tiếp tục nắn bóp cẩn thận. Biết nói thế nào đây? Cơ thể phụ nữ thật là tuyệt...

-... Chị, làm gì đấy?

Nhìn theo hướng tiếng gọi, tôi thấy một bé gái đứng lù lù chỗ cửa lùa mới mở. Tôi vừa mân mê ngực vừa thản nhiên phát biểu cảm nghĩ.

- Chà, cảm giác như thật vậy... Ủa?

Tôi nhìn cô bé lần nữa. Cô bé tầm mười tuổi, tóc buộc cao hai bên, mắt hơi xếch, có vẻ là một đứa trẻ láu lỉnh.

- Chị hả?

Tôi trở vào mình. Có nghĩa cô bé là em gái tôi sao? Cô bé nhìn tôi, đầy ngạc nhiên.

- Chưa tỉnh à? Cơm rồi! Xuống nhanh đi!

Rầm! Cửa lùa bị kéo sập lại một cách thô bạo. Đúng là một đứa trẻ hung dữ, tôi thầm nghĩ rồi đứng dậy khỏi nệm. Nhắc đến mới thấy bụng cũng đói rồi. Dừng mắt trước gương, tôi bước thêm vài bước, ngắm hình ảnh phản chiếu trong đó. Kéo chiếc váy ngủ ấm áp khỏi vai, nó lập tức rớt xuống sàn khiến tôi trần như nhộng. Tôi chăm chú ngắm cơ thể mình.

Mái tóc đen dài như suối còn hơi rối do mới ngủ dậy. Đôi mắt to tròn và bờ môi tươi tắn nằm cân đối trên khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh, chiếc cổ thon cùng xương quai xanh nổi rõ. Bầu ngực căng tròn đầy đặn như muốn nói, tạ ơn trời vì mình lớn lên khỏe khoắn thế này. Từ hông chạy xuống là những đường cong gợi cảm, mềm mại.

Tuy chỉ nhìn hình phản chiếu qua gương nhưng chắc chắn, đây đúng là cơ thể con gái.

... Con gái?

Tôi là con gái sao?

Đột nhiên, cơn buồn ngủ vẫn đeo bám bỗng bay biến hết. Đầu óc thoát tỉnh táo, thoát lại mục mẫn. Không chịu nổi, tôi hét lên.

- Chị! Lề, mè, quá, đấy!

Vừa mở cửa là bước vào phòng khách, mình đã nghe thấy giọng chát chúa của Yotsuha.

- Ngày mai để chị nấu cho.

Mình nói, thay lời xin lỗi. Con bé này miệng còn hôi sữa mà đã thích tỏ vẻ chững chạc hơn chị nó rồi. Không thể xin lỗi hay tỏ ra nhún nhường trước mặt nó được. Mình thăm nghĩ và mở nồi cơm điện, tự xới những hạt cơm trắng dẻo ngon lành vào bát. Á, hơi nhiều rồi, nhưng thôi kệ.

- Mời bà xơi cơm.

Mình rưới thật nhiều nước xốt lên trứng chiên rồi cho vào miệng cùng cơm. Ôiii, ngon quá! Hạnh phúc làm sao... Hơ? Cảm giác gai gai như có ai nhìn mình vậy.

- Hôm nay lại bình thường rồi nhỉ.

- Dạ?

Lúc này mới nhận ra bà đang chăm chăm nhìn mình nhai cơm.

- Hôm qua sợ quá đi! - Yotsuha cũng nhếch mép cười - Tự nhiên hét lên inh cả tai.

Hét lên á? Bà nhìn mình như đang sẫm soi quái vật ngoài hành tinh, còn Yotsuha toét miệng cười với cái giọng rõ ràng là muốn trêu tức.

- Há, chuyện gì đấy ạ? Sao thế?!

Gì thế nhỉ? Phản ứng của hai người họ kì quặc quá...

Đính đoong, đính đoong!

Đột nhiên, chiếc loa treo trên rèm cửa kêu vang mấy tiếng.

"Chào các bạn!"

Đó là giọng chị gái của Saya, bạn thân của mình. Chị ấy làm ở ban thông tin địa phương, thuộc ủy ban thị trấn. Ở thị trấn Itomori nhỏ bé với dân số chỉ khoảng 1500 người này, gần như ai nấy đều quen biết nhau, không thì cũng là người quen của người quen.

((Nghĩa đen) Giữ gìn sợi dây.))

"Đây là bản tin buổi sáng của thị trấn Itomori."

Câu "Đây là bản tin buổi sáng của thị trấn Itomori" phát ra chậm rãi, rành rọt từng chữ một, ở thị trấn này, loa còn được gắn ngoài trời nữa nên âm thanh đập vào vách núi rồi vọng về, gổ lên nhau rền vang như hợp xướng.

Dù nắng hay mưa, chương trình truyền thanh phát nhờ trên hệ thống tin cảnh báo thiên tai ấy vẫn đều đặn hoạt động mỗi ngày hai lần vào sáng và chiều. Mọi nhà trong thị trấn đều phải lắp loa để nhận thông tin về các sự kiện như lịch hội thao, hộ nào đến lượt cào tuyết, hôm qua nhà nào sinh em bé hay hôm nay đám tang của ai...

"Về cuộc bầu cử chủ tịch thị trấn được tổ chức vào ngày 20 tháng tới, ban bầu cử sẽ..."

"Tháng tới, sao chổi 1200 năm mới thấy một lần sẽ xuất hiện. Chúng ta có thể quan sát hiện tượng bằng mắt thường trong vài ngày. Hiện tại, JAXA cũng như các cơ quan nghiên cứu khác trên thế giới đang ráo riết chuẩn bị để theo dõi hành trình của thiên thể thế kỉ này."

((Cơ quan nghiên cứu và phát triển hàng không vũ trụ Nhật Bản))

Trên màn hình là ảnh chụp mờ mờ của sao chổi cùng dòng chữ "Sao chổi Tiamat, có thể nhìn được bằng mắt thường trong tháng tới".

Không còn gì để nói, ba bà cháu tập trung ăn giữa tiếng bát đĩa lanh canh pha lẫn tiếng đài NHK nghe như âm thanh rì rầm chuyện riêng trong giờ học.

- Thế, vẫn chưa làm lành với nhau sao ạ?

Đột nhiên, Yotsuha nói, phá vỡ bầu không khí xung quanh.

- Chuyện người lớn để người lớn lo!

Mình vừa nhai vừa đáp. Đúng vậy, đây là vấn đề của người lớn, cái gì mà bầu cử chủ tịch thị trấn...

Huyýt, ở đâu đó, tiếng điều hòa lạnh vút lên.

- Chúng cháu đi đây ạ!

Mình và Yotsuha đồng thanh chào bà rồi bước ra cửa. Trong núi, chim chóc mùa hè rộn rã hót vang.

Hai đứa đi ra con đường nhựa hẹp và dốc rồi bước xuống theo các bậc thang bằng đá. Được một quãng thì ra khỏi bóng núi, nơi nơi ngập nắng vàng. Phía dưới có một cái hồ tròn tên là Itomori. Mặt hồ tĩnh lặng phản chiếu ánh ban mai, lung linh bùng sáng. Bên trên núi non trập trùng xanh mướt là vòm trời trong trẻo bồng bềnh mây trắng. Đi cạnh cô bé buộc tóc hai bên, đeo cặp đồ tung tăng nhảy chân sáo là mình, một nữ sinh cấp ba rạng ngời với đôi chân không xỏ tất. Tâm trí mình giống lên bản nhạc dây hào hùng. Ố ồ, như nhạc dạo đầu trong phim Nhật vậy. Tóm lại là, chúng mình đang sống ở một vùng quê mang nét đặc trưng thời Chiêu Hòa.

- Mitsuha!

Vừa tạm biệt Yotsuha ở cổng trường tiểu học, mình chợt nghe tiếng gọi sau lưng. Thì ra là Teshi đang nhăn nhó đạp xe, đeo Saya ngồi đằng sau cười tùm tùm.

- Xuống đi bà ơi! - Teshi làm bầm.

- Được rồi, đồ keo kiệt.

- Tại cậu nặng quá đó.

- Đồ vô duyên!

Mới sáng sớm mà bọn họ đã cự nự nhau như cặp đôi tấu hài ấy.

- Các cậu thân thiết ghê.

- Không có đâu!

Cả hai đồng thanh đáp. Trông vẻ chối cãi nghiêm túc đến kì cục của hai đứa, mình bỗng bật cười khúc khích. Bản nhạc dây trong đầu đã được thay thế bằng đoạn solo ghi ta du dương. Ba đứa mình là bạn thân suốt mười năm nay. Saya đáng người nhỏ nhắn, tóc tết hai bên, để mái ngố, còn Teshi cao lênh khênh, đầu húi cua, Hai đứa này. thường xuyên gây gổ nhưng kì thực rất tâm đầu ý hợp.

- Mitsuha, hôm nay buộc tóc gọn gàng lại rồi nhĩ.

Saya tụt xuống xe, chạm vào dây buộc tóc của mình rồi tủm tỉm cười. Mình luôn để một kiểu tóc, tết sam hai lọn hai bên rồi túm lại, dùng dây buộc sau gáy, đúng như cách mẹ dạy mình ngày bé.

- Hà? Tóc á? Sao cơ?

Mình bỗng nhớ lại những lời khó hiểu của bà và em hồi sáng. Hôm nay gọn gàng, nghĩa là hôm qua bù xù lấm ư? Trong lúc mình đang cố gắng nhớ lại chuyện hôm qua thì Teshi nói với vẻ lo lắng.

- Bà đã trừ tà cho cậu chưa?

- Trừ tà á?

- Chắc chắn cậu bị hồ ly ám rồi.

- Hả???

Trước lời quy kết bất ngờ ấy, mình cau mày khó chịu. Saya cuống quýt đỡ lời.

- Teshi! Nói gì mà kì quặc! Mitsuha chỉ bị căng thẳng thôi, nhỉ?

Căng thẳng à?

- Kh... Khoan đã, mọi người đang nói chuyện gì đấy?

Tại sao cả hai đều lo lắng đến thế? Minh... hôm qua. Tuy chưa nhớ ra là chuyện gì nhưng chắc chắn cũng chỉ như mọi ngày thôi.

Mà khoan!

Thực tế thì có đúng như thế không nhỉ? Hôm qua, mình...?

- Và trên hết...

Tiếng nói khàn khàn phát qua loa làm mình tạm quên lãng thắc mắc.

Hàng tá người đang đứng chen chúc trên bãi đỗ xe rộng hoang toàng, đối diện với dãy nhà kính trồng cây, vây quanh một người cao lớn nổi bật cầm mic với dáng vẻ đường bệ. Đó là cha mình. Đóng bộ vest và quàng hăng chéo ghi dòng chữ kiêu hãnh "Đương kim chủ tịch: Miyamizu Toshiki", ông đang diễn thuyết vận động cho cuộc tranh cử chủ tịch thị trấn sắp tới.

-... không gì quan trọng bằng việc tiếp tục công cuộc cơ cấu lại làng xã, nhờ đó thúc đẩy kinh tế phát triển. Phải thực hiện được nhiệm vụ này thì thị trấn chúng ta mới trở nên an toàn và ổn định được, với tư cách đương kim chủ tịch, tôi mong quý vị cử tri sẽ cho tôi cơ hội để hoàn thành mục tiêu đó, cũng như hướng tới những mục tiêu, cao xa hơn! Tôi sẽ dẫn dắt vùng đất này bằng tất cả nhiệt huyết của mình, sẽ xây dựng thị trấn thành nơi chốn mà từ trẻ nhỏ

đến người già đều có thể sinh sống phồn vinh. Đó chính là sứ mệnh của tôi, và tôi quyết tâm thực hiện...

Bài diễn thuyết cầu kì đến mức xa cách, nghe như mấy ông chính khách trên ti vi, không mấy may phù hợp với không khí bãi đỗ xe giữa bốn bề nương rẫy. Đang phát chán thì thấy đám đông xì xào "Kì này lại là ông Miyamizu thôi", "Xem ra áp đảo hết rồi"... tâm trạng mình lại càng thêm u ám.

-Ồ, Miyamizu.

- Chào.

Đã chán càng thêm chán! Đây là nhóm ba đứa mình cực ghét ở lớp. Chúng nó thuộc hội sành điệu cấp trường mà cứ nhăm nhăm bới móc từng li từng tí xóm nhà lá chúng mình.

- Chủ tịch và cai thầu của ông ta.

Một đứa nói, cố tình đánh mắt về phía người cha đang diễn thuyết của mình. Đứng bên cạnh ông là cha của Teshi đang cười rạng rỡ, mặc áo khoác đồng phục công ty xây dựng mà ông làm chủ, tay đeo băng đề dòng chữ "Đoàn ủng hộ Miyamizu Toshiki". Con bé kia nhìn từ mình sang Teshi và tiếp tục huyền thuyên.

- Mấy đứa con cũng dính nhau ghê cơ, bị phụ huynh ép hả?

Hỏi ngu tệ! Mình chẳng buồn đáp lại, rào chân cho nhanh để đi khỏi đây. Teshi cũng tình bơ, chỉ riêng Saya là lộ vẻ bức xúc.

- Mitsuha!

Đột nhiên có tiếng gọi thật to. Mình muốn tắt thở luôn. Không thể tin được. Cha đang diễn thuyết lại quay về phía mình, hạ mic xuống để nói bằng giọng bình thường. Đám đông nhất loạt nhìn theo.

- Mitsuha, phải đi thẳng lưng lên!

Mình đỏ rần cả mặt. Thật vô lý khủng khiếp! Suýt chút nữa là mình khóc òa lên rồi. Cố kiềm chế ý muốn cắn đầu mà chạy, mình từ tốn sải bước ra khỏi chỗ đó.

Mọi người lại xì xào, "Ngghiêm khắc với cả người nhà", "Chủ tịch có khác"...

Mấy đứa cùng lớp thì cười khẩy, "Ừa, khắt khe thật!", "Tội nghiệp gớm!".

Đáng ghét!

Bản nhạc nền vừa rồi còn réo rất đã tắt lịm tự lúc nào. Mình chợt nghĩ, thị trấn này mà không có tiếng nhạc đó thì chỉ là một nơi chốn ngọt ngào đến khó thở.

Kin kít.

Cùng với tiếng viên phấn chạy trên bảng, một bài thơ có vẻ là tanka từ từ hiện ra.

(Đoàn ca. Một thể thơ ngắn cổ điển)

Xin đừng hỏi ta,

chàng là ai?

Bởi ta đang

dầm sương tháng Chín

để chờ nàng đây.

(Bài 2240, thuộc Quyển 10 Vạn diệp tập)

- "Chàng" cận âm với "chạng" trong "chạng vạng". Các em hiểu nghĩa của "chạng vạng" chứ?

Giọng cô Yuki vang lên trong trẻo, cô viết trên bảng chữ "chạng vạng" thật to.

- Nghĩa là hoàng hôn, không còn là ban ngày cũng chưa phải ban đêm. Thời điểm mờ mờ nhàn nhạt, khó lòng phân biệt được ai với ai. Cũng chính là lúc dễ chạm trán những tượng không phải con người, ví như người đã khuất hay linh hồn, nên còn gọi là "lúc gặp ma". Có một số cách diễn tả cổ xưa hơn, như "chiều tà xế bóng" hoặc "chiêng đà thu không"...

Cô Yuki lại viết lên bảng, "chiều tà xế bóng" và "chiêng đà thu không".

Gì đây nhỉ, chơi chữ sao?

- Cô ơi, cho em hỏi. Phải là "lúc nhọ mặt người" chứ ạ?

Ai đó lên tiếng hỏi. Đúng rồi, mình cũng đang băn khoăn tương tự. "Lúc gặp ma" dĩ nhiên là dễ hiểu rồi, nhưng với từ chỉ hoàng hôn thì khi còn nhỏ mình quen nghe là "lúc nhọ mặt người".

Cô Yuki mỉm cười dịu dàng. Cô là giáo viên Văn học cổ điển, xinh đẹp đến mức khiến mình nghĩ ngôi trường heo hút này không hợp với cô chút nào.

- Đó là từ địa phương Itomori đúng không? Các cụ ở đây sử dụng nhiều từ ngữ y chang thời *Vạn diệp tập* ấy, thỉnh thoảng cô vẫn nghe thấy.

"Đất lề quê thói mà," một cậu con trai nói leo, và cười hi hi. Đúng là đôi khi bà mình cũng dùng mấy từ như vậy. Xung "ta" chẳng hạn. Mình vừa nghĩ vừa lật vở, trên trang giấy trắng mình nhớ là chưa hề viết gì đã chinh ỉnh dòng chữ to tướng: CẬU LÀ AI?

Ủa?

Cái gì đây?

Âm thanh xung quanh càng lúc càng xa như bị hút dần vào nét bút lạ lẫm. Đây không phải là chữ của mình. Chắc chắn mình cũng không cho ai mượn vở.

Cậu là ai? Ý gì nhỉ?

-... mizu, tiếp theo là em Miyamizu!

- A. Vâng!

Mình hồi hả đứng dậy. Cô Yuki bảo mình đọc từ trang 98 rồi nhìn mình với vẻ rất kì lạ.

- Miyamizu, hôm nay em nhớ tên mình rồi hả?

Thế là cả lớp cười ồ lên. Hà...? Chuyện gì đây, nghĩa là sao?

Giờ nghỉ trưa, mình cùng Saya và Teshi ngồi ở góc sân trường, tay cầm hộp nước ép trái cây và huyền thuyên trò chuyện.

- Không nhớ gì cả à?

- Ừ.

- Thực sự không nhớ sao?

- Đã bảo ừ rồi còn gì.

Mình nói và nhấm nháp một ngụm nước ép chuối. Ôi, ngon quá. Saya nhìn

mình bằng ánh mắt như xem xét một sinh vật lạ.

- Chuyện là, hôm qua cậu đã quên tiết vị trí bàn và tủ đồ của cậu đấy. Tóc thì rối bù như vừa ngủ dậy, không chải buộc gì, đồng phục quên thắt nơ, và cau có suốt cả ngày.

Mình thử tưởng tượng ra bộ dạng bản thân lúc đó...

- Hả? Thật vậy sao?!

- Hôm qua, Mitsuha giống như bị mất trí nhớ vậy.

Mình cố gắng nhớ lại. Lạ thật đấy, mình không tài nào nhớ ra chuyện hôm qua. Mà không, cũng có những hình ảnh đứt đoạn còn thấp thoáng trong kí ức. Đó là... Ở một khu phố xa lạ?

Một gã con trai phản chiếu trong gương?

Mình cố lần theo dòng hồi tưởng...

Tiếng điều hòa kêu lên như chọc ghẹo.

- Chẹp, tớ có cảm giác là đã mơ một giấc mơ kì lạ... Về cuộc sống của một người khác... ừm, không thể nào nhớ kĩ được...

- Tớ hiểu rồi!

Tự dưng Teshi hô toáng lên làm mình giật thót. Cậu ấy giờ quyển tạp chí huyền bí đang đọc dở ra trước mặt mình.

- Đây này! - Cậu ấy nói hăng đến mức văng nước bọt - Là kí ức về kiếp trước đấy. Dù các cậu có cho là thiếu khoa học hay thế nào đi chăng nữa thì vẫn chẳng thể phủ nhận cách giải thích dựa trên thuyết Vũ trụ song song và thuyết Đa thế giới của Everett về hành động vô thức...

- Cậu thôi đi! - Saya gắt gỏng.

- A... Không lẽ chính cậu đã viết bậy vào vở của tớ? - Minh kêu lên.

- Hả, viết bậy á?

À không, chắc không phải. Teshi không thuộc dạng thích mấy trò chọc ghẹo vô vị đó, cậu ấy cũng chẳng có động cơ để làm như vậy.

- À, không, không có gì - Minh rút lại lời vừa nói.

- Hả? Viết bậy cái gì chứ. Cậu nghi ngờ tớ à?

- Đã bảo không có gì rồi mà.

- Ôiii, thật quá đáng đó Mitsuha! Saya, cậu nghe thấy chưa, đúng là oan ức, oan ức mà. Gọi công tố viên đến đây đi, công tố viên, à không, hay luật sư, trường hợp này thì phải gọi ai nhỉ?

- Nhưng mà, Mitsuha à, hôm qua cậu thực sự lạ lùng - Phớt lờ những lời lu loa của Teshi, Saya nói - Hay cậu không khỏe chỗ nào?

- Ừm, lạ thật nhỉ... Chắc đúng là do căng thẳng quá...

Minh thử nghiền ngẫm những nhận xét của mọi người suốt từ sáng tới giờ. Teshi đã lại cầm cúi đọc tạp chí như thể chẳng có gì xảy ra. Cậu ấy vốn tính gọn gàng dứt khoát, không quen nói dai, đây đúng là một điểm tốt.

- Ờ, nhất định là vì áp lực quá. Đạo gần đây Mitsuha gặp hơi nhiều chuyện mà!

Thật vậy! Cả chuyện bầu cử chủ tịch thị trấn lần buổi lễ sẽ diễn ra tối nay. Ở thị trấn nhỏ xíu này, không hiểu thế nào mà chính mình lại rơi vào cảnh ngộ có cha làm chủ tịch thị trấn, bà làm thần chủ đền thờ. Mình úp mặt vào hai đầu gối, buông tiếng than.

(Đền thờ ở đây là đền thờ Thần đạo. Thần đạo là tín ngưỡng riêng của người

Nhật Bản. Người trông coi đền thờ Thần đạo gọi là "thần chủ", thường là bậc cao niên nhất trong gia tộc quản lý ngôi đền đó, cũng là người đứng ra thực hiện nghi thức trong các buổi lễ. Các cô gái giúp việc cho thần chủ gọi là "vu nữ", lo việc quét dọn đền, thắp đèn, làm xăm, bán bùa, và biểu diễn các điệu múa nghi lễ)

- Ôiii, tớ chỉ muốn tốt nghiệp cho nhanh rồi đi Tokyo. Thị trấn này chật chội và ngột ngạt quá!

- Đồng cảm, rất đồng cảm! - Saya gật đầu lia lịa - Trong nhà tớ, mẹ con chị em liên tiếp ba người làm phát thanh viên rồi. Từ nhỏ, bà hàng xóm đã gọi tớ là cô gái phát thanh. Tự dưng bị đóng khung, thành ra không biết bản thân thực sự muốn làm gì nữa.

- Saya, ra trường rồi đi Tokyo với tớ nhé! Ở thị trấn này, dù có lớn lên đi làm thì cũng vẫn phải tiếp tục sự phân cấp và phân công, đã hình thành từ thời đi học thôi. Chẳng có tự do nào trong cái vòng luẩn quẩn đó hết. Teshi, cậu cũng đi với bọn tớ chứ?

- Gì? - Teshi ngơ ngác ngẩng lên khỏi quyển tạp chí.

- Cậu có nghe tớ nói không thế?

- À...Tớ thấy cứ sống bình thường ở đây là được rồi.

Hàyyy! Mình và Saya buông tiếng thở dài thườn thượt. Cái tên này, chính vì cứ tẻ nhạt như thế nên chẳng được lòng con gái và không có nổi người yêu đấy. À, thật ra thì... mình cũng chưa có bạn trai.

Mình đưa mắt nhìn theo ngọn gió vừa thổi tới, trước mặt là hồ Itomori tĩnh lặng thanh bình, bàng quan với mọi trần trở.

Thị trấn này không có cả hiệu sách lẫn phòng khám nha khoa. Tàu điện hai giờ một chuyến, xe buýt cả ngày mới có hai chiếc, thời tiết nằm ngoài khu vực dự báo, ảnh vệ tinh trên Google Maps chỉ là tranh ghép. Cửa hàng tiện lợi 9 giờ tối đã đóng cửa, mà chủ yếu là bán hạt giống rau quả với dụng cụ

máy móc nông nghiệp.

Trên đường từ trường về nhà, mình và Saya tiếp tục bài ca than thở về thị trấn Itomori.

McDonald's không có, MOS Burger cũng không, vậy mà có tới hai quán rượu. Không có nhu cầu tuyển dụng, chẳng ai dám tới làm dâu, đêm dài hơn ngày... Cứ thế than thở mãi. Bình thường, thị trấn vắng vẻ này khiến mình cảm thấy dễ chịu và có chút tự hào, nhưng hôm nay thì ngược lại, có lẽ bởi tội mình đang tuyệt vọng.

Teshi này giờ vẫn im lặng dất xe bên cạnh chọt lên tiếng.

- Này các cậu!

- Gì?

Đáp lại câu hỏi của hai đứa đang buồn bực là nụ cười nhăn nhó của Teshi.

- Hay là, đi cà phê nhé?

- Hả...?

- Cà phê á?!

Cả hai đồng thanh.

Keng! Tiếng kim loại vang lên hòa trong tiếng ve sậy. "Đây," Teshi chìa lon nước ép trái cây nhặt ra ở máy bán hàng tự động, Một bác già lái xe máy điện từ ngoài đồng về lướt vèo qua trước mặt. Một chú chó hoang qua đường đến ngồi cạnh chúng mình và há mồm ngáp như muốn nói "Cho em nhập bọn với".

(Tạm dịch từ "higurashi" (tiếng Anh: Tanna japonensis), một loài ve sầu

sống ở thân sậy, phân bố ở Đông Á, nhiều nhất là Nhật Bản. Tiếng kêu chói tai, thường cất lên vào sáng và tối)

Bảo là đi cà phê, nhưng nào có phải kiểu cà phê bình thường như người ta. Nghĩa là không phải Starbucks hay Tully's Coffee, cũng không phải một không gian trong mơ có bánh ngọt, bánh mì vòng hoặc kèm gelato như ở đâu đó trên đời, mà là một bến xe buýt vắng vẻ, chỉ có máy bán hàng tự động và ghế đá dán quảng cáo kem của cả ba mươi năm về trước. Ba đứa ngồi bên nhau trên ghế, cùng uống từng ngụm nước ép. Chú chó hoang ngồi bên chân. Cảm giác cũng không tệ, dù mình đã mất công tưởng bỏ khi Teshi rủ.

- Tớ về trước nhé.

Mình nói, sau khi uống hết lon nước và tham gia một cuộc trò chuyện vô thưởng vô phạt như thời tiết hôm nay thấp hơn hôm qua một độ nhĩ hay à không, cao hơn một độ...

- Tối nay cố gắng lên nhé! - Saya nói.

- Tớ sẽ đến xem đấy! - Teshi tiếp lời.

- Đừng đến! Không được đến!

Mình gay gắt gạt đi, tự đáy lòng thì câu chúc "Để thời gian mà phấn đấu thành đôi".

Sau khi bước vài bậc lên cầu thang đá, mình ngoái đầu nhìn lại, tâm trí dạo lên một khúc dương cầm trữ tình trước khung cảnh hai người ngồi trên ghế đá, bóng hắt xuống mặt hồ được rắng chiều nhuộm đỏ. Ừm ừm, hợp quá đi mất. Lát nữa đây, chờ đón mình là ca đêm bất hạnh, còn hai cậu, ít nhất phải biết tận hưởng tuổi trẻ của mình đi nhé!

- Cháu muốn tự làm cái đó cơ - Yotsuha vùng vằng nói.

- Chưa đến lúc! - Bà trả lời.

Trong phòng làm việc rộng khoảng tám chiếu, tiếng ống suốt va vào nhau càn cạch đều đặn.

(Khoảng 15 m²)

- Hãy lắng tai nghe âm thanh của chỉ - Bà nói, tay vẫn thoăn thoắt làm - Cứ liên tục quấn chỉ như thế, chẳng mấy chốc người và chỉ sẽ có tình cảm với nhau đấy.

- Dạ? Chỉ có biết nói chuyện đầu bà.

- Mỗi sợi dây tết của chúng ta...

Bà nói tiếp, phớt lờ lời phản đối của Yotsuha. Ba bà cháu đều đang mặc kimono, cố gắng tết xong số dây dùng cho buổi lễ tối nay. Dây được tết từ nhiều sợi chỉ mảnh theo một kỹ thuật truyền thống lâu đời. Mỗi sợi dây lại có những hoa văn khác nhau, thành phẩm thường rất đáng yêu và đầy màu sắc. Muốn tết được dây, quan trọng nhất là phải quen tay, nên dây của Yotsuha là bà làm hộ. Còn con bé nhận chân sai vật, lo quấn chỉ vào suốt gỗ.

- Mỗi sợi dây tết của chúng ta đều chứa đựng lịch sử ngàn năm của Itomori. Thật là, lẽ ra bài học đầu tiên trường dạy cho các cháu phải là về lịch sử thị trấn chứ. Nghe đây, hai trăm năm về trước...

Lại bắt đầu nữa rồi, mình cười méo xẹo. Từ bé đến giờ, cũng chính trong căn phòng này, mình đã phải nghe đi nghe lại không biết bao lần câu chuyện tâm đắc của bà.

- Lửa bùng lên từ phòng tắm của bác thợ làm dép Yamazaki Mayugoro rồi lan ra thiêu rụi cả vùng. Đèn thờ và thư tịch cổ cũng cháy hết, sự kiện này được gọi là...

Bà nhìn thoáng qua mình.

- Trận hỏa hoạn Mayugoro... - Mình yếu ớt trả lời.

Ừm, bà lộ vẻ hài lòng.

-Ồ, đặt tên cho hỏa hoạn luôn ạ?!

Yotsuha hết sức kinh ngạc và làm bầm nói, "Vì chuyện chẳng may mà tiếng xấu lưu muôn thuở, thật tội nghiệp cho Mayugoro."

- Bởi thế chúng ta bây giờ không hiểu được ý nghĩa của hoa văn dây tết cũng như nội hàm của các điệu múa nữa, có chăng chỉ còn nắm bắt hình thức bên ngoài mà thôi. Dù ý nghĩa đã mất đi như thế, chúng ta cũng quyết không thể đánh mất nốt cả hình thức được vì những nội hàm ẩn sâu trong hình thức ấy nhất định sẽ có ngày sống lại.

Câu chuyện của bà có nhịp điệu độc đáo như một bản ballad, mình vừa tết dây vừa khe khẽ nhẩm theo, "... nhất định sẽ có ngày sống lại. Đó là trọng trách..."

- Đó là trọng trách của đền Miyamizu nhà ta. Thế mà... - Bà nói tới đây, đôi mắt hiền từ đượm buồn - Thế mà thằng con rể ngốc nghếch đó... Ruồng rẫy công việc ở đền bỏ nhà ra đi chưa đủ, còn dính dáng chính trị...

Bà thở dài thườn thượt, mình len lén thở dài theo. Thực sự, chính mình cũng không rõ bản thân thích hay ghét thị trấn này, không rõ muốn đi đâu thật xa hay mãi mãi ở đây với gia đình bè bạn.

Mình lấy sợi dây rục rờ vừa tết xong ra khỏi giá tròn, nó "pụt" một tiếng buồn buồn.

Mình nghĩ, người thành phố mà nghe tiếng sáo Nhật ở đền thờ lúc nửa đêm hẳn sẽ thấy rùng rợn, cảm giác giống như xem mấy bộ phim có chủ đề cả nhà bị giết hay cả làng bị tàn sát ấy... Từ nãy đến giờ tâm trạng mình u ám đến mức vừa múa điệu múa của vu nữ vừa cầu mong, Sukekiyo, Jason hay kẻ nào

cũng được, đến giết phát tôi đi cho xong.

(Kẻ sát nhân trong bộ phim Gia tộc Inugomi.

Kẻ sát nhân trong loạt phim kinh dị Thứ Sáu ngày 13 (Friday the 13th), luôn đeo mặt nạ sắt và giết người bằng dao rựa)

Vào thời điểm này hằng năm đền Miyamizu đều cử hành Lễ hội Thu hoạch và nhân vật chính, bất hạnh thay lại là chị em mình. Với phục sức trang trọng dành cho vũ nữ, mình tô son đỏ thắm, đầu gắn trang sức lãnh cánh, tiến ra chính điện trước mặt mọi người và thể hiện điệu múa do bà truyền dạy. Chính là điệu múa đôi mà ý nghĩa đã bị cháy mất trong trận hỏa hoạn năm xưa. Tay cầm chùm chuông bên dưới gắn sợi dây tết sặc sỡ, vừa lắc chuông leng keng vừa xoay người vòng vòng, phát lên cho sợi dây bay phấp phới. Ban này, trong một nhịp xoay, mình đã thoáng thấy bóng Teshi và Saya. Hai đứa này, nói đến mức ấy rồi mà vẫn tới. Mình lại càng chán nản! Đợi đấy, tớ sẽ dùng quyền năng vu nữ nguyên rửa mấy người, lên Line cũng gửi sticker trù úm mấy người luôn. Thật ra mình không ghét bỏ gì điệu múa, dù có ngưng đôi chút nhưng biểu diễn mãi từ nhỏ nên cũng đã quen, vấn đề là cái nghi lễ mà mình càng lớn càng thấy ngượng kia cơ. Cái nghi lễ phải thực hiện sau khi múa xong. Cái nghi lễ như làm muối mặt con gái ấy... Ôiii...

(Một phần mềm nhắn tin)

Không muốn làm đâu!

Mình vừa múa vừa nghĩ ngợi. Chẳng mấy chốc, điệu múa đã kết thúc. Hic hic, cuối cùng, cũng đến.

Rạo rạo rạo.

Rạo rạo.

Mình tập trung nhai gạo.

Cố hết sức không suy nghĩ, không cảm nhận về mùi vị, màu sắc, âm thanh,

chỉ nhắm mắt và tập trung nhai. Ngay bên cạnh, Yotsuha cũng đang làm tương tự. Hai chị em ngồi quỳ song song, trước mặt mỗi đứa là một cái chậu nhỏ đặt trên giá. Và dĩ nhiên, đối diện là các khán giả đủ cả già trẻ gái trai đang quan sát chúng mình.

Rạo rạo rạo.

Rạo rạo.

Aaa, thôi.

Rạo rạo rạo.

Sắp phải phun ra rồi.

Rạo rạo.

Aaa.

Rạo.

Không nhai nổi nữa, mình với tay lấy cái chậu trước mặt, bung lên miệng, vòng tay áo cổ gắng che lại. Và, phèo...

Mình chồm miệng, phun hết số gạo vừa nhai từ nãy đến giờ vào chậu. Gạo nhuyễn trộn với nước bọt tạo thành một thứ sền sệt màu trắng chảy ra từ miệng. Mình có cảm giác mọi người nhao nhao xì xầm. Hu hu hu... lòng mình gào khóc. Mọi người ơi đừng nhìn tôi, xin đấy.

Đây là kuchikamizake (rượu nhai), loại rượu cổ nhất của Nhật Bản. Gạo sau khi nhai kĩ cùng nước bọt thì sẽ thành một hỗn hợp lỏng, cứ để nguyên như thế chờ lên men là xong. Rượu nhai dùng để dâng cúng thần linh, nghe nói hồi xa xưa được làm ở rất nhiều nơi, nhưng bây giờ là thế kỉ 21 rồi, liệu còn đền thờ nào khác duy trì truyền thống này nữa không! Lại rườm rà mặc cả y phục vu nữ, cho ai xem kia chứ?!

Dù miên man suy nghĩ như vậy, mình vẫn dốc hết can đảm bốc tiếp một nhúm gạo bỏ vào miệng. Và lại nhai. Yotsuha cũng đang làm tương tự với vẻ mặt dửng dưng. Hai chị em phải lặp đi lặp lại cho đến khi đầy chậu. Phèo... Mình nhả hỗn hợp gạo và nước bột ra. Rồi tiếp tục đau khổ khóc thầm.

Đột nhiên... "Phụt!" Một giọng quen quen lọt vào tai. Mình ngược mắt nhìn, lòng gợn lên linh tính chẳng lành.

... Aaa.

Bất giác mình muốn cho nổ tung cả đền. Quả nhiên, ba đứa hội sành điệu đang lù lù đứng đó, cười mỉa ngấm ngấm mình và tán gẫu với vẻ khoái trá lắm. Nào là "Eooo, chẳng bao giờ tao làm cái trò đó được", nào là "Ghê quá!", "Làm trước mặt bao nhiêu người, rồi có ma nó lấy"... Nói cho đúng, khoảng cách giữa hai bên không đủ để cuộc hội thoại thực sự bay được đến tai mình, nhưng mình cứ cảm giác là nghe thấy như thế.

Tốt nghiệp xong, mình sẽ rời bỏ thị trấn này, đi thật xa.

Mình quyết rồi.

- Chị à, tươi tỉnh lên đi. Bị bạn bè ở trường nhìn thấy thì có gì mà phải sốc đến thế kia chứ?

- Trẻ con chưa dậy thì vô tư thật đấy! - Mình lườm Yotsuha.

Tụi mình thay lại áo thun rồi vào phòng tiếp khách của đền. Sau nghi lễ, nhiệm vụ cuối cùng trong tối nay của hai chị em là dự tiệc chiêu đãi các ông các bà đã phụ giúp buổi lễ. Bà mình là chủ tiệc, mình và Yotsuha chủ yếu đi tiếp rượu và hầu chuyện các cụ.

- Mitsuha bao nhiêu tuổi rồi? Ồ, mười bảy à! Ôi, được cháu gái trẻ đẹp rót rượu cho, ông thấy mình như hồi xuân ấy!

- Thế thì ông uống nữa đi ạ, cho hồi xuân hơn...

Mình tiếp rượu trong trạng thái gần như tuyệt vọng, mệt mỏi rã rời. Cuối cùng cũng đến lúc lớp trẻ được thả về. Bà và các cụ vẫn thông thả dùng bữa trong phòng tiếp khách.

- Yotsuha, em có biết tuổi trung bình trong phòng khi này là bao nhiêu không?

Đèn đuốc trên lối vào đèn đã tắt ngấm, chỉ còn tiếng côn trùng ra rả.

- Em không biết, khoảng sáu mươi?

- Hồi này ở dưới bếp chị đã tính thử, bảy mươi tám đấy, bảy mươi tám tuổi!

- Ừm.

- Sau khi chúng ta rời đi, tuổi trung bình trong đó sẽ là chín mươi mốt. Thộ thật! Đã ở chặng cuối của đời người. Có lẽ sắp gần đất xa trời cả rồi...

- Hừm.

"... do đó, nên mau chóng rời khỏi thị trấn này thôi." Điều mình muốn nói thật ra là như thế, nhưng Yotsuha hoàn toàn thờ ơ trước ước nguyện thiết tha này. Con bé như đang suy tư về một vấn đề khác, không hiểu được nỗi phiền muộn của chị nó. Mình đành bỏ cuộc, ngược mắt nhìn trời. Ngàn sao vẫn lung linh tỏa sáng như chằng màn dính dáng tới bao kiếp người chìm nổi dưới trần gian.

- Đúng rồi...

Yotsuha đột ngột lên tiếng khi bắt đầu đi xuống những bậc đá trước đèn, dáng điệu đặc ý như thể vừa tìm ra chiếc bánh bị giấu.

- Chị, mình nhai thật nhiều gạo để có rượu bán lấy tiền đi Tokyo đi.

Mình cầm nín mất một lúc.

- Em có ý tưởng độc đáo quá nhỉ!

- Để quảng bá, mình đính kèm ảnh hoặc băng về quá trình sản xuất, lấy thương hiệu là "Rượu nhai Vu nữ" nữa, chắc sẽ bán được đấy!

Tuy hơi lo lắng, không hiểu một đứa trẻ lên chín mà đã nhận thức ở tầm này thì có ổn không, nhưng mình vẫn thấy thật đáng yêu khi Yotsuha suy tính cho mình theo cách riêng của nó. Được rồi, mình sẽ nghiêm túc xem xét việc kinh doanh rượu nhai... Ở mà hình như, rượu thuộc danh mục không được tiêu thụ tùy tiện thì phải?

- Này, chị thấy ý tưởng đó thế nào? ...

- Ừm...

Ừm, quả nhiên là...

- Có lẽ không được đâu, vi phạm luật thuế rượu đấy!

Ồ, giờ mà lại suy nghĩ những vấn đề như vậy, chẳng phải là mình đang đi chệch hướng rồi sao Trong lúc tính toán đến các khả năng, lòng mình tràn ngập một mớ bòng bong những cảm xúc, hi vọng, bàn khoăn rồi lại tuyệt vọng. Mình bước hai bậc một, chạy nhanh xuống khỏi bậc thang, tới sân khấu múa dưới cổng đèn thì dừng lại. Cái lạnh của trời đêm tràn vào cổ họng. Mình thở ra, cố đẩy mớ bòng bong trong lòng theo làn hơi đó.

- Con ghét cái thị trấn này! Con ghét cuộc sống này! Kiếp sau xin hay cho con trở thành một anh chàng đẹp trai ở Tokyo..?

Kyo yo oooo...

Lời cầu xin của mình dội lại từ vách núi rồi tắt ngấm như bị hút vào hồ Itomori trước mặt. Sau mấy lời bạ đầu nói đó, đầu mình bỗng túa mồ hôi lạnh ngắt và bừng tỉnh.

À, dù thế...

Nếu thần linh là có thật.

Sao đây...

Nếu thần linh là có thật, chính bản thân mình cũng không biết nên mong cầu điều gì mới phải nữa.

3. Hằng ngày

Tiếng chuông nghe lạ quá!

Mình tự nhủ trong giấc ngủ chập chờn. Dậy thôi nhỉ? Nhưng mình còn buồn ngủ lắm, phải ngủ tiếp mới được. Vẫn nhắm, mắt, mình với tay lần tìm chiếc điện thoại đặt bên cạnh đệm.

Mình với tay ra xa hơn nữa. Tiếng chuông báo thức này ồn ghê. Để ở đâu vậy nhỉ...

- Ui da!

Rầm! Lưng mình đập mạnh xuống sàn nhà. Hình như ngã khỏi giường mất rồi. Đau quá...

Hả? Giường ư?

Cuối cùng mình cũng mở được mắt và lồm cồm ngồi dậy.

Ủa? Mình đang ở...

... trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Hôm qua mình không ngủ ở nhà à?

- Ở đâu đây?

Mình vừa làm bầm thì nhận ra cổ họng nặng một cách kì lạ. Mình vô thức đưa tay lên sờ. Có thứ gì đó cứng cứng, nhô lên ở cổ. "Hử?" Mình lại buột miệng, giọng trầm dị thường. Mình đưa mắt nhìn xuống thân thể.

... Không thấy.

Chiếc áo phong mà mình chẳng nhớ là áo nào rũ thẳng xuống tới bụng, không thấy...

Không thấy ngực.

Còn ở trung tâm hạ thân... có, cái, gì, đó. Sự tồn tại của nó dữ dội đến mức lấn át cả sự trống trải vì thiếu vắng bầu ngực.

Đây... là gì vậy...?

Mình e dè đưa tay tới. Da và máu như bị dồn cả về đấy, làm nó căng trướng lên.

... Cái này. Cái này, không chừng là một bộ phận cơ thể.

.....

.....

.....

Mình chạm tay vào.

Và suýt bất tỉnh nhân sự.

Gã con trai này, là ai?

Mình nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xa lạ đang phản chiếu trong chiếc

gương xa lạ ở phòng tắm xa lạ. Mái để lòa xòa đến tận chân mày, xem chừng muốn duy trì một kiểu tóc không tia tốt quá mà cũng không mộc mạc quá. Cặp chân mày ương bướng, nhưng đôi mắt to có vẻ cởi mở. Cổ cao. Bờ môi khô ráp, trông qua là thấy không chịu được ẩm. Một bên má không hiểu tại sao lại dán miếng băng cá nhân. Mình rụt rè sờ thử thì thấy nhoi nhói đau.

... Đau như vậy mà vẫn không tỉnh lại được. Cổ khô ran. Mình vặn vẹo, dùng hai tay vốc nước uống. Nó âm ẩm khó chịu và có mùi hóa chất như nước trong hồ bơi.

- Taki, dậy chưa?

Đột nhiên có tiếng đàn ông từ xa. Mình bất ngờ thốt lên khe khẽ. Taki?

- Hôm nay tới phiên con nấu cơm mà lại ngủ mê mết như thế à?

Mình dè dặt quan sát căn phòng có vẻ là phòng khách, ông chú mặc vest liếc mình rồi lập tức chuyển ánh mắt về đồng bát đĩa trên bàn.

- Xin, xin lỗi! - Mình đáp theo bản năng.

- Bố phải đi trước đây, có canh miso đây, ăn đi.

- À, dạ!

- Muộn thì đã muộn rồi, nhưng vẫn phải đi học nhé!

Ông chú nói, đoạn nhanh tay chồng bát lên nhau và đem xuống căn bếp nhỏ, len qua chỗ mình đang đứng như trời trồng, tiến về phía cửa, xỏ giày, mở cửa, ra ngoài, đóng cửa. Tất cả chớp nhoáng như tiếng kêu *huyýt* của điều hòa.

- Giấc mơ kì quặc.

Mình thử lên tiếng, đảo mắt quanh phòng thêm lần nữa. Khắp tường dán đầy ảnh và bản thiết kế nhà cửa, cầu cống, các công trình xây dựng... Dưới sàn

nhà, tạp chí, túi giấy, thùng các tông vớt bừa bãi, ngổn ngang như một quán trọ lâu đời, khiến mình có ấn tượng nơi này chẳng nề nếp chút nào nếu so sánh với nhà Miyamizu luôn luôn ngăn nắp (nhờ có bà). Không gian khá chật chội, hình như đây là một căn hộ trong chung cư. Không hiểu bị cái gì tác động mà sinh ra giấc mơ thế này, nhưng mình lại thấy mọi chi tiết rất chân thật. Trí tưởng tượng của mình cũng phong phú ghê. Tương lai chắc làm việc liên quan tới mỹ thuật quá.

Tinhhhh!

Đúng lúc đó, phía trong hành lang chợt vang lên âm báo tin nhắn. Mình hít một hơi, quáng quàng chạy vào phòng ngủ. Chiếc điện thoại rơi cạnh ga trải giường, trên màn hình hiện dòng tin ngắn ngủn.

Vẫn ở nhà à? Đến mau đi! Tsukasa.

Ồi, cái gì cái gì? Tsukasa là ai chứ?!

Dù sao, trước tiên mình phải đi học đã. Mình đảo mắt quanh phòng, phát hiện bộ đồng phục nam sinh treo cạnh cửa sổ. Đang giờ tay lấy, mình bỗng nhận ra một tình trạng khẩn cấp hơn.

A a a, làm sao bây giờ...

... Mình muốn đi vệ sinh.

Phùùùùù... Mình thờ dài não ruột, chỉ muốn khuyu xuống.

Cơ thể con trai rớt cuộc làm sao vậy?!

Dù đã hết tức bụng nhưng người mình vẫn run lên vì giận. Càng muốn đi tiểu, càng cố cầm giữ để định hướng thì lại càng phun chệch đi, như thế gọi là

gì nhỉ?! Ngu ngốc? Điên khùng?! Hay riêng gã này là trục trặc?! Mặc dù chưa từng thấy tên con trai nào khác, nhưng dẫu sao mình cũng là vụ nữ đấy nhé!

Quá đổi nhục nhã, mình cúi mặt cố kìm nước mắt, nhưng không nuốt nổi uất nghẹn nên vẫn có vài giọt trào ra. Mình thay đồng phục rồi mở cửa, dù gì cũng phải ra ngoài cái đã, mình ngẩng mặt lên.

Tức thì...

Mất mình, chìm đắm...

... trong khung cảnh trước mặt.

Hơi thở nghẽn lại.

Chỗ mình đang đứng có lẽ là hành lang của một chung cư trên đồi cao. Trải ra bên dưới là công viên rộng lớn, bạt ngàn cây cỏ. Bầu trời xanh ngắt rạng rỡ trong vắt. Ở nơi tiếp giáp giữa màu xanh da trời và màu xanh cây lá là những tòa nhà lớn nhỏ san sát bên nhau như hình xếp giấy nghệ thuật. Trên đó khảm những ô cửa sổ nhỏ nhỏ tinh xảo như mũi thêu. Cửa này ánh xanh lam, cửa khác nhuộm xanh lá, cửa khác nữa lại lấp lóa bình minh. Xa xa là tòa tháp nhỏ màu đỏ, vài i| tòa nhà màu bạc hình tròn nằm rải rác khiến người ta liên tưởng đến cá voi, rồi những tòa nhà màu đen sáng óng ánh như xẻ từ đá vỏ chai ra. Đây là những công trình kiến trúc nổi tiếng đến mức ngay cả mình cũng biết. Xa hơn nữa, mấy chiếc xe hơi nom như đồ chơi xếp thành hàng nối đuôi nhau nghiêm chỉnh.

Khung cảnh này vượt xa cả trí tưởng tượng của mình, à không, thực ra mình cũng chưa bao giờ thật sự hình dung đến, nhưng... nó còn tuyệt vời hơn trên tivi và trong phim ảnh. Đây chính là khung cảnh thành phố lớn nhất Nhật Bản.

... Tokyo.

Mình thì thầm.

Một thế giới rạng ngời. Y như khi nhìn ánh mặt trời, mình him mắt và nín thở.

- Ê, ê, cái này mua ở đâu đây?

- Ở Nishi Azabu, trên đường đi học về.

- Máy thằng kia diễn mở màn nhạc hội lần sau đây...

- Ê, trốn sinh hoạt câu lạc bộ một hôm đi xem phim đi...

- Trong buổi giao lưu tối nay có giám đốc đại lý...

Nói chuyện kiểu gì thế nhỉ. Những người này là học sinh trung học Nhật Bản hiện đại thật à? Không phải đang đọc bài đăng trên facebook của người nổi tiếng đấy chứ?

Mình đứng nép sau cửa, quan sát lớp học để lựa chọn thời điểm thích hợp bước vào. Mình đã đi theo hướng dẫn GPS trên điện thoại mà vẫn lạc đường, cuối cùng khi đến trường thì tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa cũng vừa điểm.

Ở ngôi trường này, các bức tường đều trát xi măng trần và gắn cửa sổ kính. Cửa sổ ra vào màu mè cũng trở ô kính hình tròn, trông hiện đại như hội trường triển lãm quốc tế vậy. Gã Tachibana Taki trạc tuổi mình đang sống trong thế giới này đây hả? Bất chợt nhớ lại cái tên mình đã kiểm tra trên sổ tay học sinh và vẽ mặt điềm tĩnh trên ảnh, không hiểu sao mình hơi bức bối.

- Taaa kiii!

- Hự!

Đột ngột bị ai đó từ đằng sau khoác lấy vai, mình kêu lên nhưng không thành tiếng. Nhìn lại thì thấy một tên con trai đeo mắt kính rất ra dáng hội trưởng hội học sinh (khá lịch sự và năng nổ) đang đứng sát đến mức tóc mái có thể

chạm vào nhau, toe toét cười. Ôi, ai vậy chứ? Gã con trai đầu tiên trong đời tiếp xúc với mình ở khoảng cách gần thế này!

- Đúng là trưa mới tới mà. Đi ăn cơm nào.

Dứt lời, tên bốn mắt cứ thế bá vai bá cổ mình đi trên hành lang. Ôi, ôi, siết hơi chặt quá rồi đấy.

- Ngó lơ tin nhắn luôn nhỉ?

Cậu ta nói không có vẻ gì là hờn giận, à, mình nhớ ra rồi.

-... Bạn Tsukasa?

- Hả, tử tế gọi "bạn" nữa cơ đấy! Biết lỗi rồi hả?

Không biết nên trả lời thế nào cho phải, đầu tiên mình phải tìm cách thoát khỏi cánh tay cậu ta đã.

- Bị lạc đường á? - Anh chàng dáng người cao lớn tên Takagi không giấu được vẻ sững sốt, kêu oang oang - Thế quái nào chỉ đi học thôi cũng lạc đường được vậy?

- À... ừm...

Mình lấp bắp. Mình và hai người họ ngồi ở một góc trên sân thượng vô cùng rộng rãi. Đang là giờ nghỉ trưa nhưng xung quanh không có mấy người, chắc vì tránh ánh nắng gay gắt của mùa hè.

- À, ờ, mình...

- Xưng "mình" á?

Takagi và Tsukasa nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ. Chết rồi. Bây giờ mình là Tachibana Taki mà.

- À, cái đó, ờm... à, tở?

- Hả?

- Tôi?

- Hả?

- Tao?

Cả hai gật đầu nhưng vẫn còn vẻ hoài nghi. Thì ra là thế. Xưng "tao" nhi. Đã rõ!

- Vui quá đi mất! Tokyo náo nhiệt y chang lễ hội luôn á!

- Mà nói giọng địa phương à? - Takagi chặn ngay.

- Ờ?

Vậy sao? Mình đỏ cả mặt.

- Taki, cơm hộp đâu? - Tsukasa hỏi.

- Hả!

Mình không mang theo rồi.

Nhìn mình lục cặp mà mồ hôi lã chã rơi, hai người cười thích thú, "Có bị sốt không đấy?"

- Tsukasa, mà có gì ăn không?

- Có sandwich trứng. Kẹp với korokke của mà đi.

Ngay lập tức, sandwich trứng kẹp korokke đã được làm xong. Nhận lấy nó từ tay hai người họ, mình cảm động đến phát khóc.

(Bánh chiên xù hình tròn, được làm từ khoai tây, thịt bò, trứng, hành tây, bột và một số nguyên liệu khác. Còn gọi là croquette Nhật Bản)

- Cảm ơn...

Bọn họ chỉ cười mà không nói gì. Sao lại có những người con trai vừa thông minh vừa tốt bụng thế này. A, không được Mitsuha, không thể nào thích cùng lúc hai người được. Mà, đã có gì đâu, Nhưng phải công nhận Tokyo tuyệt vời quá!

- Đây, hôm nay học xong đi cà phê nữa không?

Mình bắt giác nhìn chăm chú vào cái miệng đang nhai cơm của Takagi.

- Ừ, được đấy!

Tsukasa nói xong thì lấy chai nước tu ừng ực. Yết hầu cậu ta chuyển động...

Hả, chuyện gì, vừa nói là đi đâu ấy nhỉ?

- Cà phê, Taki thì sao? Đi luôn không?

- Hả?

- Đã bảo là cà phê!

- Cà, cà, cà phê?!!!

Không kìm được phấn khích, mình la lên mặc cho hai người nhú mày nhăn mặt. Lần này phải gỡ gạc cho buổi cà phê ở bến xe buýt mới được.

Hai con cún mặc quần áo hoa hòe hoa sỏi ngồi chồm hồm trên chiếc ghế mây của quán. Chúng nhìn mình bằng đôi mắt tròn xoe giống hệt hai viên kẹo, đuôi vẫy tít như sắp đứt đến nơi. Khoảng cách giữa các bàn khá rộng. Trong quán có chừng một nửa là người nước ngoài, một phần ba đang đeo kính râm,

ba phần năm đang đội mũ và không có ai mặc đồ vest. Chẳng rõ có phải dân công sở không.

Phong cách gì vậy nhỉ? Ngày làm việc bình thường, mặt trời còn trên cao thế này mà đã dắt chó đi cà phê rồi?

- Khung gỗ trên trần nhà nhìn hay quá nhỉ!

- Ừ, chắc cũng tốn không ít công sức.

Giữa một không gian ăn chơi thời thượng mà Tsukasa và Takagi chẳng hề tỏ ra ấn tượng, cứ mãi cười đùa bình luận về lối trang hoàng trong quán, trông như thể đi cà phê chỉ vì hứng thú với trang trí nội thất ấy. Kiểu sở thích gì đây? Không phải con trai trung học thường thích mấy thứ như là "MU..." sao?!

(MU Online)

- Taki, chọn xong chưa?

Nghe Tsukasa giục, mình đành tạm ngừng ngắm nhìn quán, đưa mắt xuống quyền menu bọc da nặng trĩu.

- Giá... Giá tiền cái bánh này bằng tiền tao sống trong một tháng đó!

- Mà là người của thời đại nào thế! - Takagi cười.

- Hum...

Mình thoáng lưỡng lự, nhưng rồi nhớ ra đây chỉ là giấc mơ. Được thôi. Tiền là của Tachibana Taki cứ ăn cho thỏa thích thứ mình muốn.

Ôi, giấc mơ này mới tuyệt làm sao...

Xung quanh tràn ngập nào là xoài, nào là việt quất. Ăn xong chiếc bánh kẹp đại tướng, mình thỏa mãn nhấm nháp cà phê quế.

Tinhhhh!

Điện thoại trong túi reo lên... Là một tin nhắn sử dụng rất nhiều biểu tượng giận dữ.

-... Ôiii, làm sao đây, tao trễ giờ làm thêm rồi! Sếp có vẻ đang rất giận!

- Ủa, hôm nay ca máy à? - Takagi hỏi.

- Vậy thì về sớm đi! - Tsukasa nói.

- Ừm!

Mình vội vàng đứng lên. A, nhưng mà...

- Sao vậy?

- À, ờ, chỗ làm thêm của tao ở đâu vậy nhỉ?

- Hảaaaa???

Không dừng ở mức trợn mắt há mồm như ban nãy nữa, bây giờ bọn họ có phần bức bối rồi. Thì mình có biết gì về đời sống của tên con trai này đâu.

- Này, đồ tôi gọi còn phải đợi đến bao giờ đây?

- Taki, bàn 12 khách muốn gọi món.

- Tôi có gọi món này đâu.

- Taki! Đã bảo hết nắm cục rồi kia mà?!

- Không ai tính tiền cho tôi à?

- Taki, đừng có đứng chắn đường!

- Taki, làm việc nghiêm túc đi thằng này.

- Taki!

Đó là một nhà hàng Ý sang trọng vô cùng. Kiến trúc hai tầng thông tầng, đèn chùm rực rỡ, quạt trần to như cánh quạt máy bay mới chỉ thấy trên phim, chậm chậm quay đều. Tachibana Taki đang mặc bộ đồ bồi bàn có thắt nơ bướm. Nhà hàng vào giờ cơm tối, bận bịu muốn chết. Mình ghi món sai, dọn món nhầm, bị khách phàn nàn, đầu bếp quát cho một trận. Mình phải chạy ngược chạy xuôi như bị cuốn vào dòng nước lũ. Đây là lần đầu mình làm công việc này, nói đúng hơn là lần đầu đi làm thêm. Giấc mơ đang biến thành ác mộng. Ôi, khi nào mới tỉnh dậy để thoát khỏi nơi này đây. Mà nói đi nói lại thì tất cả là tại cậu Tachibana Taki!

- Chậc, thằng kia!

- Hả, à, dạ.

Mình lỡ bước quá chỗ người vừa nói nên vội vàng quay lại (tại đâu có quen được gọi là "thằng").

Hừ, một gã trai mặc áo phanh ngực, dây chuyền vàng trên cổ, tay đeo tới mấy chiếc nhẫn lóng lánh to oành. Rất dễ nhận ra đây là một tên du côn. Ở thành phố gần thị trấn của mình, dạng người này đứng lúc nhúc ngoài ga. Nhưng nhìn anh ta có vẻ dễ gần hơn những vị khách hào nhoáng như mình từng xung quanh. Anh ta cười nhạt nói với mình.

- Trong pizza có tăm này.

- Hả?

Gã du côn cầm miếng pizza cuối cùng lên, trên đó có một cái tăm dính vào, ý muốn nói "Nó đây này". Đùa mình chặc? Mình đang bối rối không biết phản

ứng thế nào cho phải thì gã du côn lại cất tiếng kèm theo nụ cười giống hệt ban nãy.

- Tắm tĩa mà lỡ ăn vào thì vô cùng nguy hiểm. Cũng may là đã phát hiện kịp thời. Giờ làm thế nào?

- Ồ...?

Mình rất muốn nói, chính tay quý khách cho vào phải không, nhưng tự biết là không thể, đành đứng đó cười trừ. Ngay lập tức, nụ cười của anh ta biến mất.

- Tao đã hỏi là bây giờ phải làm sao?!

Rầm! Gã du dân rống to, đầu gối thúc mạnh lên gầm bàn. Tiếng rì rầm trong nhà hàng tắt lịm như bị đóng băng, người mình cứng đờ lại.

- Quý khách! Có chuyện gì thế ạ?

Mình bị một cô gái đẩy sang bên. Cô ấy thoáng liếc mình và nói nhỏ, "Được rồi, cứ tránh ra đi!"

Từ phía sau, một người cầm lấy tay mình kéo tuột sang chỗ khác. Trông có vẻ là đàn anh của Taki trong nhà hàng. Anh ấy hỏi với nét mặt lo lắng.

- Hôm nay cậu làm sao vậy?

- Chân thành xin lỗi quý khách.

Mình thấy cô gái kia cúi đầu xin lỗi gã du côn. Nhà hàng rì rầm trở lại như vừa được điều chỉnh âm lượng.

Mình cầm máy hút bụi công nghiệp to đùng như máy cắt cỏ, đưa đi đưa lại trên sàn. Đến giờ đóng cửa, người ta tắt hết đèn chùm, tháo khăn trải ở tất cả các bàn, người này lau kính, người kia kiểm tra hàng tồn trong tủ lạnh, người khác lại gõ gõ máy tính ở quầy thanh toán.

Cô gái vừa giúp mình đang đứng lau từng cái bàn. Từ nãy tới giờ mình vẫn chưa tìm được thời điểm thích hợp để bắt chuyện. Một phần khuôn mặt nhìn nghiêng lấp sau mái tóc dài xoắn nhẹ nên mình không nhìn được ánh mắt, không đọc được vẻ mặt. Nhưng mình vẫn thấy bờ môi mềm gọi cảm đang nhoẻn cười hiền lành. Tay chân mảnh dẻ, vòng eo thon thả cùng bầu ngực đầy đặn, trông vô cùng xinh đẹp. Trên bộ ngực căng tròn đáng tự hào đó có gắn băng tên "Okudera", lúc đi ngang qua mình đã đọc được. Được rồi!

-... Bạn Okudera.

Mình vừa thu hết can đảm cất tiếng gọi, ở phía sau liền có người gõ nhẹ vào đầu.

- Chị chứ!

Anh ta nói bằng giọng trêu chọc rồi nhanh chóng cầm tập menu đi thẳng vào bếp. Thì ra là chị, được rồi!

- À, chị Okudera! Hồi nãy...

- Taki, hôm nay em xui xẻo quá nhỉ.

Chị quay lại, nhìn thẳng vào mắt mình. Hàng mi dài cong vút cùng đôi mắt hạnh nhân đúng chuẩn mỹ nữ và giọng nói ngọt ngào đến lịm người làm mình tự nhiên muốn nói, "Em thích chị!" Cảm giác hai gò má đang nóng lên, mình vội vàng rời mắt đi.

- À, không, không phải là xui xẻo, mà là...

- Cái gã ấy, đúng là ăn không nói có. Nhưng chị đã miễn phí cho hắn, đúng như sách hướng dẫn.

Không một chút tức giận, chị lật ngược ghế lại, tiếp tục lau sang bàn khác. "À..." Mình đang cố gắng tiếp tục câu chuyện thì...

- Ôi, chị Okudera ơi! - Một giọng nữ khác vang lên. - Cái váy đó!

Okudera xoay người nhìn xuống hông. Ngay lập tức, mặt chị đỏ bừng lên. Phía trên đùi, chiếc váy của chị bị rách bừa cả ra. Chị thốt lên khe khẽ rồi xoay tấp đề lại để che.

- Có bị thương không?
- Kinh khủng thật đấy! Là gã đó rách hả?
- Chuyện thế này cũng từng xảy ra rồi nhỉ?
- Thật đáng ghét!
- Có nhớ mặt gã không?

Bao nhiêu nhân viên vây quanh Okudera hỏi thăm với vẻ lo lắng. Chị cúi gằm mặt xuống. Những gì định nói vẫn ở nguyên trong miệng, mình cứ đứng tần ngần như một kẻ ngốc. Bờ vai Okudera khẽ rung lên. Mình thoáng thấy vài giọt lệ ánh trong mắt chị.

Lần này mình phải ra mặt giải quyết mới được.

Mình suy nghĩ rất nhanh, đến lúc ý thức được thì đã nắm tay chị bước đi.

- Ê, làm gì thế, này Taki!

Mình phớt lờ tiếng gọi sau lưng.

Màu xanh của cỏ, màu cam là bướm và hoa. Mình muốn thêm một màu nữa. Màu nâu à... ừm, màu nâu cho con nhím và màu kem là màu mũi nhím.

Mình cầm chiếc váy, thoăn thoắt khâu lại chỗ bị rách. Hộp kim chỉ trong phòng thay đồ không hiểu sao có cả chỉ nhiều màu nên mình dùng trang trí cho váy đẹp hơn. Nhờ được bà rèn giũa rất nhiều, mình tự hào về khả năng khâu vá nhất trong tất cả các khả năng.

- Xong rồi!

Mình đưa cho chị Okudera chiếc váy được vá xong trong vòng năm phút.

-Ồ, cái này...

Vẻ mặt bất an lo lắng vì bị mình kéo vào phòng thay đồ giờ đã đổi sang kinh ngạc.

- Giỏi quá! Taki, em giỏi thật đấy! Đẹp hơn lúc trước luôn này!

Chỗ rách trên váy là một đường ngang khoảng mười phân, mình khâu liền lại rồi thêu thêm hình một con nhím đang chơi trên cỏ. Váy màu nâu tối nên một trang trí nhỏ sẽ thành điểm nhấn. Mình nghĩ kiểu dễ thương thế này rất hợp với người xinh đẹp như chị.

Nhìn cô gái kiêu diễm chẳng khác nào người mẫu tạp chí nhưng lại mang vẻ gần gũi như chị gái hàng xóm ấy, mình mỉm cười.

- Cảm ơn chị hôm nay đã giúp em! - Cuối cùng thì mình cũng nói được.

- Hi hi! - Đôi mắt to tròn của chị hơi nheo lại - Thực ra lúc đó chị cũng cô chút lo lắng. Taki sức thì yếu mà chẳng bao giờ chịu nín nhịn.

Chị vừa nói vừa lướt ngón tay thon dài lên má trái mình. A, giờ thì đã hiểu tại sao lại có miếng băng cá nhân dán trên mặt Tachibana Taki.

- Hôm nay Taki tiến bộ rồi! - Chị nói với chút trêu ghẹo - Mà không ngờ em giỏi nữ công gia chánh quá nhỉ.

Thịch! Tim mình nảy lên. Một nụ cười quá rạng rỡ, rạng rỡ đến mức người ta sẽ sẵn sàng trao ra tất những gì đang có chỉ để được chiêm ngưỡng, cũng là hình ảnh quý giá nhất mình nhìn thấy ở Tokyo hôm nay.

Mình về nhà, trên tàu điện màu vàng vắng tanh.

Đến lúc này, mình đã được nếm thử đủ thứ mùi vị ngồn ngồn ở Tokyo. Cửa hàng tiện lợi, nhà hàng gia đình, những con người đi lướt qua nhau, rìa công viên, công trường, ga đêm, toa tàu điện... gần như cứ đi được mười bước là mùi vị lại thay đổi. Mình không hề biết rằng khi loài sinh vật mang tên con người tụ tập lại với nhau thì sẽ tạo ra mùi vị nồng đậm như thế. Ở thành phố này, chỉ phong cảnh chảy qua bên ngoài cửa kính cũng toát lên hương vị đời sống. Dưới sức nặng áp đảo như núi của những tòa nhà trải đi xa tít tắp, nhiều đến hoa cả mắt, trái tim mình lại đập rộn ràng.

Và Tachibana Taki sống ở thành phố này. Mình e dè đưa tay lại gần mặt kính cửa đang phản chiếu hình ảnh cậu con trai ấy. Mặc dù vẫn hơi bực tức, nhưng đây cũng không phải khuôn mặt đáng ghét. Mình bắt đầu có cảm giác cậu ấy chính là chiến hữu thân thiết đã cùng mình vượt qua một ngày đầy khó khăn. Dù vậy...

- Dù vậy, đây chỉ là giấc mơ sinh ra từ trí tưởng tượng phong phú mà thôi...

Về nhà, mình lại quăng người lên chiếc giường tỉnh dậy ban sáng. Tớ đã mơ một giấc mơ như thế, như thế đấy, tuyệt vời chưa? Ngày mai phải kể với Teshi và Saya mới được. Mình tưởng tượng sống động chẳng kém gì trải nghiệm thực sự cả. Có triển vọng trở thành họa sĩ truyện tranh đây, à không, mình vẽ dở lắm, viết truyện nhẹ nhàng hơn. Không khéo lại kiếm được bọn tiền, đủ để cùng mọi người lên Tokyo thuê phòng ở ấy chứ.

Mình vừa thả hồn theo suy tưởng xa xôi, vừa tủm tủm cười. Lật ngửa người ra trên giường, mình với lấy điện thoại của Tachibana Taki xem thử. A, anh chàng này còn viết nhật kí nữa.

Ngày 7/9, đi ăn KFC với bọn Tsukasa.

Ngày 6/9, xem phim ở Hibiya.

Ngày 31/8, tham quan kiến trúc ven bờ vịnh.

Ngày 25/8, nhận lương làm thêm.

Trong lúc cuộn qua các tiêu đề, mình bất giác trầm trồ, "Anh chàng này siêng năng quá nhỉ! " Lại nhấn tiếp vào thư mục ảnh. Đa phần là phong cảnh, chụp trên đường từ trường về, ráng chiều giữa hai tòa nhà, bóng lưng bạn bè, vệt khói ngang sau đuôi máy bay... Cũng nhiều ảnh chụp chung với bọn Tsukasa nữa. Cùng ăn ramen, chơi công viên, vào tiệm gyudon, quán soba ở ga, nhà hàng hamburger hiện đại...

Mình khẽ nói rồi ngáp một cái. Chắc cũng sắp buồn ngủ rồi, mình vừa nghĩ vừa xem tấm hình tiếp theo.

- A, chị Okudera.

Là hình chụp sau lưng lúc chị đang lau cửa sổ ở nhà hàng, có vẻ như chụp lén. Tấm tiếp theo, chị đã nhận ra nền hướng về ống kính mỉm cười, giờ hai ngón tay làm thành dấu chữ V.

Anh chàng này lẽ nào đang thích chị Okudera sao, mình chợt nghĩ thế. Nhưng mà, rõ là đơn phương thôi. Chị đã học đại học, chắc chỉ coi nam sinh trung học như trẻ con.

Mình ngồi dậy trên giường, vào ứng dụng nhật kí tạo tệp cho hôm nay. Mình bắt đầu ghi chép tất cả những chuyện đã trải qua. Cũng có nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng mình lại trở nên thân hơn với chị Okudera. Khi tan ca hai chị em cùng nhau đi bộ từ nhà hàng ra nhà ga. Mình muốn tự hào thông báo tất cả những chuyện này cho Tachibana Taki biết. Viết xong, mình ngáp thêm cái nữa. Rồi, bất chợt...

Cậu là ai?

Không hiểu sao, mình chợt nhớ đến dòng chữ trong cuốn vở Văn học Cổ điển. Có khi nào Tachibana Taki đã biến thành mình và viết lại những dòng đó trước khi đi ngủ trong phòng riêng ở thị trấn Itomori không? Chẳng hiểu sao ý tưởng này bỗng hiện lên trong đầu. Tưởng tượng kì cục quá, nhưng lại là lời giải thích hợp lý nhất. Mình lấy cây bút trên bàn, viết vào lòng bàn tay.

Mitsuha.

Oáp...

Mình ngáp lần thứ ba. Hôm nay đúng là mệt thật. Một ngày hồi hộp dù sắc màu, chẳng khác nào liên tục tắm dưới vòi sen cầu vồng. Dù không có bản nhạc nền đi chẳng nữa, thế giới vẫn tỏa sáng rực rỡ. Mình thử hình dung anh chàng Tachibana Taki sẽ ngạc nhiên đến thế nào khi thấy chữ viết trên tay rồi mỉm cười và chìm vào giấc ngủ.

- Cái gì đây?

Tôi nhìn vào lòng bàn tay, vô thức thốt lên, rồi tiện đà đưa mắt xuống chiếc cà vạt và bộ đồng phục nhẵn nhúm... Tôi đã ngủ mà không thay đồ sao?

- Cái, cái, cái gì thế?!

Lần này tôi hét lên rầm rĩ. Bên bàn ăn, bố liếc sang nhìn nhưng nhanh chóng tỏ ra thờ ơ và quay về chiếc bát của mình. Tôi ngạc nhiên nhìn điện thoại ứng dụng nhật kí đang nằm ngay trên cùng, với một đoạn ghi dài lượt lượt mà tôi không hề nhớ.

... trên đường đi làm về, mình và chị Okudera, hai người bạn mình đi riêng với nhau đến nhà ga! Tất cả là nhờ vào sức mạnh nữ công gia chánh của mình

- Taki, hôm nay cũng đi cà phê chứ?

- A, xin lỗi, lát nữa tao phải đi làm thêm.

- Ha! Có nhớ chỗ làm ở đâu không đấy?

- Hả? A, Tsukasa mà... Có khi nào là mà?

Giọng tôi bỗng vồng lên. Mong sao đây là trò nghịch ngợm của cậu ta mà thôi. Nhưng vẻ thắc mắc của Tsukasa đã phủ định tất cả.

Đúng là chẳng ai rảnh hơi tốn công bày ra mấy trò treu chọc như vậy, ngay cả tôi cũng phải thừa nhận điều đó.

Tôi đứng dậy khỏi ghế, chán nản nói.

- Không, không có gì, đi trước đây.

Tôi rời khỏi lớp học, nghe thấy giọng Takagi vang lên đằng sau, "Cái thằng này, hôm nay có vẻ bình thường rồi nhỉ?"

Gót chân chợt lạnh toát đi. Chuyện kì quái gì đang xảy ra với tôi vậy.

- Gì, gì thế?

Vừa mở cửa phòng thay đồ chuẩn bị thay đồng phục làm thêm, tôi đã thấy ba đàn anh ngang đường. Một người là nhân viên chính thức, hai người còn lại là sinh viên đại học đến làm thêm. Tất cả gườm gườm nhìn tôi bằng đôi mắt vừa đỏ ngầu vừa rớm lệ. Cảm giác chẳng lành, tôi nuốt nước bọt. Cả ba nói với tôi bằng giọng uy hiếp.

- Thằng Taki này, nhanh tay thật đấy!!

- Giải thích rõ ràng đi đồ khốn!

- Hôm qua mà đã đi về cùng chị ấy phải không?

- Ha... hả? Không lẽ nào là thật?! Em? Với chị Okudera á?

Tức là, nhật kí đó là sự thực sao?

- Sau đó hai người thế nào hả?!

- Không... Em không nhớ gì hết, thật đấy!

- Mày đùa tụi tao à!

Khi tôi sắp sửa bị tóm áo thì có giọng nói trong trẻo vang lên ngoài sảnh.

- Okudera đây, tôi vào nhé.

Chị Okudera xuất hiện, tỏa sáng với đôi chân dài không xỏ tất và bờ vai gợi cảm trắng mịn lộ ra qua phần thân áo không tay. Tiếng gót giày xăng đan nghe thật dễ chịu, chị mỉm cười chào chúng tôi.

- Xin chào mọi người.

- Xin chào.

Trước vẻ lung linh của idol nhà hàng, cả bốn tên cùng vô thức đáp lời. Trong một khoảnh khắc, tôi đã quên mất mình đang gặp rắc rối. Bỗng chị Okudera quay lại nhìn tôi.

- Hôm nay cũng giúp đỡ nhau nhé, Taki.

Chị nói bằng chất giọng ngọt ngào như rót mật vào tai, còn nháy mắt với tôi rồi mới biến mất sau cánh cửa. Mặt tôi đỏ bừng chẳng khác nào bị giội nước sôi từ trên đầu xuống. Giờ tôi chỉ muốn chúi mũi vào lau cửa kính trong nhà hàng cho đến khi sáng bóng lên thì thôi.

- Này, Taki.

Giọng nói u ám như vọng từ địa ngục của mấy anh kia tức thì kéo tuột hồn vía tôi từ trên mây xuống... Nguy rồi.

Trong lúc các đàn anh đau khổ chất vấn, tôi vẫn băn khoăn suy nghĩ. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Mọi người hòa nhau trêu tôi sao?

Không hợp lý.

Vậy thì trong khoảng kí ức chưa nắm bắt được kia, tôi đã vô tình gây ra những gì?

"Mitsuha" rốt cuộc là ai?

Chiếp chiếp, sáng nay chim chóc líu lo thật vui tai. Những tia nắng ban mai tinh khiết lọt vào từ khe cửa lùa. Một buổi sáng thanh bình yên ả như bao buổi sáng khác. Vậy mà, vừa mở mắt ra mình đã hoảng hồn bởi nét chữ lạ có phần nóng nẩy trên tay.

Mitsuha?? Cậu là cái gì? Cậu là ai???

Nét chữ nguệch ngoạc to đùng bò khắp từ lòng bàn tay đến khuỷu tay.

- Chị, cái gì đấy?

Mình ngẩng lên, Yotsuha vừa mở cửa lùa đang đóng. Trước biểu cảm hệt như muốn nói "chính chị cũng đang thắc mắc đây" của mình, con bé đáp lại bằng vẻ mặt bàng quan.

- Hôm nay không tự sờ vào ngực mình nữa hả. Ăn cơm! Nhanh lên!

Mình ngồi trên chăn nhìn theo kiểu đóng cửa lúc nào cũng thô bạo của con bé.

Ngực? Hôm nay không sờ? Hả, hình ảnh bản thân đang vui vẻ tự sờ nắn ngực chột hiện ra trước mắt... Trời ơi, sao giống biến thái quá vậy!

- Chào buổi sáng!

Mình nói và bước vào lớp học. Ngay lập tức, mọi ánh nhìn trong lớp đồng

loạt đồ dồn về phía mình. Hả?! Mình nhè nhẹ hít một hơi. Gì, gì chứ? Mình lảm bảm rồi rón rén bước tới chỗ ngồi gần cửa sổ nhưng tiếng xì xào vẫn vọng đến tai. "Miyamizu, hôm qua ngẫu nhiên!" "Tớ phải nhìn cậu ấy bằng con mắt khác đấy." "Nhưng mà, cậu ấy đổi tính hay sao ấy nhỉ?"

- Ai nấy cứ nhìn mình chăm chặp là thế nào...

- Úi dào, chịu thôi. Chuyện hôm qua nổi bật quá mà! - Saya nói.

- Chuyện hôm qua?

Mình ngồi xuống, nghi hoặc ra mặt. Saya quan sát mình với vẻ băn khoăn, cả lo lắng nữa.

- Thì đó, hôm qua trong giờ Mỹ thuật, lúc vẽ phác họa tĩnh vật ấy. Ôi, cậu lại chẳng nhớ gì nữa à. Mitsuha, cậu thực sự không sao chứ? Tớ và Mitsuha được xếp vào cùng nhóm, phải vẽ mấy thứ vô nghĩa kiểu như táo với bình hoa ấy. Nhưng Mitsuha lại phác họa phong cảnh, thực ra chuyện đó cũng chẳng sao. Vấn đề là bọn Matsumoto ngồi phía sau bắt đầu đàm tiếu cậu, như mọi khi. Muốn nghe nữa không? Ừm, vẫn chuyện bầu chủ tịch thị trấn đấy gì. Hả, nói rõ hơn á? Đại loại chúng bảo, ở cái thị trấn nhỏ này, chủ tịch là chỉ để chia chác tiền trợ cấp ở trên rót xuống thôi, ai làm mà chẳng thế, nhưng cũng đành, vì mấy đứa con muốn sống được thì phải hau háu trông vào những gói trợ cấp đó... Nói chung toàn là chuyện tào lao. Cậu nghe xong thì hỏi, "Bọn nó đang nói về tớ phải không?" Thấy tớ không phủ nhận, cậu lập tức hành động. Mitsuha, có biết cậu đã làm gì không? Quên tiết rồi à? Cậu đã quay về phía bọn Matsumoto, đập đổ cái bàn đặt bình hoa của chúng! Còn khinh khinh cười nữa! Mấy đứa kia sợ cứng người, dĩ nhiên bình hoa vỡ tan tành, cả lớp im bật, tớ cũng run bắn lên.

- Chuyện... chuyện gì vậy chứ?

Mặt mình tái mét.

Tan học là chạy ù về nhà. Liếc nhanh qua bà và Yotsuha đang ngồi uống trà trong phòng khách, mình phóng vút lên cầu thang lĩnh về phòng riêng, mở

quyển vở Văn học Cổ điển ra. Chữ "Cậu là ai?" xuất hiện.

Lật thêm trang nữa.

Úi trời, toàn thân mình run bắn. Trên trang giấy trước mặt có rất nhiều chữ nhỏ cùng nét bút với trang trước. Đầu tiên là dòng chữ to đùng "MIYAMIZU MITSUHA". Xung quanh đầy dấu hỏi và thông tin cá nhân của mình.

Teshigawara. Lớp 11-3. Bạn thân. Mê truyện huyền bí, chap mạch nhưng tốt bụng.

Sayaka. Bạn thân. Chắc chắn, cũng dễ thương.

Nhà ba người, sống cùng bà em gái Yotsuha. Ở vùng quê. Là vụ nữ? Hình như đã mất mẹ. Cha là chủ tịch thị trấn, ở riêng. Ít bạn. Có ngực.

Và dòng chữ rất lớn: CUỘC ĐỜI CON NGƯỜI NÀY LÀ SAO?

Mình vừa xem vừa run rẩy, trong đầu thoáng hiện ra phong cảnh Tokyo. Cà phê, làm thêm, mấy cậu bạn, con đường về nhà cùng ai đó...

Sâu trong lòng mình chợt hình thành một giả thuyết không thể nào tin nổi.

- Cái này... cái này chẳng lẽ là...

- Cái này... cái này chẳng lẽ là sự thật..

Ngồi trong phòng, nhìn chằm chặp vào điện thoại, tôi bỗng nảy ra một giả thuyết khó tin. Đầu ngón tay tự nhiên run lên như đã thành tay của người khác. Bằng ngón tay đó, tôi dò lại trang nhật kí mới nhập vào ứng dụng. Có vài đoạn lạ mà tôi không hề nhớ là mình viết, nằm xen giữa nhật kí bình thường của tôi.

Lần đầu tiên ăn sandwich ở Omotesando, Harajuku. Đi với hai cậu bạn đến ở đảo Odaiba. Dạo đài vọng cảnh và chợ đồ cũ. Thăm nhà máy nơi bố làm việc. Quận Kasumigaseki.

Ở một góc trong tâm trí tôi, đã thoáng chạm đến bóng dáng của một kết luận không sao tin nổi.

Có lẽ là...

Tôi và người con gái trong mơ...

Mình và người con trai trong mơ...

Đang hoán đổi cho nhau?!

Vàng triều dương nhô lên khỏi rặng núi. Làng mạc bên hồ lần lượt tắt mình trong nắng mới. Ban mai chim riu rít, trưa trôi qua tịch mịch, chiều buông rả rích côn trùng, đêm sao giăng nhấp nháy.

Vàng triều dương nhô lên giữa các tòa nhà. Từng ô cửa sổ lần lượt tắt mình trong nắng mới. Ban mai cuộn cuộn người, trưa trôi qua huyền ảo, chiều buông trong nhộn nhịp đời thường, đêm đèn giăng khắp phố.

Chúng mình đã bao lần chìm đắm trong từng khoảnh khắc đó.

Bọn chúng tôi dần dần hiểu ra.

Tachibana Taki là học sinh trung học, bằng tuổi mình, đang sống ở Tokyo.

Việc hoán đổi với Mitsuha dưới quê không cố định, tuần khoảng hai, ba lần, không có dấu hiệu gì báo trước. Xảy ra lúc ngủ, nguyên nhân chưa rõ.

Hễ thức dậy thì kí ức về các sự kiện trong khoảng thời gian hoán đổi lập tức phai nhạt. Giống như choàng tỉnh sau giấc mơ sáng suốt.

(Lucid dream. Mơ mà biết mình đang mơ)

Nhưng có một điều chắc chắn, chúng tôi đang hoán đổi cho nhau. Phản ứng của mọi người xung quanh là mình chứng cứ kì rõ rệt.

Sau khi nhận ra rằng tất cả những chuyện này là do hoán đổi thân thể, thì kí ức về giấc mơ lưu giữ được nhiều hơn. Ví dụ, dù đang thức nhưng mình biết người con trai tên Taki kia sống ở Tokyo.

Giờ tôi đã tin rằng có một cô gái tên Mitsuha đang sống ở vùng quê nào đó. Mặc dù không giải thích được nguyên nhân và nguyên lý, nhưng tôi biết chính xác là như vậy.

Và bọn mình bắt đầu giao tiếp với nhau. Bằng cách để lại nhật kí hoặc ghi chép trên điện thoại sau khi bị hoán đổi.

Cũng đã thử liên lạc với nhau bằng mail và điện thoại, nhưng không hiểu vì sao chẳng thể kết nối. Tuy nhiên, vẫn giao tiếp được với nhau là may rồi. Chúng tôi cần bảo vệ cuộc sống của nhau nên quyết định đề ra một số nguyên tắc.

Dành cho Taki - Điều cấm 1

Tuyệt đối không được tắm.

Không được nhìn, sờ vào thân thể.

Đừng giạng chân ra khi ngồi.

Không được gần gũi với Teshi trên mức cần thiết. Cậu ấy là để làm mai cho Saya.

Cắm sờ vào người những đứa con trai khác.

Cắm sờ cả con gái.

Dành cho Mitsuha - Điều cấm Ver 5

Cắm tiêu hoang, hình như lúc trước đã dặn qua.

Không được muộn học, muộn làm. Đã gần ấy thời gian hẳn phải nhớ đường rồi chứ?

Cấm nói tiếng địa phương.

Cậu có lên đi tắm không đấy. Tớ ngửi thấy mùi dầu gội đầu...

Đừng có suốt ngày dính lấy Tsukasa. Đang bị hiểu lầm đấy đồ ngốc.

Đừng có làm thân với chị Okudera, xin cậu.

Mặc dù vậy...

Hôm nay tôi vẫn phải nghiền răng kèn kẹt khi đọc nhật kí Mitsuha để lại.

Mình đã tức sôi máu lúc đọc nhật kí của Taki.

Tên con trai

đó...

Đứa con gái

đúng thật, đúng thật là...

Ai khiến cậu hăng hái trong giờ bóng rổ? Đã bảo tớ không như thế mà! Tự nhiên nhảy nhô nhảy nhào trước mặt bọn con trai! Tớ đã bị Saya la mắng là phải che ngực, bụng, chân đi đấy! Chú ý tới váy và ánh mắt bọn con trai chẳng phải là kiến thức căn bản của con người sao?

Mitsuha, cậu ăn quá nhiều bánh ngọt đắt tiền rồi đấy! Bị bọn Tsukasa lôi kéo chứ gì, đó là tiền của tớ cơ mà.

Ăn vào cũng là cho cơ thể Taki chứ ai? Chưa kể còn phải cực nhọc lao động ở nhà hàng nữa. Mà Taki xếp lịch làm thêm nhiều quá, chẳng thể nào đi chơi được.

Ai bảo cứ tiêu vong vải làm hết sạch cả tiền? Tớ còn phải làm dây tết với bà đây này, cứ lóng nga lóng ngóng.

Hôm nay trên đường về đã đi uống trà riêng với chị Okudera đấy! Tớ nói là tớ dãi nhưng cuối cùng lại được chị ấy mời. Chị ấy bảo "Khi nào tôi nghiệp trung học thì dãi lại chị nhé". Tớ đã trả lời rất ngầu rằng "Chắc chắn rồi".

Tình cảm của hai người đang tiến triển rất tốt, ấy là nhờ tớ đấy nhé.

Này Mitsuha, cậu làm cái quái gì thế! Đừng nhúng tay bừa bãi vào các mối quan hệ của tớ.

Ồ khoan, Taki, lá thư tình này là gì vậy?! Sao lại bị một gã trai không quen tỏ tình thế? Vậy mà còn trả lời là "sẽ suy nghĩ" nữa chứ!

Ha ha, cậu thật chẳng biết vận dụng ưu điểm của bản thân gì cả. Hãy giao cuộc đời cậu cho tớ đi, biết đâu cậu sẽ trở nên đào hoa.

Sĩ diện! Chẳng phải cậu cũng ế chổng gọng ấy à?

Cậu mới ế đấy!

Minh

không ế, chẳng qua là chưa muốn có người yêu thôi!

Tôi

Tiếng chuông của Mitsuha.

Nghĩa là, hôm nay sống ở quê, tôi nghĩ trong giấc ngủ chập chờn. Tuyệt! Sau giờ học có thể tiếp tục dựng quán cà phê với Teshigawara. Đúng rồi, sau đó... Tôi ngồi dậy trên đệm, nhìn xuống cơ thể.

Cái này... đồ ngủ của Mitsuha trở nên nghiêm túc quá mức rồi. Lúc trước chỉ lỏng vào người chiếc váy thụng dài không áo lót mà hôm nay lại mặc thêm quần cài chặt khuy và áo lót chặt cứng thế này. Chắc là đề phòng vì không biết việc hoán đổi khi nào sẽ xảy ra.

Thật tình, tôi cũng hiểu tâm trạng cô ấy, hiểu, nhưng mà...

Tôi đưa tay lên ngực. Hôm nay, cơ thể này là của tôi, sờ vào cơ thể của mình thì có vấn đề gì đâu. Nhưng, tôi dừng tay lại, khẽ nói...

- Thế này thì có lỗi với cô ấy quá!

Kẹt! Cửa lùa mở toang.

- Chị, chị thích ngực mình thật đấy nhỉ!

Cô em gái chỉ nói thế rồi đóng cửa cái rầm. Tôi nhìn theo, tay vẫn mân mê bầu ngực...

Cũng được mà, vẫn còn cách lớp quần áo mà.

- Bà ơi, tại sao thần thể của đền nhà mình lại ở xa quá vậy?

(Mỗi đền thờ Thần đạo đều có một thần thể (shintai), một biểu tượng linh thiêng đại diện cho vị thần mà ngôi đền thờ phụng. Thường thì thần thể sẽ nằm ngay ở đền, được bọc kín và giữ gìn qua các đời, đến thần chủ cũng chưa chắc được nhìn thấy, ở đền thờ của nhà Miyamizu, thần thể ở xa, không được bọc kín, nhưng cũng không dễ nhận ra)

Yotsuha ngán ngẩm cất tiếng hỏi. Bà đi trước chúng tôi, trả lời mà không quay mặt lại.

- Là tại Mayugoro, bà cũng không rõ lắm.

Mayugoro?

- Ai vậy? - Tôi hỏi Yotsuha đang bước đi bên cạnh

- Ừa, không biết sao? Nổi tiếng lắm đấy!

Nổi tiếng à? Thế chắc là tại tôi chẳng biết gì về danh tiếng của những người trong vùng này rồi.

Yotsuha, tôi và bà, ba người nhà Miyamizu đã đi bộ liên tục trên đường núi gần một tiếng đồng hồ. Nghe nói hôm nay là ngày phải mang đồ cúng đến cho thần thể. Giờ tôi bỗng nhiên rất quan tâm tới cuộc sống còn đầy màu sắc xa xưa của họ.

Lá phong thấm đẫm ánh mặt trời, đỏ thắm như nhuộm son. Không khí hanh hao, cơn gió thoảng qua mang đậm hương lá khô mát lạnh dễ chịu.

Tháng Mười.

Thị trấn đã vào thu tự lúc nào.

Mà không biết bà bao nhiêu tuổi rồi nhỉ.

Tôi ngẩn dăng vẻ bé nhỏ trước mắt mình và suy nghĩ. Đi đường núi thế này mà còn mặc kimono, bà khỏe hơn tôi tưởng. Giống như cụ bà trong tranh vẽ, lưng bà nay đã còng và còn phải chống gậy nữa. Tôi chưa từng sống với người già nên không đoán được tuổi của bà.

- Bà ơi!

Tôi chạy lên, cúi lưng xuống trước bà. Người bà nhỏ bé này đã nuôi lớn

Mitsuha, là người luôn chuẩn bị cho tôi những hộp cơm ngon lành.

- Bà để cháu cống bà nhé!

- Ồi chà, có được không vậy?

Bà nói và vui vẻ bám vào lưng tôi. Một mùi hương lạ lẫm như đã từng ngửi ở nhà ai đó từ rất xa xưa thoảng lại. Trong thoáng chốc, tôi thấy lòng mình ấm áp vô cùng, có cảm giác là đã từng nắm trái khoanh khắc này. Người bà nhẹ quá chừng.

- Bà nhẹ quá, ời...

Lúc đứng dậy, sức nặng khiến đầu gối tôi hay đúng hơn là đầu gối Mitsuha khụy xuống trong giây lát.

Khoan nào chị, Yotsuha cần nhằn chạy vội đến đỡ. Cơ thể của Mitsuha cũng mảnh khảnh bé nhỏ thật. Sống trong một cơ thể thế này, cảm giác thật kì lạ.

- Mitsuha, Yotsuha.

Bà chậm rãi nói trên lưng tôi.

- Các cháu có biết "musubi" không?

- Musubi?

Yotsuha hỏi, con bé đang đi bên cạnh, tay ôm ba lô của tôi trước bụng. Phía dưới, hồ nước hiện lên tròn trặn qua khoảng hở giữa những tán cây, chứng tỏ chúng tôi đã lên khá cao rồi. Cống bà trên lưng và liên tục leo núi, thân thể Mitsuha, hay cũng chính là thân thể tôi khẽ nhai mồm hỏi.

- Thần bảo hộ nơi đây, xưa kia được gọi là musubi. Từ này còn có nhiều nghĩa khác vô cùng thâm sâu.

Thần linh à? Sao đột nhiên bà lại chuyển sang câu chuyện này? Giọng bà

giống giọng cụ bà trong truyện kể ngày xưa, êm ái cuốn hút lạ lùng.

- Biết không nào?

Bà hỏi thêm lần nữa.

- Nối sợi chỉ lại với nhau gọi là musubi, kết nối con người gọi là musubi, dòng chảy thời gian cũng gọi là musubi. Tất cả dùng chung một từ. Đó cũng là tên gọi thần linh, sức mạnh thần linh. Sợi dây chúng ta vẫn tết chính là nơi ngưng tụ sức mạnh của thần linh và dòng chảy thời gian.

Có tiếng nước róc rách. Chắc là ao hồ ở đâu đó quanh đây.

- Chúng cuốn vào nhau, thành hình, bện xoắn, có lúc gặp gỡ, có lúc đứt gãy, rồi lại chấp nối với nhau. Đó là dây tết. Đó là thời gian. Đó là, musubi.

Tự nhiên, tôi tưởng tượng ra một dòng chảy trong vắt. Xô vào đá, rẽ ra, hòa vào dòng nước khác, rồi hợp lưu, hòa chung làm một. Tôi không hiểu hết ý nghĩa trong lời nói của bà, nhưng tôi có cảm giác đang chạm đến điều gì đó vô cùng quan trọng. Musubi, lúc tỉnh dậy phải cố nhớ từ này. Mồ hôi từ cằm rớt xuống mặt đất, rồi bị nuốt ngay vào ngọn núi khô cằn.

- Uống đi cháu.

Chúng tôi ngồi nghỉ giải lao một lát dưới bóng cây. Bà đưa cho tôi bình nước. Chỉ là trà lúa mạch pha đường, vậy mà ngon đến lạ, tôi uống liền hai cốc.

Em cũng muốn! Yotsuha vùi vĩnh.

Trong tất cả các thức uống tôi từng nếm từ trước tới nay, đây có lẽ là thứ ngon nhất.

- Cũng là musubi đấy.

- Dạ?

Tôi đưa bình nước cho Yotsuha, vô thức nhìn bà.

- Các cháu biết không. Quá trình nước, gạo, rượu và nhiều thứ khác thấm thấu vào cơ thể chúng ta gọi là musubi. Những thứ thấm thấu đó sẽ musubi (gắn kết) với linh hồn chúng ta. Cho nên, lễ cúng bái hôm nay chính là nghi lễ quan trọng mà dòng họ Miyamizu đã duy trì suốt mấy trăm năm qua, để kết nối thần linh và con người.

Chẳng biết từ khi nào, những tán cây bao quanh đã không còn che khuất tầm mắt nữa, toàn cảnh thị trấn đang chìm non nửa trong mây với mặt hồ tròn lúc này chỉ nhỏ như tranh kí họa hiện lên trọn vẹn bên dưới.

Trên đầu chúng tôi, mây mỏng nhẹ, trong suốt và óng ánh sáng, chẳng mấy chốc đã cuốn theo chiều gió thong thả trôi đi xa. Xung quanh là bãi đá phủ đầy rêu. Cuối cùng, chúng tôi cũng lên tới đỉnh núi.

- A a a, thấy rồi thấy rồi!

Yotsuha phấn khích reo lên. Tôi dõi theo ánh nhìn của nó, thấy đỉnh núi như bị đào lõm xuống, tạo ra một lòng chảo giống miệng núi lửa đã ngừng hoạt động. Lòng chảo ấy là một vùng xanh ngát, chính giữa có một cây đại thụ to sừng sững. Tôi mở to mắt, ngắm nhìn khung cảnh nằm mơ cũng không thấy được ấy.

Ở thành phố nơi tôi sống, làm gì có dịp chiêm ngưỡng thiên đường nơi hạ giới như thế.

Làng quê kì diệu thật!

- Từ chỗ này trở đi, gọi là "thế giới bên kia".

Bà nói. Chúng tôi đi xuống đáy lòng chảo. Một dòng suối nhỏ chảy róc rách trước mặt. Qua khỏi nó là đến cây đại thụ.

- Thế giới bên kia là sao ạ? - Tôi và Yotsuha đồng thanh hỏi.

- Thế giới bên kia chính là cõi âm đó.

Cõi âm. Giọng kể chuyện ngày xưa của bà như làn gió lạnh thổi dọc sống lưng. Tôi hơi chùn bước. Sao không gọi là ngọn núi thiêng, điểm năng lượng, cánh cổng dẫn đến thế giới khác hay gì đó, chẳng phải nghe sẽ đỡ rùng rợn hơn sao?

... Chắc không có chuyện bước sang đó thì không thể trở về đâu nhỉ?

- Ồ, cõi âm à!

Yotsuha cất giọng vui mừng rồi chạy ào qua suối làm làn nước bắn tung tóe. Đúng là trẻ con, hồn nhiên vô tư quá! Trong khung cảnh trời thanh gió mát suối chảy hiền hòa như thế mà co ro nhát chết thì quả là đáng xấu hổ. Lo bà bị ướt nên tôi nắm tay, dắt bà bước trên các tảng đá băng qua suối. Bà chợt nói với vẻ thần bí.

- Để quay trở lại bờ bên này, các cháu phải đánh đổi thứ quan trọng nhất của mình.

- Á?! - Tôi vô thức thốt lên - Sao... sao bà không nói trước khi mình bước qua suối!

Nghe vậy, bà híp mắt cười. Nhìn thấy chiếc răng mẻ của bà, tôi càng phát hoảng.

- Đừng sợ. Chính là rượu nhai đầy thôi.

Lấy ra đi nào, bà giục. Tôi và Yotsuha lấy từ ba lô ra những chiếc bình nhỏ. Là loại bình hay để trên bàn thờ. Bình bằng gốm màu trắng sáng bóng, thân tròn với đường kính tầm năm phân, đáy loe dần ra. Nắp đậy được buộc chặt bằng dây tết, chất lỏng ọc ạch bên trong.

- Phía dưới thần thể đằng kia có ngôi đền nhỏ.

Bà nói khi nhìn vào cây đại thụ.

- Chúng ta sẽ cúng rượu ở đó. Rượu này chính là một nửa của hai cháu đấy.

...Một nửa của Mitsuha.

Tôi ngắm chiếc bình trên tay mình. Thứ rượu do cô ấy nhai gạo mà thành. Thứ rượu được tạo ra bằng cách kết nối gạo với cơ thể. Sau đây tôi sẽ đem dâng cúng với tâm trạng tự hào xen lẫn xấu hổ như giành chiến thắng nhờ công sức của người khác, tôi mang chiếc bình bước về phía cây đại thụ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên, tôi thực sự được nghe tiếng ve sậy kêu. Nếu hỏi tại sao tôi biết là tiếng ve sậy thì là bởi nó giống nhạc hiệu quen thuộc của game và phim phát lúc chiều tối. Tiếng ve ra rả vang rền khắp cả một vùng, ập vào người ta từ bốn phương tám hướng, còn chấn động hơn âm thanh lập thể trong rạp chiếu phim.

Bất ngờ có tiếng ào ào phát ra từ bụi rậm trước mặt, một bầy chim sẽ bay vút lên. Tôi không khỏi ngạc nhiên vì trước giờ cứ ngỡ chim chỉ ở trên cây. Yotsuha tung tung đuôi theo lũ chim, dáng vẻ rất vui thích. Hình như đã về tới làng, mùi cơm chiều thoang thoảng hòa quyện trong gió. Lại thêm một lần nữa, tôi ngạc nhiên nhận ra hương vị cuộc sống rõ ràng đến vậy.

-Ồ, hoàng hôn!

Xong công việc của một ngày, như thể vừa được giải phóng khỏi đống bài tập, Yotsuha khoan khoái cất tiếng. Ánh chiều rơi xuống bà và Yotsuha như chóa đèn sân khấu, thật giống một bức tranh sống động.

-Oa a a!

Tôi bất giác thốt lên, trước cảnh xóm núi lần đầu trông thấy. Đó là toàn cảnh thị trấn quanh hồ, thị trấn của Mitsuha. Thị trấn chìm trong bóng xanh mờ ảo, riêng mặt hồ phản chiếu rắng đỏ của bầu trời. Sương nhuộm hồng trào ra đây đó trên vách núi. Khói lam chiều bay lên thành những cột mỏng dài ngoẵng như khói hiệu. Trên bầu trời thị trấn, chim sẽ lác đác chao liệng như bụi sáng óng ánh giờ tan trường.

- Sắp sửa thấy sao chổi rồi nhỉ?

Yotsuha đưa tay chặn nắng xé và ngược nhìn trời.

- Sao chổi à?

Tôi chợt nhớ lại mẩu tin trên tivi vào giờ ăn sáng. Hình như mấy hôm trước, sao chổi đã đến gần tới mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Vì thế hôm nay ngay sau khi mặt trời lặn, nếu đổi nhìn hướng chếch trên Sao Kim sẽ thấy vết sáng đó.

- Sao chổi...

Tôi nhắc lại, bỗng ngờ ngợ như vừa quên mất điều gì. Tôi nheo mắt, nhìn lên bầu trời phía Tây, và trông thấy nó gần như lập tức. Phía trên Sao Kim sáng rực là đuôi sao chổi tỏa ánh xanh. Một hình ảnh bỗng lóe ra từ sâu trong tiềm thức.

Đúng, lúc trước, tôi từng thấy...

Ngôi sao chổi này rồi.

- Ồi, Mitsuha...

Tôi giật thót, thấy bà đang ngược lên, nhìn chăm chăm vào mình. Đáy mắt sâu và đen láy phản chiếu hình bóng tôi.

- Cháu nằm mơ đấy à?

Đột ngột,

tỉnh giấc.

Ga trải giường bị hất ra, im lìm tuột xuống sàn nhà. Tim nảy thon thót, tưởng chừng sắp nhảy thoát khỏi lồng ngực, vậy mà tôi không hề nghe thấy tiếng tim đập. A lạ thật! vừa nghĩ như vậy thì lại bắt đầu cảm nhận được, từng chút từng chút một, dòng máu chảy trong huyết quản. Ngoài khung cửa sổ là tiếng chim ban mai ríu rít, tiếng động cơ xe hơi, tiếng tàu điện... Cuối cùng tôi cũng nhớ ra mình đang ở đâu và từ từ nắm bắt lại nhịp sống Tokyo.

- Nước mắt?

Trên ngón tay sờ lên má, xuất hiện giọt nước. Vì sao vậy? Không hiểu được lý do, tôi đưa tay lau mắt. Khung cảnh hoàng hôn lúc đó, cả giọng của bà vừa mới đây, thấy đều biến mất như giọt nước thấm xuống cát.

Tinhhhh!

Âm báo điện thoại vang bên gối.

Chào em. Chị sắp tới rồi đây

Thì ra là tin nhắn Line của chị Okudera.

Sắp tới ư? Chuyện gì vậy!.. Tôi phát hoảng.

- Không lẽ là do Mitsuha!

Tôi vội lướt điện thoại, xem nhật kí của Mitsuha.

- Hẹn hò?

Tôi nhảy khỏi giường, vội vàng chuẩn bị quần áo.

Ngày mai hẹn với chị Okudera ở Roppongi đây! Gặp nhau trước ga Yotsuya lúc 10 giờ rưỡi. Tớ cũng muốn đi chơi lắm. Nhưng nếu Taki hoán đổi lại, thì hãy vui hết mình nhé.

May là chỗ hẹn ngay gần nhà. Tôi chạy hết tốc lực nên đến nơi vẫn còn sớm mười phút. Tôi vừa nghỉ lấy hơi vừa mở điện thoại ra xem. Chắc là chị chưa tới. Mới sáng cuối tuần mà trước ga đã thật náo nhiệt.

Tôi lau mồ hôi và chỉnh lại cổ áo khoác. Sau khi lảm bảm mắng cô ngốc Mitsuha đến ba lần, tôi bắt đầu ngó nghiêng tìm bóng dáng chị. Với Okudera? Ngay lần hẹn đầu tiên trong đời? Hẹn hò lần đầu mà đối tượng lại là một người đẹp như thần tượng, như diễn viên, như hoa hậu Nhật Bản à? Cao quá, cao đến ngã sắp mặt luôn. Mitsuha ngốc kia, hoán đổi với tôi ngay đi!

- Taki à!

- Óa!

Bất ngờ nghe tiếng gọi sau lưng, tôi hấp tấp hét lên và quay phắt lại.

- Xin lỗi nhé, em phải đợi chị à?

- Không, em không có đợi! À, không phải, vâng em đã đợi! A, cũng không phải...

Câu hỏi này trả lời thế nào đây! Nếu bảo đã đợi thì sẽ làm chị cảm thấy áy náy, còn bảo không thì chẳng phải tự thú rằng mình đến muộn à. Hic, nên trả lời sao cho đúng đây.

- À...

Tôi bối rối ngẩng mặt lên. Trước mắt tôi, chị Okudera đang mỉm cười tươi

tấn.

- ...!

Tôi mở to mắt. Chị mang guốc đen, váy xòe trắng, áo trễ vai màu đen. Trang phục phối đen trắng làm nổi bật bờ vai và đôi chân trắng muốt. Mấy món phụ kiện vàng kim như khóa mắt người nhìn vào làn da êm mượt. Chiếc mũ trắng thắt dây màu cà phê.

Rất thanh tao, rất xinh đẹp.

- Em vừa mới đến thôi.

- Vậy thì tốt quá! - Chị mỉm cười, vẻ yên tâm - Đi nào.

Chị quàng lấy tay tôi... Á á, chỉ trong một thoáng, cực là ngấn ngùi, ngực chị đã chạm vào cánh tay tôi. Tôi ngửa ngáy muốn lao đi lau bóng tất cả các ô kính trên phố ngay lập tức.

- Không biết nói chuyện thế nào nữa...

Trong nhà vệ sinh, tôi cúi gằm mặt, chỉ muốn húc đầu vào gương.

Cuộc hẹn hò diễn ra được ba tiếng đồng hồ, cơn mệt mỏi trong tôi đã lên tới đỉnh điểm. Có khi nào tại tôi thiếu kỹ năng giao tiếp với phụ nữ chẳng? Không, không phải, tôi mong là không phải. Mitsuha thật đáng ghét khi ném tôi vào tình huống này mà chẳng chuẩn bị gì. Tất cả cũng vì Okudera quá đẹp, nên tôi không sao bình tĩnh được.

Tệ nhất là, những người xa lạ đi ngang qua đều há hốc mồm nhìn Okudera, sau đó ngờ vực liếc sang cái thằng tôi ở bên cạnh chị, vẻ mặt hiện rõ thắc mắc, tên nhóc này có quan hệ gì với nàng được nhỉ! Ít nhất là tôi cảm thấy như thế. Đúng vậy. Tôi biết mình không xứng với chị. Nhưng mà người rủ chị ấy đi chơi có phải là tôi đâu! Tôi chỉ chực túm lấy mọi người mà phân trần. Thực sự không biết nói gì hơn. Thấy vậy, Okudera liền chủ động khơi chuyện, nhưng tôi như bị sang chấn tinh thần, càng chẳng biết đáp lại thế nào.

Tình cảnh vô cùng tồi tệ.

Mitsuha chết tiệt! Cậu và chị ấy bình thường hay nói với nhau những chuyện gì thế?!

Tôi nóng lòng mở điện thoại xem ghi chú của Mitsuha, mong tìm ra cách giải quyết.

... Mà có lẽ cậu chưa hẹn hò bao giờ nhỉ.

Vì thế tớ đã cẩn thận chuẩn bị cho Taki những link dưới đây.

- Ồ, không thể tin được!

Cô ấy đoán việc như thần vậy! Tôi chạm tay mở các đường link phía dưới.

Link 1: Giao tiếp khó vẫn có người yêu

Link 2: Nghệ thuật nói chuyện dành cho chàng kém duyên

Link 3: Khỏi phải vất óc nghĩ nữa! Tuyển tập tin nhắn tình tứ

... Tôi có cảm giác đang bị cô gái này xem thường khủng khiếp.

Đến bảo tàng mỹ thuật, cuối cùng tôi cũng thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Ở đây đang diễn ra một triển lãm ảnh mang tên *Nỗi sầu xa xứ*, tuy không

hứng thú gì nhưng tôi vẫn thấy mừng vì tìm được cái nơi không cần nói chuyện mà vẫn không mất tự nhiên. Chị Okudera đứng trước tôi hai mét, vừa ngắm tranh vừa thông thả bước đi. Ảnh được chia theo khu vực địa lý: Furano, Tsugaru, Sanriku, Rikuzen, Aidu, Shinshu.. Nhưng tôi thấy chỗ nào cũng có phong cảnh đồng quê na ná nhau. Tôi không thực sự hiểu, cũng không biết cách thưởng thức, nhiều nhất cũng chỉ thấy được sự khác biệt giữa cảnh núi và biển, mùa hè và mùa đông thôi. Nhà cửa bên bãi, đường đi và con người tương đồng đến kì diệu, tôi nghĩ làng quê Nhật Bản nào cũng mang cùng một cảnh sắc như vậy cả. Tokyo thì khác hẳn, mỗi khu phố lại có nét đặc trưng riêng, chẳng hạn Shibuya với Ikebukuro, Akasaka với Kichijoji, Meguro và Tachikawa...

Đến khu vực có ghi tên Hida, tôi bỗng dừng lại.

Nơi này khác hẳn những nơi khác. Mà không, vẫn là những cảnh sắc giống mấy nơi kia thôi nhưng tôi biết nơi này. Dáng núi, nét uốn lượn của con đường, diện tích của hồ nước, hình dạng cổng vào đền thờ, khu vực nướng rẫy. Tôi biết rất rõ, tự nhiên như thể nhìn ra ngay đôi giày của mình trong đống giày để ngổn ngang ở bậc thềm phòng thể chất.

Cảm giác quen thuộc mãnh liệt, tưởng như đây chính là nhà họ hàng dưới quê mà hồi nhỏ tôi vẫn về vào các kì nghỉ hè. Thực tế thì tôi không có trải nghiệm nào tương tự, nhưng cảm giác déjà vu cứ vẫn vút mãi. Chỗ này là...

- Taki?

Tôi quay sang, chị Okudera đang đứng ngay bên cạnh. Trong một khoảnh khắc, tôi đã quên mất sự hiện diện của chị.

- Taki này!

Chị nói và nở nụ cười duyên dáng.

- Hôm nay em cứ như người khác vậy.

Rồi chị quay mình cất bước, như người mẫu trên sàn catwalk, để tôi lại sau

lung.

Thất bại rồi.

Suốt ngày hôm nay, tôi đã đối phó với cơ hội mà Mitsuha tặng cho bằng thái độ miễn cưỡng như thực hiện một nhiệm vụ đáng ghét. Tôi viện đủ lý do biện minh cho hành động của mình mà không quan tâm đến cảm xúc của Okudera. Rõ ràng tôi là người rủ chị đi chơi, lẽ ra nên tận hưởng một cách nhiệt tình mới đúng. Chưa kể bấy lâu nay chính tôi cũng mơ ước đến một ngày kì diệu thế này, vậy mà...

Trên cầu vượt dành cho người đi bộ, vẫn có thể trông thấy các tòa nhà ở Roppongi, nơi chúng tôi vừa rời khỏi. Kính cửa san sát phản chiếu ráng chiều, hắt ánh vàng lấp lánh. Tôi đưa mắt nhìn bóng chị đang im lặng đi phía trước. Mái tóc óng ả, mũi điệu đà và trang phục là lượt, không chừng đều sửa soạn vì tôi. Nghĩ vậy, tôi bỗng thấy ngực mình thất lại. Hít thở một cách khó khăn, tôi có cảm giác oxy đột nhiên bị rút đi sạch sẽ. Với tâm trạng tuyệt vọng của người sắp chết đuối đang cố vươn tay lên mặt biển, tôi cân nhắc từ ngữ để mở lời.

- Ủm, chị ơi...

Chị Okudera không quay mặt lại.

- À, chị có đói bụng không? Hay mình đi ăn tối ở đâu đó...

- Hôm nay chúng ta chia tay tại đây nhé.

Giọng chị hiền dịu như cô giáo.

- Vâng.

Câu trả lời ngờ nghệch tự động buột ra. Cuối cùng, chị cũng quay lại, nhưng do ráng chiều lấn át, tôi không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt chị.

- Taki... Nếu có gì sai thì cho chị xin lỗi nhé!

- Vâng.

- Lúc trước, em có chút thích chị phải không?

- Hả?!

Bại lộ rồi à, tại sao?

- Nhưng bây giờ, chắc đã thích người khác rồi phải không?

Cả người tôi bỗng đổ mồ hôi, nhể nhại như sũng ướt bởi mưa rừng nhiệt đới.

- Không, không có đâu!

- Thật không?

- Không có mà! Hoàn toàn không!

- Thật không đấy?

Chị nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ mặt vô cùng ngờ vực. Thích cô gái khác à, làm gì có, tuyệt đối không thể có. Bất chợt, mái tóc dài và bầu ngực mềm của cô ấy hiện ra trong đầu tôi, nhưng biến mất ngay lập tức.

- Mà thôi, được rồi.

Chị nói với vẻ tươi tắn, không còn nhìn chăm vào mặt tôi nữa.

- Dạ?

- Hôm nay cảm ơn em, mai gặp lại ở chỗ làm thêm nhé.

Chị vẫy vẫy tay và dứt khoát bước đi. Tôi há miệng, ngậm lại. Rồi há ra lần nữa. Nhưng vẫn không thốt nên lời, đành đứng nhìn bóng chị xuống khỏi cầu vượt, hòa vào dòng người trước nhà ga và mất hút.

Tôi ngắm nhìn cảnh xế chiều trong tâm trạng của một kẻ bị bỏ lại bên kia mùa hè. Dòng xe dưới cầu kìn kìn trôi không dứt. Lắng tai nghe còn tưởng đang đứng trên cầu thật bắc ngang sông. Ráng chiều le lói như ánh đèn pin đang tắt dần trên tháp nước của những tòa nhà trong thành phố. Tôi lặng lẽ ngắm nhìn cho đến khi mặt trời khuất hẳn, tha thiết mong nín kéo một điều gì đó.

Tôi cảm thấy còn rất nhiều việc cần làm, nhưng lại không nhớ nổi cụ thể là chuyện gì. Chỉ muốn sớm đến thị trấn của Mitsuha, muốn trở thành Mitsuha, nghĩa là được nói chuyện, được gắn kết với cô. Tận hưởng sự hoán đổi giữa hai đứa, tạo ra musubi. Sau khi hoán đổi với Mitsuha, tôi sẽ kể lại chuyện hôm nay, đùa rằng bảo cậu ế chồng gong cậu không tin, tự ý đi sắp đặt cuộc hẹn này rồi chẳng ra làm sao, thấy chưa....

Tôi mở điện thoại, đọc ghi chú tiếp theo của Mitsuha.

Hẹn hò xong chắc cũng đến lúc nhìn thấy sao chổi.

Ôi, lãng mạn làm sao, thật mong đến ngày mai

Dù là tớ hay là Taki, cũng hãy cố gắng nhé.

Sao chổi à?

Tôi ngược nhìn lên trời. Ánh chiều đỏ rực đã không còn, chỉ có vài ngôi sao lấp lánh và tiếng động cơ máy bay xa xăm. Chút ảo tưởng trong lòng tắt ngấm, sao chổi ở đâu kia chứ.

Cô gái này nói gì vậy?

Tôi lẩm bẩm. Nếu thực sự nhìn được sao chổi bằng mắt thường thì tin tức đã

đăng bật ngàn rồi. Mitsuha nhăm lẩn gì chẳng.

Bỗng dung, trống ngực tôi đập dồn dập.

Trong đầu nhoi nhoi.

Tôi mở điện thoại và tìm số của Mitsuha, nhìn chăm chăm vào mười một chữ số. Số điện thoại mà sau lần đầu bị hoán đổi, dù tôi gọi bao nhiêu lần cũng không thể kết nối. Tôi chạm tay vào dãy số đó. Tín hiệu vang lên. Từ điện thoại phát ra giọng nói.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi đã ngừng hoạt động, hoặc tắt máy, hoặc ngoài vùng phủ sóng..."

Tôi chạm vào biểu tượng kết thúc.

Quả nhiên không thể gọi điện. Những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, đành đợi khi nào hoán đổi sẽ kể lại vậy. Và hỏi cả vụ sao chổi luôn. Vài ba hôm nữa, thế nào chúng tôi cũng sẽ bị hoán đổi. Vừa miên man suy nghĩ, tôi vừa bước xuống cầu vượt. Trên cao, vàng trắng khuyết mỏng manh mờ ảo nằm lẻ loi ở đó như bị ai bỏ quên.

Nhưng kể từ ngày hôm ấy, sự hoán đổi giữa tôi và Mitsuha không xảy ra lần nào nữa.

4. Tìm kiếm

Cây bút chì trong tay chạy sần sật.

Hạt chì bám vào bề mặt giấy. Nét vẽ mỗi lúc một dày đặc khiến trang kí họa đen dần. Vậy mà không sao tái hiện được chính xác phong cảnh trong kí ức.

Mỗi sáng vào giờ cao điểm, tôi lên tàu điện đến trường. Trải qua những tiết học nhàm chán. Ăn cơm với bọn Tsukasa. Đi bộ trên phố, ngắm nhìn bầu

trời. Không biết tự bao giờ, màu xanh da trời đã trở nên đậm hơn. Những tán cây trên các con phố cũng bắt đầu đổi màu.

Ban đêm, tôi ngồi trong phòng vẽ tranh. Trên bàn là tập ảnh miền núi mượn ở thư viện. Tôi dùng điện thoại tìm dãy núi Hida, mãi miết kiếm tìm những đường nét giống với khung cảnh trong trí nhớ. Bút chì trên tay không ngừng chuyển động, hình vẽ cứ hiện dần hiện dần trên trang giấy.

Ngày mưa có mùi nhựa đường. Ngày đẹp trời với những đám mây như lông cừu. Ngày gió mạnh thổi đến những hạt cát vàng. Hằng sáng tới trường bằng tàu điện đông đúc. Vẫn đi làm. Cũng có ngày cùng ca với chị Okudera. Tôi nhìn thẳng vào chị, cố gắng nở nụ cười và nói chuyện tự nhiên. Tôi luôn nghĩ mình cần cư xử bình thường với chị như với bao người khác.

Đã có những đêm giữa hè oi ả, cũng có những đêm lạnh lẽo phải khoác áo thêm. Tôi nào cũng vậy, hề vẽ tranh là đầu tôi lại nóng như đang quần khăn. Mồ hôi rớt xuống tranh tí tách. Nét vẽ lem luốc. Cuối cùng, khung cảnh thị trấn mà tôi từng chiêm ngưỡng qua đôi mắt Mitsuha cũng dần dần hiện ra.

Trên đường từ trường và từ chỗ làm thêm về nhà, tôi không bắt tàu điện mà đi bộ một quãng dài. Phong cảnh Tokyo mỗi ngày một đổi khác. Cả ở Shinjuku, Gaien, Shibuya, ở cầu Benkei, hay trên con dốc Anchin, nếu để ý một chút sẽ thấy những chiếc cầu kênh càng xếp cạnh nhau, cốt thép và cửa kính cứ thế vươn cao dần lên bầu trời. Xa xa là một mảnh trăng khuyết lẻ loi.

Không biết sau bao nhiêu lần, cuối cùng tôi cũng vẽ lại được phong cảnh thị trấn bên hồ. Cuối tuần này, tôi sẽ tới đó.

Quyết định xong, bao nhiêu sức lực như rút khỏi cơ thể cứng đờ do ngồi lâu một chỗ. Ngay cả đứng dậy cũng khó khăn nên tôi nằm gục luôn trên bàn.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, hôm nay, tôi lại nguyện cầu, lại nguyện cầu.

Vậy mà tôi vẫn không thể trở thành Mitsuha.

Tôi nhét quần áo đủ mặc ba ngày và tập tranh vào ba lô. Nơi đó chắc khá lạnh nên phải mang khoác dày có mũ trùm đầu. Tôi quấn chiếc vòng hộ mệnh vào cổ tay như mọi khi và ra khỏi nhà.

Vì sớm hơn giờ đi học bình thường nên tàu điện khá vắng. Nhưng ga Tokyo thì dĩ nhiên vẫn đầy ắp người. Tôi xếp hàng phía sau một người nước ngoài kéo va li có bánh xe. Dự định của tôi là trước tiên mua vé tàu đi Nagoya ở quầy bán vé tự động, sau đó sẽ lên tàu cao tốc Tokaido.

Rồi, tôi không thể tin vào mắt mình.

- Tại, tại sao mọi người lại ở đây?!

Tsukasa và chị Okudera đang đứng với nhau chỗ cây cột ngay trước mặt.

Chị mỉm cười nói.

- He he, tới rồi đây!

...Tới rồi cái gì chứ, chị là nữ anh hùng đáng yêu trong phim hoạt hình đấy à!

Tôi lườm Tsukasa. Vậy mà cậu ta đáp lại tôi bằng vẻ mặt bình thản, như muốn nói, "Có vấn đề gì hả?"

- Tsukasa, chẳng phải tao nhờ mày báo lại với bố tao và làm thay ca ở nhà hàng à?

Tôi khẽ càu nhàu với Tsukasa ngay bên cạnh. Chúng tôi đang ở khoang ngồi tự do trên tàu cao tốc, xung quanh hầu hết là nhân viên công sở mặc vest.

- Việc làm thêm nhờ Takagi rồi.

Tsukasa lập tức đáp lời, giọng điện thoại ra trước mặt tôi.

- Cứ giao cho tao! - Takagi giơ ngón cái lên nhiệt tình đáp trong đoạn băng - Nhưng mà phải đãi com đấy nhé!

- Bọn mày thật là...

Tôi khổ sở căn nhắc. Chuyện nhờ Tsukasa thất bại rồi. Tôi chỉ nghỉ học ngày hôm nay, định đi Hida trong ba ngày thứ Sáu, thứ Bảy và Chủ nhật. Hôm qua, tôi đã nhờ vả Tsukasa, nếu có ai hỏi tại sao tôi không nói lời nào trước khi đi thì trả lời rằng có một người tôi nhất định phải gặp. vậy mà...

- Tao và chị Okudera đến đây là vì lo cho mày đó.

Tsukasa nói, không một chút hối lỗi.

- Không thể nào bỏ mặc mày được. Lỡ gặp bọn lừa đảo thì sao?

- Bọn lừa đảo?

Cậu ta đang nói gì vậy, tôi nhú mày nghĩ ngợi. Từ chỗ ngồi phía trong, bên kia Tsukasa, chị Okudera nhìn chăm chăm vào tôi.

- Taki đi gặp người quen qua mạng phải không?

- Dạ? Quen qua mạng gì đâu, tiện miệng bịa ra thôi mà...

Tối qua, Tsukasa cứ nhằng nhẵng hỏi mãi là đi gặp ai, tôi đành trả lời mập mờ rằng đi gặp người quen qua SNS.

- Chắc là hẹn hò trên mạng.

Tsukasa nói với Okudera bằng giọng điệu nghiêm trang.

- Làm gì có! - Suýt nữa thì tôi phụt trà ra khỏi miệng.

Tsukasa đẩy hộp bánh pocky lại phía tôi rồi nói với vẻ mặt lo lắng.

- Tại vì đạo này trông mày có vẻ rất nguy hiểm!

- Bọn chị chỉ đứng từ xa trông chừng em thôi.

- Em là học sinh tiểu học à!

Chị Okudera ái ngại nhìn tôi đang ra sức phản đối. Chắc hẳn là chị ấy hiểu lầm rồi. Hình dung ra cảnh sắp tới, tôi bỗng thấy lòng u ám. Đúng lúc đó...

"Sắp đến Nagoya!"

Tiếng thông báo chậm rãi vang lên trong xe.

Việc hoán đổi với Mitsuha đột ngột xảy ra, rồi đột ngột kết thúc. Dù suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được lý do. Nhiều tuần trôi đi, tôi bắt đầu nghi ngờ đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ giống với đời thực. Suy nghĩ ấy mỗi lúc một lớn dần theo thời gian.

Nhưng, có chứng cứ kia mà. Nhật kí của Mitsuha vẫn lưu trong điện thoại, tuyệt đối không phải những chữ tôi tự viết. Còn chuyện hẹn hò với chị Okudera, với sức của một mình tôi thì không thể nào xảy ra được. Chắc hẳn trên đời này có một thiếu nữ tên là Mitsuha. Tôi thực sự đã cảm nhận được thân nhiệt, nhịp tim, giọng nói và hơi thở của cô ấy. Cả màu sắc lấp lánh lọt qua mí mắt và âm thanh sôi nổi vang đến bên tai. Như thế mà còn không phải người sống thì thế nào mới là người sống nữa. Chắc hẳn trên đời có một người như vậy. Mitsuha thực sự hiện hữu.

Thế nên, khi mọi sự đột ngột kết thúc, tôi thấy vô cùng bất an. Không chừng đã có chuyện gì xảy ra với Mitsuha. Bị sốt hay gặp tai nạn chẳng? Cứ cho là tôi cả nghĩ đi, thì tình hình của Mitsuha cũng có dấu hiệu bất ổn. Và tôi quyết định trực tiếp đến gặp cô ấy. Tuy nhiên...

- Cái gì? Không biết địa chỉ cụ thể à?

Đang ngồi trong khoang bốn chỗ trên chuyến tàu tốc hành đặc biệt đi Hida, tay cầm com hộp mua tại nhà ga, chị Okudera phồng má kinh ngạc nhìn tôi.

- ...

- Manh mới chỉ là phong cảnh thị trấn thôi sao? Không thể liên lạc với cô bé đó à? Chuyện gì vậy chứ?!

Hai người tự ý đến đây mà sao lại trách tôi. Tôi nhìn Tsukasa với ngụ ý "Hãy nói gì đi".

Nuốt miếng miso katsu, Tsukasa nói.

(Thịt heo chiên xù ăn kèm sốt miso, đặc sản ẩm thực Nagoya)

- Đúng là hướng dẫn viên thiếu chuyên nghiệp.

- Hướng dẫn viên cái con khi!

Tôi bất ngờ nổi giận. Bọn họ đang trong tâm trạng tuyệt vời như đi du lịch hay sao ấy. Chị Okudera và Tsukasa cùng nhìn tôi với vẻ "Bỏ tay cái thằng này".

Sao bọn họ lại tỏ ra kẻ cả ở đây?

- Được rồi! - Chị nói, bắt chợt mỉm cười và ưỡn ngực lên - Em hãy yên tâm, Taki. Bọn chị sẽ cùng đi tìm với em.

- Ôi, dễ thương quá! Này Taki, nhìn thử đi!

Cuối cùng, quá trưa, chúng tôi cũng tới ga địa phương. Chị Okudera cất cao giọng phấn khích trước linh vật của vùng. Tsukasa luôn tay bấm chụp chú bò Hida đội mũ nhân viên nhà ga đó, điện thoại kêu tách tách liên hồi.

- Thật là phiền ghê...

Tôi liếc nhìn tấm bản đồ thị trấn dán ở nhà ga, thầm nghĩ hai người này chẳng giúp được gì rồi. Dù thế nào, tôi cũng phải tự tìm thôi.

Kế hoạch như sau.

Vì không biết cụ thể thị trấn của Mitsuha ở đâu, tôi sẽ đi tàu điện đến nơi mà theo trí nhớ là "chắc không xa chỗ cần đến". Tiếp đó, với manh mối duy nhất là tập tranh, tôi đi loanh quanh hỏi người dân địa phương xem họ có nhận ra nơi ấy không rồi men theo tuyến đường sắt đi dần về phía Bắc. Phong cảnh trong trí nhớ cũng có ngã tư đường ray xe lửa, tìm như vậy là hợp lý.

Toàn làm theo cảm tính nên khó mà gọi là kế hoạch, nhưng chẳng còn cách nào khác. Hơn nữa, thị trấn bên hồ thì không phải ở đâu cũng có. Mặc dù manh mối hoàn toàn bấp bênh, nhưng tôi tin là sẽ tìm được một điểm mấu chốt trước khi đêm xuống. Tôi chuẩn bị tinh thần để chiến đấu, trước hết, phải bắt chuyện với bác tài của chiếc taxi duy nhất dừng lại trước ga. Tôi bước một bước dài.

- Khó thật đấy...

Mệt rồi, tôi ngồi bệt xuống bên xe buýt, đầu gục xuống rũ rượi.

Ban đầu, tôi tự tin hỏi han khắp nơi, bây giờ thì sự tự tin đó đã úa tàn hết rồi.

Sau câu đáp chiếu lệ "Không biết" của bác tài taxi, tôi đã đi hỏi bất cứ chỗ nào có thể hỏi như đồn công an, cửa hàng tiện lợi, nơi bán đồ đặc sản, nhà dân, quán ăn, từ nông dân cho đến học sinh tiểu học, bất kể là ai, nhưng đều không có kết quả. Tàu ở đây rất ít, cách hai tiếng mới có một chuyến nên việc đi lại cũng không suôn sẻ gì. Mặc dù đã lấy hết dũng khí trèo lên xe buýt để hỏi chuyện, nhưng vì hành khách trên xe chỉ có mỗi bọn tôi nên tôi chẳng còn lòng dạ đâu mà hỏi bác tài xế nữa. Trạm dừng cuối cùng của xe buýt là một vùng xa xôi hẻo lánh, nhìn hút tầm mắt cũng không thấy mái nhà nào. Trên xe, Tsukasa và chị Okudera bày trò chơi liên miên, hết đánh bài đến nói chớ, game điện thoại, oản tù tì ăn sô cô la, bóc đồ ăn vặt, vui vẻ và hào hứng y

như thể đi du lịch vậy. Chơi chán, họ tựa vào hai bên vai tôi ngủ ngon lành.

Nghe tôi thở dài, Tsukasa và chị Okudera đang ừng ực uống coca trước bên xe buýt cùng lên tiếng.

- Ê, bỏ cuộc rồi hả Taki?!

- Mất công bọn chị đã đến tận đây giúp em!

Hâyyy! Tôi thở dài thườn thượt, đến mức tưởng chừng chẳng còn chút không khí nào trong phổi. Nhìn bộ quần áo leo núi được đầu tư công phu của Okudera và bên cạnh là Tsukasa mặc quần kaki rộng như đến đây để đi dạo, tôi bỗng nổi cáu.

- Hai người chẳng được tích sự gì hết...

Bọn họ lập tức ngược mắt lên với vẻ vô tội như muốn nói, "Ai bảo thế?"

- Cho cháu một tô mì Takayama.

(Món mì đặc trưng ở vùng Takayama, Hida. Sợi nhỏ và dai, thường dùng với nước xúp soyu)

- Cháu một tô mì Takayama!

- À, vậy cháu cũng một tô mì Takayama.

- Được rồi, ba tô mì! - Giọng phụ nữ trong quán lạnh lạnh đáp lại.

Trên con đường khô cằn xa kinh khủng dẫn đến nhà ga kế tiếp, hết như kì tích, chúng tôi tìm thấy một tiệm mì vẫn đang mở cửa đón khách. Cả lũ bèn phóng ào vào. Lời mời "Chào mừng quý khách" cùng khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ trùm chiếc khăn tam giác ở tiệm mì tỏa sáng rực rỡ trước mắt tôi. Cảm giác y như người trong cơn hoạn nạn cuối cùng cũng gặp được đội cứu trợ vậy.

Mì rất ngon. Đây chỉ là mì bình thường (tôi đã tưởng có cả thịt bò Hida, hóa ra chỉ là xá xíu) nhưng ăn hết mì cùng rau xong, cơ thể như được nạp thêm năng lượng. Tôi húp cạn xúp, lại thêm hai ly nước nữa, cuối cùng cũng có cảm giác hồi sinh.

(Một trong những loại thịt bò cao cấp đắt đỏ của Nhật Bản)

- Trong ngày hôm nay có về được Tokyo không? - Tôi hỏi Tsukasa.

- Ừm... Không biết nữa, có vẻ gấp quá, để tao tra thử xem.

Tsukasa tỏ vẻ bất ngờ nhưng rồi cũng cầm điện thoại lên tra cứu cách về.
"Thank you," tôi nói.

- Taki, cứ thế này mà về, em thực sự sẽ ổn chứ?

Ở phía đối diện, chị Okudera vừa ăn vừa hỏi. Tôi không trả lời lại được ngay, đành ngó ra cửa sổ. Mặt trời sắp chìm xuống núi, ánh sáng thanh bình của buổi chiều phủ lên nương rẫy ven đường.

- Biết nói sao nhỉ, em có cảm giác mình hoàn toàn đi sai hướng.

Tôi thì thảo như đang tự nhủ với bản thân. Trở lại Tokyo, lập kế hoạch khác chắc sẽ khả quan hơn. Tìm qua ảnh đã khó, đăng này chỉ là tranh vẽ thì lại càng không thể. Tôi lấy tập kí họa ra ngắm nghía và bắt đầu nghĩ thế. Một thị trấn miền quê bình thường với mặt hồ tròn ở giữa, xung quanh điểm xuyết những ngôi nhà dân dã quen thuộc. Lúc mới vẽ xong tôi đã kì vọng biết bao, vậy mà giờ đây lại thấy nó chỉ đơn thuần là phong cảnh tầm thường.

- Đó là Itomori ngày xưa phải không nhỉ?

Hả? Tôi quay lại, đập vào mắt là chiếc tạp dề của cô chủ tiệm. Cô tiếp nước vào chiếc cốc đã cạn cho tôi.

- Cậu vẽ đấy à? Cho tôi xem một chút nhé? - Cô nói rồi đón tập tranh từ tay tôi - Cậu vẽ thật khéo quá! Minh ơi xem này!

Cả ba chúng tôi há hốc mồm nhìn người phụ nữ. Cô ấy quay về phía bếp, cất cao giọng.

Chú chủ tiệm từ bếp bước ra, nheo mắt ngắm tập tranh.

- A, đúng rồi. Là Itomori ngày trước đây mà. Nhớ quá!

- Anh nhà tôi sinh ra ở Itomori đó.

Itomori...?

Đột nhiên sực nhớ, tôi liền bật dậy khỏi ghế.

- Itomori... Thị trấn Itomori! Đúng rồi, tại sao lúc trước không nhớ nổi nhỉ? Là thị trấn Itomori! Nó ở gần đây phải không ạ?!

Hai vợ chồng chủ tiệm lộ vẻ lạ lùng. Họ ngơ vực nhìn nhau. Cuối cùng chú chủ hỏi.

- Này cậu, chắc cậu cũng biết rồi, thị trấn Itomori là...

Tsukasa bất ngờ lên tiếng.

- Itomori... Taki, không lẽ mà...

- Ôi, nơi đó là nơi sao chổi...? - Chị Okudera cũng nhìn tôi.

- Hả???

Tôi chẳng hiểu gì cả, ngó hết người này đến người kia. Tất cả đều nghi hoặc nhìn tôi. Một mảnh kí ức mơ hồ chọt xôn xao trong tâm trí, làm tăng thêm linh tính chẳng lành.

Tiếng điều hâu vang vọng cả bầu trời, cô tịch đến rợn người.

Barrier kéo dài vô tận, hắt bóng xuống đường nhựa nứt vỡ.

**Khu vực cấm theo quy định
của Luật Phòng chống Thiên tai**

KEEP OUT

Ban cải tạo cơ sở vật chất sau thiên tai

Dòng chữ trình bày ngay ngắn trên tấm bảng thông báo quán đây đây thường xuân

Phía dưới tôi là Itomori, đã bị một sức mạnh khủng khiếp quật nát và nuốt chửng vào lòng hồ.

- Có thật là chỗ này không?

Chị Okudera tiến lại sau lưng tôi, run rẩy cất tiếng hỏi. Không đợi tôi trả lời, Tsukasa đã đáp thay.

- Không thể nào! Bởi vậy hồi nãy em mới bảo Taki nhầm rồi mà.

- Không nhầm đâu! - Tôi rời mắt khỏi cảnh tượng hoang tàn bên dưới, nhìn khắp xung quanh - Không chỉ mỗi thị trấn, tao nhớ như in khoảng sân này, dãy núi này và nhất là ngôi trường này.

Tôi hét lên thật to, cho cả bản thân mình nghe nữa. Sau lưng chúng tôi, ngôi trường nằm đó với những mảnh kính cửa sổ vỡ, bám đầy bụi đen nhàn nhạt. Chúng tôi đang đứng ở sân trường Itomori, nơi quan sát được toàn bộ cảnh

hồ.

- Thì ra đây là thị trấn mây tìm kiếm à? Là nơi sinh sống của của người bạn mây quen qua mạng? - Tsukasa nói, giọng như giễu cợt - Làm sao có chuyện như vậy được. Ba năm trước, hàng trăm người đã chết vì thảm họa đó. Ngay cả mây cũng nhớ rõ mà, phải không?!

Câu nói khiến tôi phải quay lại nhìn Tsukasa.

- Chết?

Hình bóng cậu ta bỗng vượt khỏi tầm mắt, ngôi trường phía sau cũng biến mất hết như bị hút đi đâu. Chắc chắn tôi vừa nhìn thấy thứ gì đó nhưng rồi lại chẳng nắm bắt nổi.

- Ba năm về trước... Chết rồi?

Tôi chợt nhớ ra.

Ba năm trước, sao chổi trên bầu trời Tokyo. Vô vàn sao băng lướt vun vút về phía trời Tây. Tôi đã nghĩ cảnh sắc ấy đẹp như một giấc mơ. Hẳn là lúc đó.

Đã chết lúc đó sao?

... Không thể nào.

Tôi không thể chấp nhận được.

Tôi phải tìm Mitsuha, tìm bằng chứng.

- Không thể nào... Nhìn này, nhật kí cô ấy viết vẫn...

Tôi lấy điện thoại trong túi ra. Không ổn rồi, máy gần hết pin, sắp sập nguồn. Tôi lo lắng bấm vội điện thoại, mở nhật kí của Mitsuha. Vẫn còn đây.

- ...!

Tôi dụi mắt lia lịa. Chữ ở trang nhật kí như đang chuyển động trong tích tắc.

- ...Gì?!

Hết chữ này, đến chữ khác...

Những gì Mitsuha viết dần dần biến thành những kí tự không sao hiểu được, rồi mờ đi rất nhanh như ngọn lửa đèn cầy phụt tắt. Cứ thế, nhật kí của Mitsuha cũng theo nhau tiêu tan. Như có bàn tay vô hình ấn liên tục vào nút xóa.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ nhật kí của Mitsuha đã biến mất ngay trước mắt tôi.

- Tại sao...

Tôi yếu ớt nói. Ở nơi rất xa, rất cao, tiếng điều hâu lại vút lên.

Sao chổi Tiamat quay quanh mặt trời theo chu kì 1200 năm, lần gần nhất nó tiếp cận trái đất là vào tháng Mười cách đây ba năm, đúng mùa này. Nó có chu kì siêu dài đến nỗi sao chổi Halley 76 năm tới trái đất một lần cũng không tài nào sánh được. Khi đến, nó mang theo cái đuôi hùng vĩ với chiều dài lên tới 16.800.000.000 km. Hơn nữa, điểm gần trái đất nhất được dự đoán khoảng 120.000 km, tức là sẽ ở gần trái đất hơn cả mặt trăng. Cứ 1200 năm, đuôi sao chổi sáng xanh lấp lánh ấy sẽ tạo thành vệt dài giăng ngang trời đêm. Sao chổi Tiamat được mọi người trên khắp thế giới háo hức mong chờ.

Nhưng chẳng ai ngờ được rằng khi đến gần trái đất, hạt nhân sao chổi bị vỡ ra, và phần ruột băng tuyết lại chứa khối đá với đường kính 40 mét. Mảnh vỡ của sao chổi biến thành thiên thạch, rơi xuống trái đất với vận tốc có sức công phá khủng khiếp 30 km/s. Điểm rơi của thiên thạch là Nhật Bản... Và bất hạnh thay, đó là nơi có con người sinh sống, thị trấn Itomori.

Hôm ấy, lại đúng dịp thị trấn tổ chức lễ hội mùa thu. Thời điểm rơi là 8 giờ

43 phút tối. Đỉnh va chạm là những quầng hàng đáng ra đã rất náo nhiệt ở đền Miyamizu.

Thiên thạch vừa tiếp đất, đã lập tức hủy diệt một phạm vi rộng lớn với đền thờ là trung tâm. Không dừng lại ở việc phá hủy nhà cửa và rừng rậm, nó còn cày tung mặt đất lên, tạo thành một hố sâu như miệng núi lửa có đường kính khoảng 1 km. Trong giây tiếp theo, dư chấn lan xa tầm 5 km, tạo thành động đất khoảng 4,8 độ richter. Mười lăm giây sau, một trận cuồng phong quét tới, gây thiệt hại nghiêm trọng trên một khu vực rộng lớn. Số lượng tử vong lên đến hơn 500 người, chiếm 1/3 dân số thị trấn. Itomori trở thành nơi hứng chịu thảm họa tàn khốc nhất do thiên thạch gây ra trong lịch sử nhân loại. Cái hố như miệng núi lửa kia nằm ngay cạnh hồ nước cũ, nước từ hồ chảy sang, cuối cùng tạo thành hồ Itomori mới hình quả bầu.

Phía Nam thị trấn, mặc dù so ra ít thiệt hại hơn, nhưng khoảng 1000 người còn sống sót sau thảm họa cũng lần lượt chuyển đi nơi khác. Chưa đầy một năm, việc duy trì tình trạng tự trị ở đây đã trở nên rất khó khăn, thành thử mười bốn tháng sau khi thiên thạch rơi xuống, người ta quyết định xóa bỏ thị trấn Itomori.

Thị trấn cứ thế biến mất hoàn toàn, cả trên danh nghĩa lẫn thực tế.

Các sự kiện này đều được trình bày trong sách giáo khoa nên dĩ nhiên tôi cũng biết. Ba năm trước tôi là học sinh cấp hai. Tôi vẫn còn nhớ lúc đó mình đứng trên một nơi cao gần nhà để được tận mắt ngắm sao chổi Tiamat.

Nhưng mà, thật kì lạ.

Quá mức vô lý.

Mười tháng trước tôi còn sống ở thị trấn Itomori với tư cách là Mitsuha kia mà. Vì thế, nơi tôi thấy, chỗ ở của Mitsuha, không thể nào là thị trấn Itomori được. Chuyện sao chổi và chuyện hoán đổi với Mitsuha không liên quan gì đến nhau. Đương nhiên là như vậy.

Tôi rất muốn nghĩ thế, nhưng khi lật những trang sách ở thư viện thành phố

phụ cận Itomori, tôi đã thực sự hoảng loạn. Từ nãy đến giờ, trong đầu tôi luôn vang lên tiếng ai đó thì thầm: Nơi cậu ở, chính là chỗ này.

Itomori thị trấn diệt vong.

Itomori - chìm trong nước chỉ sau một đêm

Thăm kịch Tiamat

Tôi lướt qua các đầu đề trên bìa một số cuốn sách dày cộp. Những tấm hình in trong sách về Itomori trước thăm họa cho thấy đúng là nơi tôi từng sống. Ngôi trường tiểu học này là nơi Yotsuha đang học. Đền thờ Miyamizu này là nơi bà làm thần chủ. Bãi đỗ xe rộng hoang toàng, hai quán rượu kế bên nhau, cửa hàng tiện lợi giống nhà kho, đường ray xe lửa dẫn lên núi và đương nhiên cả trường trung học Itomori... Tất cả hiện lên rõ rệt trong tâm trí tôi. Ngắm loạt hình ảnh hoang tàn của thị trấn, kí ức tôi càng trở nên sống động.

Không thể giữ trái tim thôi đập loạn, tôi hít thở khó nhọc.

Cảm giác tồn tại, không khí, và mọi thứ xung quanh đều lặng lẽ bị hút vào vô số tấm hình rục rở ấy.

"Trường trung học Itomori. Tiết thể dục cuối cùng."

Có một tấm hình với tiêu đề như thế. Ảnh chụp học sinh đang chơi trò hai người ba chân. Dường như tôi biết hai người bên rìa ảnh. Một người để mái ngố và tết tóc hai bên. Đứng bên cạnh là người con gái buộc tóc bằng sợi dây màu cam.

Không khí bỗng loãng ra.

Cảm giác máu nóng đang chảy rần rật sau cổ, tôi đưa tay lau thì nhận ra là mồ hôi.

- Taki.

Ngẩng mặt lên, tôi thấy chị Okudera và Tsukasa đứng bên cạnh. Hai người đưa cho tôi một quyển sách. Trên trang bìa dày dặn đề dòng chữ mạ vàng rất trang nghiêm *Thăm họa sa chổi tại thị trấn Itomori - Danh sách những người thiệt mạng*. Tôi bắt đầu lật sách ra. Tên người thiệt mạng và địa chỉ được ghi theo từng khu vực. Tôi rê ngón tay lần tìm. Liên tiếp giở từng trang. Chẳng mấy chốc, ngón tay tôi đã dừng lại trước những cái tên quen thuộc.

Teshigawara Katsuhiko (17)

Natori Sayaka (17)

- Teshigawara và Sayaka...

Trước lời thì thào của tôi, Tsukasa và chị Okudera cùng nín thở.

Tôi phải tìm cho ra cái tên quan trọng nhất.

Miyamizu Hitoha (82)

Miyamizu Mitsuha (17)

Miyamizu Yotsuha (9)

Hai người đứng sau lưng tôi nhìn chăm chăm vào bảng tên.

- Cô bé này hờ em? Chắc là nhầm lẫn gì rồi! Bởi vì cô ấy... - Giọng Okudera ghen ngào như sắp khóc - Đã mất ba năm về trước...

- Mới hai, ba tuần trước đây mà! - Không muốn nghe Okudera nói hết, tôi hét lên.

Hơi thở ghen lại. Tôi cố gắng hít vào, tiếp tục nói, nhưng lần này chỉ còn là tiếng thì thào.

- Cô ấy đã nhắn với em rằng sẽ nhìn thấy sao chổi... - Cố dứt mắt mình khỏi chữ "Mitsuha", tôi lẩm bẩm - Bởi vậy...

Tôi ngẩng lên, thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong kính cửa sổ. Bất chợt nghĩ, "Cậu là ai thế?"

Thăm sâu trong trái tim tôi, một giọng nói khàn khàn cất lên, "Cháu nằm mơ đấy à?"

Mơ ư? Tôi choáng váng hoảng loạn.

Tôi,

rớt cuộc,

đang làm gì vậy?

Tôi loáng thoáng nghe thấy âm thanh tiệc tùng từ phòng kế bên. Người nói, người cười ồ lên, rồi tiếng vỗ tay vang vang như mưa rào. Cứ thế lặp đi lặp lại từ này đến giờ. Tôi đóng tai nghe xem là hội họp gì, nhưng cố gắng đến mấy cũng không nghe ra. Chỉ biết rằng họ nói tiếng Nhật.

Cộc một tiếng, tôi mới nhận ra mình đã nằm gục xuống bàn. Hình như trán vừa bị đập mạnh nên cơn đau ngâm ngâm kéo tới. Một mối bơ phờ.

Dù có đọc bao nhiêu báo, tạp chí hay tin tức tổng hợp về ngày ấy, cũng không chữ nào chịu vào đâu. Hết lần này đến lần khác tôi mở điện thoại xem nhật kí của cô gái đó, nhưng thư mục vẫn trống không. Mọi dấu tích đã mất sạch. Tôi mở mắt trong khi vẫn gục mặt xuống bàn. Nhìn chằm chằm mặt bàn chỉ cách mặt mình vài milimét, tôi đành đưa ra kết luận sau vài tiếng đồng hồ tra cứu.

Tất cả chỉ là giấc mơ...

Tôi không biết mình muốn tin, hay không muốn tin vào điều này nữa.

Lý do khiến tôi quen với cảnh sắc Itomori là vì tôi đã vô thức ghi nhớ các bản tin liên quan của ba năm về trước. Và sự tồn tại của cô ấy là...

Sự tồn tại của cô ấy là gì nhỉ?

... Là hồn ma? Không... Toàn bộ...

Toàn bộ chỉ là...

Huyền tưởng?

Bất chợt, tôi ngẩng mặt lên.

Có thứ gì đó đang dần biến mất.

T...

...ên,

tên cô ấy.

Tên cô ấy là gì nhỉ?

Cốc cốc.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cánh cửa làm bằng gỗ mỏng mở ra.

- Tsukasa nhấn là đi tắm, Taki ạ.

Chị Okudera bước vào, trên mình là chiếc yukata của nhà trọ. Căn phòng xalạ bỗng chốc trở nên đầm ấm. Cảm giác êm dịu ngập tràn lòng tôi.

- À, chị...

Tôi đứng dậy khỏi ghế, cất tiếng nói với chị lúc ấy đang ngồi xuống bên balô.

- Cả ngày hôm nay, em chỉ toàn nói mấy chuyện kì quặc, thật xin lỗi chị.

Okudera đứng dậy sau khi cẩn thận kéo khóa balô như niềm phong thứ gì, và từ từ đưa mắt nhìn tôi chẳng khác nào một thước phim quay chậm.

- Không đâu - Chị mỉm cười thật nhẹ và lắc đầu.

- Chỉ thuê được một phòng, xin lỗi chị nhé.

- Lúc ở dưới, Tsukasa cũng nói y hết.

Dứt lời, chị mỉm cười thật lạ. Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ.

- Không sao đâu mà. Ông chủ nhà trọ bảo, chẳng mấy khi có cả đoàn khách nên mới hết phòng thôi, nghe đâu như liên hoan họp mặt giáo viên cũ.

Okudera vui vẻ kể, lúc tắm xong còn được ông chủ mời ăn lê ở phòng khách. Chị đúng là mẫu người luôn khiến người khác muốn dành tặng thứ gì đó. Mùi dầu gội đầu của quán trọ thoảng trong không gian như mùi nước hoa của một xứ sở xa xôi.

-Ồ, Itomori đã từng là nơi làm ra dây tết à, đẹp quá.

Chị vừa lật tư liệu Itomori vừa thì thầm. Đây là một trong những quyển tôi mượn về từ thư viện.

- Mẹ chị thỉnh thoảng cũng mặc kimono nên ở nhà có vài sợi dây tết... À, này.

Okudera chợt nhìn vào cổ tay phải của tôi, làm cánh tay tôi đang đưa trà lên uống bỗng khựng lại.

- Taki đeo dây tết phải không?

Tôi đặt chén trà lên bàn, nhìn cổ tay mình. Đây là bùa hộ mệnh tôi vẫn thường đeo. To hơn sợi chỉ, màu cam sáng quẩn quanh cổ tay.

...Ừa?

Thật ra...

- Thật ra, cái này là do một người tặng em rất lâu về trước... Em luôn đeo nó như bùa hộ mệnh...

Đầu tôi lại đau nhức.

- Là của ai nhỉ...?

Tôi thì thâm. Không thể nhớ nổi.

Nhưng tôi có cảm giác, nếu lần theo sợi dây, tôi sẽ tìm ra điều gì đó.

- Nay, Taki cũng...

Nghe giọng nói hiền dịu, tôi ngẩng mặt lên, thấy Okudera có vẻ lo lắng.

- Hay là đi tắm đi?

- Tắm à... Vâng.

Dứt lời, tôi lại rời mắt khỏi chị, chăm chăm nhìn sợi dây tết. Nếu buông xuôi tại đây, biết đâu sẽ vĩnh viễn không thể nhớ lại. Tôi có cảm giác như vậy nên cố gắng lục lọi trong vòng xoáy kí ức. Bữa tiệc đã kết thúc từ bao giờ. Tiếng côn trùng mùa thu rả rích vọng đầy căn phòng tĩnh mịch.

- Em đã từng hỏi chuyện người làm sợi dây tết.

Tiếng ai đây nhỉ? Giọng hơi khàn nhưng nhẹ nhàng và hiền từ. Giống giọng kể chuyện ngày xưa.

- Chúng cuốn vào nhau, thành hình, bện xoắn, có lúc hội tụ, có lúc gián đoạn, rồi lại kết nối với nhau. Đó là dây tết. Đó là thời gian. Đó là...

Dãy núi mùa thu. Tiếng suối róc rách. Mùi vị của nước. Trà lúa mạch ngọt ngào.

... MUSUBI!

Cảnh tượng vụt hiện ra trong tâm trí.

Thần thể trên núi. Nơi chúng tôi đã cúng rượu.

- Nếu là chỗ đó...

Tôi rút dưới chõng sách một tấm bản đồ, mở ra.

Là bản đồ thị trấn Itomori ba năm về trước, bám đầy bụi, tôi đã mua ở một cửa tiệm tư nhân. Thời ấy thị trấn chỉ có một cái hồ tròn. Chỗ cúng rượu chắc chắn nằm hẳn bên ngoài phạm vi bị thiên thạch tàn phá. Nếu thử đến đó. Nếu còn rượu ở đó...

Tôi cầm bút chì trên tay, tìm lại đường nét trong kí ức. Nó nằm về phía Bắc, cách rất xa đền thờ, địa hình giống miệng núi lửa. Trên bản đồ không có chỗ nào như thế, nhưng tôi vẫn cố gắng tìm kiếm.

Tiếng Okudera loáng thoáng văng lại từ một nơi xa xôi, nhưng tôi không sao rời mắt khỏi bản đồ được nữa.

Ta...Taki!

Có ai đó đang gọi tôi. Giọng con gái.

- Taki, Taki!

Tiếng gọi khẩn thiết, như sắp bật khóc. Tiếng gọi cô đơn, run rẩy tựa ánh nhấp nháy của vì sao xa.

- Cậu không nhận ra tớ à?

Tớ đó, tôi tỉnh giấc.

... À, phải rồi. Đây là quán trọ. Tôi đã nằm gục trên bàn gần cửa sổ rồi ngủ thiếp đi mất. Từ bên kia cánh cửa lùa vọng ra tiếng thở êm nhẹ của Tsukasa

và chị Okudera, chắc cũng đang ngủ. Căn phòng yên ắng đến lạ thường.

Không có tiếng xe cộ.

Không có tiếng côn trùng.

Không cả tiếng gió thổi.

Tôi ngồi thẳng dậy. Vải quần áo sột soạt khiến tôi giật mình. Trời bên ngoài đang chuyển màu trắng bạc.

Tôi nhìn sợi dây tết trên cổ tay. Âm hưởng từ tiếng nói của cô gái lúc nãy vẫn văng vẳng bên tai.

- Cậu là ai?

Tôi hỏi thử cô gái không rõ tên ấy. Nhưng dĩ nhiên, chẳng có tiếng trả lời.

Thôi được.

Gửi chị Okudera,

Gửi Tsukasa,

Có một nơi em nhất định phải tới. Hai người hãy về Tokyo trước. Xin lỗi vì đã tự tiện. Em sẽ về sau.

Taki

Tôi viết lời nhắn, suy nghĩ một chút rồi rút trong ví ra tờ năm nghìn yên, đặt cả xuống dưới chén trà.

Bây giờ, tớ sẽ đi tìm cậu, người mà tớ chưa gặp bao giờ.

Dù ít nói và hơi lạnh lùng, nhưng đúng là một người tốt. Tôi thầm nghĩ khi nhìn bàn tay gân guốc đang cầm vô lăng cạnh mình.

Hôm qua, người dẫn chúng tôi đến trường trung học Itomori, rồi đưa tới thư viện thành phố, đều là chủ chủ tiệm mì. Sáng nay cũng vậy, chẳng hề phật ý vì bị gọi điện quấy rầy lúc sớm tinh mơ, nghe tôi nhờ xong, chủ liền lái ô tô chở tôi đi. Tôi đã định nếu không nhờ được thì sẽ bắt xe dọc đường, nhưng thú thật, đến tận bây giờ, tôi cũng không nghĩ lại có chiếc xe nào đi đến thị trấn hoang tàn vắng ngắt đó. Gặp được chủ chủ tiệm này đúng là một may mắn.

Ngồi bên ghế phụ, tôi có thể nhìn xuống hồ Itomori qua cửa sổ. Nhà cửa đổ nát và con đường nhựa gãy nửa chừng chìm trong nước. Cột điện và cột thép tua tủa chìa lên ở đẳng xà hồ. Cảnh tượng rất dị thường nhưng có lẽ là em ti vi và ảnh chụp mãi thành quen, nên ngay từ đầu tôi đã chuẩn bị tâm lý. Nhìn phong cảnh trước mắt, tôi chẳng biết phải làm thấy thế nào... Nên giận, buồn, sợ hay oán than vì sự bất lực của bản thân. Thật tình, tôi không sao hiểu được. Chuyện một thị trấn đột nhiên biến mất có lẽ là hiện tượng vượt ngoài khả năng lý giải của người bình thường. Không cố nghiền ngẫm ý nghĩa của phong cảnh hoang tàn kia nữa, tôi ngược mắt lên, bắt gặp đám mây màu xám như chiếc nắp khổng lồ mà thần linh đẩy xuống ngang trời.

Men theo hố đi lên phía Bắc, tới nơi ô tô không thể đi tiếp được nữa, chủ chủ tiệm kéo phanh tay khế lắm bầm, mắt vẫn nhìn qua kính trước.

- Không chừng sẽ có mưa rào đấy. Núi non này thì không hiểm trở lắm đâu, nhưng cũng đừng làm gì quá sức. Nhớ gọi điện ngay nếu gặp trục trặc.

- Vâng.

- Đây nữa... - Chủ đưa cho tôi một hộp cơm to- Lên đấy thì ăn.

Không lưỡng lự nhiều, tôi chìa hai tay ra nhận, hộp cơm nặng trĩu.

- Cháu, cháu cảm ơn...

Chú tốt với cháu quá! Và mì cũng rất ngon. Tôi muốn nói như vậy, nhưng không thốt nên lời, chỉ biết lí nhí, "Cháu xin lỗi." Ông chú hơi nheo mắt lại, lấy I điều thuốc ra châm lửa.

- Tôi không biết chuyện của cậu thế nào - Chú nói rồi nhả khói - Nhưng tranh cậu vẽ, Itomori ấy, đẹp lắm.

Bất chợt, ngực tôi như nghẹn tắc. Tiếng sấm ầm ỉ vọng lại từ xa.

Tôi bước theo con đường mòn nhẵn bởi thú rừng đi nhiều, thỉnh thoảng đứng lại, so sánh đích đến đánh dấu trên bản đồ và GPS trong điện thoại. Không sao, sắp tới nơi rồi. Tôi có cảm giác mình đã từng nhìn thấy phong cảnh xung quanh. Có lẽ đây là ngọn núi tôi từng leo trong mơ. Tôi không có bất cứ thông tin chính xác nào, nên chỉ còn cách dựa theo bản đồ mà đi.

Sau khi xuống xe, tôi cúi đầu thật thấp, đến tận khi chú chủ tiệm đi khuất. Khuôn mặt của Tsukasa và chị Okudera cũng thoáng hiện lên trong tâm trí.

Hai người ấy, và cả ông chú này, đều vì lo lắng cho tôi mà tới tận đây giúp đỡ. Hẳn là vẻ mặt tôi trông kinh khủng lắm, lúc nào cũng như muốn khóc. Tôi đã yếu đuối tới mức mọi người không nỡ bỏ mặc một mình, ai nấy đều kiên nhẫn chịu đựng

...Không thể mang bộ dạng này mãi được. Không thể tiếp tục dựa dẫm vào những người chìa tay ra giúp đỡ mình.

Qua khe lá, tôi ngắm hồ Itomori hình quả bầu, lòng đầy quyết tâm. Bỗng những hạt mưa lớn tạt vào mặt. Lá cây xung quanh bắt đầu phát ra tiếng rào rào.

Tôi đội mũ áo lên rồi chạy tìm chỗ trú.

Mưa xối xả như bào mòn đất cát. Nhiệt độ hạ xuống rất nhanh như đã bị mưa hút hết. Tôi ngồi ăn cơm trong hang động, đợi mưa ngớt. Có ba nắm cơm to bằng nắm tay, thức ăn thì đầy ắp, những lát thịt xá xiu dày cùng giá xào dầu mè. Đúng là cơm hộp của tiệm mì, không lẫn vào đâu được. Cứ nhai rồi nuốt từng miếng cơm, cơ thể run rẩy vì lạnh của tôi ấm dần lên, thức ăn đi đến đâu cảm nhận được đến đó. Tôi nghĩ đây chính là musubi.

"Quá trình nước, gạo, rượu, và nhiều thứ khác thẩm thấu vào cơ thể chúng ta gọi là musubi. Những thứ thẩm thấu đó sẽ musubi (gắn kết) với linh hồn chúng ta."

Đúng, tôi từng nhắc bản thân phải ghi nhớ điều này khi tỉnh giấc. Tôi nói thành tiếng.

- Chúng cuốn vào nhau, thành hình, bện xoắn, có lúc gặp gỡ, có lúc đứt gãy, rồi lại chấp nối với nhau. Đó là dây tết. Đó là thời gian. Đó là, musubi.

Tôi nhìn sợi dây ở cổ tay.

Vẫn chưa đứt. Chắc chắn vẫn còn kết nối.

Những lùm cây đã biến mất từ lúc nào, xung quanh giờ chỉ còn đá tảng bám đầy rêu xanh. Phía dưới, thấp thoáng qua khe hở của những đám mây dày đặc là mặt hồ hình quả bầu.

Cuối cùng cũng lên tới đỉnh núi.

- Đây rồi!

Quả nhiên, trước mặt tôi chính là lòng chảo giống miệng núi lửa, và cây đại thụ đóng vai trò thần thể.

- Là có thật... Không phải giấc mơ...!

Những hạt mưa nhỏ lăn trên má như nước mắt. Tôi lấy tay áo quẹt ngang và bắt đầu leo xuống lòng chảo.

Dòng suối trong kí ức tôi chỉ là một rãnh nước nhỏ, nhưng dòng suối đang trải ra trước mắt phải rộng bằng cả cái ao. Không biết là do mưa làm nước dâng lên hay bởi địa hình thay đổi theo thời gian từ lúc đó đến giờ. Dù sao, cây đại thụ vẫn sừng sững ở chính giữa, cách chỗ tôi đứng vài chục mét.

"Từ chỗ này trở đi, gọi là 'thế giới bên kia'."

Có người đã nói với tôi như vậy.

Không lẽ... đây là suối vàng.

Tôi thò chân xuống nước.

Tiếng nước oàm oạp như khi cho chân vào bồn tắm. Âm thanh vang vọng khiến tôi chợt nhận ra nơi đây yên tĩnh nhường nào. Nước ngập đến đầu gối, mỗi bước đi lại vang tiếng nước xao. Dường như tôi đang làm vậy bản không gian thanh tịnh và tĩnh khôi này. Trước khi tôi xuất hiện, chỉ có tĩnh lặng đến ngạt thở ngự trị, linh tính mách bảo rằng tôi không được hoan nghênh ở đây, Nhiệt độ cơ thể lại một lần nữa bị nước lạnh hút dần. Nước sập lên. tới ngực, dù vậy, bằng mọi giá tôi phải sang được bờ bên kia.

Rễ đại thụ ăn vào một phiến đá lớn và tỏa bóng trên nó. Ở mà, không biết thần thể ở đây là cây hay lá, hay cả cây và đá kết hợp mới trở thành đối tượng thờ phụng. Giữa rễ cây và phiến đá có một miệng hang, bên trong là cầu thang nhỏ dẫn xuống không gian rộng chừng bốn chiếu.

(Khoảng 7 m2)

Chỗ này còn tĩnh lặng hơn cả bên ngoài.

Tôi kéo khóa áo bằng bàn tay lạnh cóng, lấy điện thoại ra, kiểm tra xem có ước không rồi bật nguồn Trong bóng tối, mọi cử động đều phát ra âm thanh rất lớn. Tĩnh, tiếng điện thoại vang lên lạc lõng. Tôi bật ứng dụng đèn pin trên điện thoại.

Ở nơi này, không một thứ gì có thể gọi là màu sắc và hơi ấm.

Tôi rọi đèn vào trong, ban thờ nhỏ hiện ra, toàn một màu xám xịt. Trên bàn cúng làm bằng đá có hai bình rượu cao tầm mười phân xếp gần nhau.

Là rượu chúng tôi mang đến đây mà...

Tay vô thức chạm nhẹ vào bình. Tự nhiên, tôi không còn thấy lạnh nữa.

- Bên này là của em gái.

Tôi đối chiếu hình dáng, rồi với lấy chiếc bình bên trái. Âm thanh khô khốc vang lên như muốn chống lại hành động của tôi. Rêu đã bắt đầu bám rễ.

Bên này là bình tôi mang tới.

Tôi ngồi xổm xuống, đưa bình tới sát mắt và rọi đèn xem cho kĩ. Mặt sứ sáng bóng giờ phủ đầy rêu. Nhìn là hiểu nó đã trải qua một quãng thời gian khá dài. Tôi nói ra suy nghĩ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

- Nghĩa là mình đã hoán đổi với cô ấy của ba năm về trước?

Tôi tháo sợi dây buộc nắp bình. Dưới nắp còn có nút bấc.

- Thời gian lệch ba năm sao? Việc hoán đổi ngừng là do ba năm về trước, cô ấy đã mất vì thảm họa thiên thạch?

Tôi giật nút bấc. Mùi rượu liền thoảng lại. Tôi rút ra nắp bình.

Một nửa của cô ấy...

Tôi đưa đèn lại gần. Rượu nhai trong suốt, vài hạt gạo nhỏ nổi lên. Do phản chiếu ánh đèn nên chất lỏng bên trong loang loáng sáng.

- Musubi. Thành hình, bện xoắn, có lúc gấp gờ, có lúc đứt gãy, rồi lại chấp nối với nhau.

Tôi đưa cái nắp đầy ắp rượu nhai tới gần miệng.

- Nếu thời gian thật sự có thể quay trở lại, xin hãy giúp con, dù chỉ một lần nữa...

...được hoán đổi cơ thể với cô ấy!

Tôi cầu nguyện rồi uống một ngụm cạn hết nắp rượu. Tiếng ừng ực nghe vang vang trong cổ họng. Một luồng nhiệt nóng tỏa ra, từ dạ dày dần dần lan đi khắp cơ thể.

- ...

Nhưng không có gì xảy ra.

Tôi thử ngồi im một lúc. Loại rượu lạ này dường như làm cơ thể tăng nhiệt rất nhanh. Đầu óc lâng lâng mơ màng.

Nhưng chỉ có vậy thôi.

... Chắc là không được rồi.

Tôi duỗi đầu gối, đứng dậy. Tự dung chân cứng đơ. Mắt hoa lên. Sắp ngã đến nơi.

Rõ ràng tôi đã ngã ngựa nhưng lưng mãi không chạm đất. Cảnh vật cứ xoay chậm chậm cho đến khi tôi nhìn thấy trần hang. Tay trái vẫn cầm điện thoại. Ánh đèn hắt lên trần.

- Sao chổi...

Tôi vô thức thốt lên.

Trần hang có một ngôi sao chổi lớn.

Hình khắc trên đá, xem chừng đã khắc cách đây rất lâu. Sao chổi với cái đuôi hùng vĩ kéo dài qua vòm trời. Màu sơn đỏ xanh sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Và rất chậm rãi, hình khắc bắt đầu bỗng bành nổi ra khỏi trần hang.

Tôi căng mắt nhìn.

Bức tranh đó, hình khắc ngôi sao chổi đó, đang lao về phía tôi.

Nó từ từ tiến sát lại gần. Bốc cháy bởi nhiệt năng sinh ra do ma sát với không khí, nó biến thành viên thủy tinh sáng lấp lánh như ngọc bích. Từng chi tiết hiện rõ trước mắt tôi.

Lúc bị nó xuyên qua cơ thể, cũng là lúc tôi ngã đập đầu xuống đá.

5. Kí ức

Không biết sẽ rơi xuống đâu.

Hay đang bay lên đâu.

Trong trạng thái bay bỗng chơi vơi như thế, tôi thấy sao chổi rơi sáng trời đêm.

Rồi nó đột ngột vỡ ra, các mảnh lá tả rơi xuống. Một mảnh rơi trúng ngôi làng trong núi.

Rất nhiều người chết.

Một cái hồ xuất hiện.

Ngôi làng thì diệt vong. Thời gian trôi qua, làng mạc mới hình thành quanh hồ. Hồ nhiều cá, sắt trong thiên thạch mang lại sự trù phú. Làng mạc trở nên phồn thịnh. Một thời gian dài sau, sao chổi tái viếng thăm. Một lần nữa lại rơi, một lần nữa nhiều người lại chết

Từ khi con người sinh sống trên quần đảo này, hiện tượng sao chổi rơi đã lặp

lại hai lần.

Con người muốn lưu giữ sự kiện đó, bèn truyền lại cho đời sau biết, bằng một cách thức được bảo tồn lâu hơn chữ viết. Họ ví sao chổi như con rồng. Ví sao chổi như sợi dây. Gửi gắm quá trình nứt vỡ của nó vào điệu múa.

Ngày tháng dằng dặc trôi đi.

Có tiếng trẻ con oe oe bật khóc.

"Tên của con là Mitsuha."

Giọng nói hiền từ của người mẹ.

Sau đó, cùng một động tác dứt khoát, dây rốn bị cắt phăng.

Ban đầu là hai người gắn kết với nhau, rồi hòa làm một. Từ sự gắn kết đó, một con người mới tách ra, xuất hiện trên cõi đời.

"Cả hai đứa đều là báu vật của cha."

"Con đã trở thành chị rồi nhé."

Tiếng trò chuyện của cặp vợ chồng trẻ. Chẳng mấy chốc Mitsuha đã có em gái. Nhưng, như cái giá phải trả cho hạnh phúc, người mẹ bỗng dưng đổ bệnh.

"Khi nào mẹ mới xuất viện về nhà vậy chị?"

Đứa em ngây thơ hỏi, còn cô chị đã biết mẹ không bao giờ về nữa. Con người rồi sẽ phải chết. Nhưng chấp nhận sự thật đó không phải chuyện dễ dàng.

"Mình chẳng thể cứu được cô ấy..."

Người cha thở dài đau đớn. Ông yêu tha thiết người vợ đã khuất, yêu hơn bất cứ ai. Đứa con càng lớn càng giống mẹ, chẳng biết như thế là điềm lành hay

điềm dữ.

"Con không thể tiếp tục công việc ở đền thờ được nữa."

"Con nói gì thế, hả con rể!"

Cha và bà mỗi lúc một bất hòa.

"Người con yêu là Futaba chứ không phải đền thờ Miyamizu."

(Âm Hán-Việt là "nhị diệp". Tương tự, tên của bà ngoại và hai chị em lần lượt là "nhất diệp", "tam diệp", "tứ diệp". "Diệp" nghĩa là "chiếc lá")

"Vậy thì cút đi cho khuất mắt tôi!"

Cả cha và bà đều đã qua cái tuổi chấp nhận từ bỏ những điều quý giá với mình chỉ để nhường bộ người khác. Cha không chịu đựng nổi và ra ở riêng.

"Mitsuha, Yotsuha. Từ bây giờ, các cháu sống cùng bà nhé."

Cuộc sống chỉ có ba bà cháu bắt đầu từ đây, trong căn nhà luôn vọng vang tiếng suốt gõ.

Từng ngày bình lặng trôi đi. Dù vậy, cảm giác bị cha bỏ rơi chưa bao giờ thôi âm ỉ trong lòng Mitsuha.

Đây là...

Kí ức của Mitsuha?

Tôi không biết phải làm gì, đành để mặc mình bị cuốn vào dòng thời gian của Mitsuha, như đang trôi giữa dòng nước đục.

Rồi đến những ngày hoán đổi mà tôi đã biết.

Tokyo trong mắt Mitsuha rực rỡ như nhìn qua mắt người nước ngoài xa lạ.

Chúng tôi sống trong cùng một cơ thể nhưng cách nhìn nhận thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Tuyệt quá..."

Tôi nghe Mitsuha thì thầm.

"Giờ này chắc họ đang đi cùng nhau nhỉ?"

Ngày tôi và chị Okudera hẹn hò.

"Chị sẽ đi Tokyo một chút rồi về," Mitsuha nói với em gái.

Tokyo?

Rồi đêm đó, kéo cửa phòng bà.

"Bà ơi, cháu có chuyện muốn nhờ..."

Mái tóc dài của Mitsuha đã được cắt ngắn. Tôi chưa từng nhìn thấy Mitsuha với mái tóc mới này.

"Hôm nay có thể nhìn rõ nhất đấy."

Teshigawara và Sayaka rủ đi xem sao chổi.

Không được, Mitsuha!

Tôi hét lên.

Với khung cảnh đó. Tiếng hét biến thành tiếng phong linh. Biến thành làn gió lùa vào mái tóc.

Mitsuha, không được tới chỗ sao chổi!

Trước khi nó rơi xuống, mau chạy khỏi thị trấn đi!

Nhưng Mitsuha không nghe được những lời tôi nói.

Vào ngày lễ hội, Mitsuha cùng bạn bè đi ngắm ngôi sao chổi ở gần trái đất hơn cả mặt trăng kia.

Sao chổi bất ngờ vỡ ra. Những mảnh vỡ nhỏ biến thành mưa sao băng rực sáng. Một mảnh vỡ to biến thành thiên thạch và lao thẳng xuống.

Dù đã nhìn thấy, nhưng con người không thể quay đi vì còn mê mụ trước vẻ đẹp choáng ngợp của nó.

Mitsuha, chạy đi!

Tôi dồn hết sức lực vào tiếng hét.

Mitsuha, chạy đi, mau chạy đi! Mitsuha! Mitsuha! Mitsuha!

Và, thiên thạch tiếp đất.

6. Tái diễn

Tỉnh giấc.

Trong giây phút đó, tôi nhận ra một điều.

Tôi ngồi dậy và ngắm nhìn cơ thể mình. Ngón tay thon. Bộ đồ ngủ quen thuộc. Bầu ngực căng tròn.

- Là Mitsuha...

Tôi run rẩy thót. Cả giọng nói này. Cả căn cổ mảnh dẻ. Cả máu, thịt, xương,

da. Toàn bộ cơ thể của Mitsuha vẫn ấm áp và ở đây.

- Vẫn còn sống...

Tôi vòng hai tay ôm lấy cơ thể mình. Nước mắt giàn giụa. Những giọt nước mắt to ào ạt tuôn ra như vòi nước hỏng. Quá vui mừng vì cảm nhận được hơi ấm ấy, tôi òa khóc. Trái tim phấn khích đập mạnh trong lồng ngực. Tôi co chân lên, áp đôi má mịn màng vào đầu gối. Tôi muốn ôm được toàn bộ cơ thể Mitsuha nên cuộn tròn người lại.

Mitsuha.

Mitsuha, Mitsuha.

Những tưởng vĩnh viễn không còn gặp lại, tôi đã phải thử mọi cơ hội mới đến được đây, đúng là kì tích!

- Chị, chị làm gì vậy?

Tôi ngược lên, nhìn về phía tiếng nói. Yotsuha đang đứng nơi cửa lửa.

- A, em gái...

Tôi nói khẽ, giọng nghẹn ngào. Yotsuha vẫn còn sống.

Con bé ngây người nhìn chị nó nước mắt nước mũi lem nhem, tay vẫn đang xoa nắn bầu ngực.

- Yotsuhaaaa!

Vì muốn ôm Yotsuha nên tôi đã chạy ào tới. Nhưng con bé nín thở, kéo sầm cửa lại ngay trước mặt tôi.

- Ôi, ôi bà ơi!

Tiếng hét toáng cùng tiếng bước chân rầm rập lan xuống du thang.

- Chị càng ngày càng không ổn! Đáng sợ, đáng sợ quá!

Tiếng nước nở kể lẽ với bà vọng lên.

Con bé này, thật chẳng ra cái thể thống gì! Tôi đã phải vượt cả không gian và thời gian, lặn lội tới đây để cứu thị trấn, vậy mà...

Biên tập viên trên đài NHK đang vui vẻ đọc bản tin. Tôi vừa thay xong đồng phục và bước xuống cầu thang. Lâu lắm rồi mới mặc váy. Vì thấy trống trải ở thân dưới nên tôi đứng im không chớp mắt, lặng xem ti vi để tổng khứ cảm giác đó đi.

"Từ một tuần trước, chúng ta đã có thể quan sát sao chổi Tiamat bằng mắt thường. Tối nay khoảng 7 giờ 40 phút, sao chổi sẽ đến gần trái đất nhất, cũng là thời điểm phát sáng nhất. Khắp nơi trên thế giới đều đang háo hức mong chờ màn trình diễn tuyệt vời của thiên thể 1200 năm mới xuất hiện một lần này."

Tối nay! Vẫn còn kịp!

Tôi thì thâm. Người run rẩy kích động.

- Chào buổi sáng, Mitsuha. Yotsuha đã đi trước rồi.

Tôi ngoảnh lại, thấy bà đang đứng nhìn mình.

- Bà! Bà vẫn khỏe!

Tôi chạy đến gần. Bà đặt bình trà lên khay, chắc đang định mang sang phòng khách uống.

- Hưm? Ồi chà, cháu...

Bà bỏ kính lão xuống, nhìn chăm chăm vào mặt tôi, mắt hơi nheo lại.

- Cháu không phải là Mitsuha à?

- Làm...

Làm sao có thể?! Tôi bỗng thấy tên tò y như người vừa bị vạch trần việc vụng trộm mình làm mà cứ chắc mẫm là không ai hay biết. Nhưng thế cũng tốt.

- Bà... đã biết rồi ạ?

Bà không thể hiện thái độ gì, vừa ngồi xuống ghế vừa nói.

- Cũng không hẳn. Nhưng nhìn cháu lúc này, bà chợt nhớ ra, hồi con gái bà từng có những giấc mơ kì lạ.

Thật sao! Thế mà bà không kể từ sớm! Một gia đình y như trong truyện cổ Nhật Bản ấy. Tôi ngồi xuống bên bàn. Bà rót trà vào cốc, chậm rãi uống rồi tiếp tục.

- Bà đã mơ một giấc mơ kì lạ. Mà không, nói đúng hơn là bà đã sống một cuộc sống kì lạ của người khác. Biến thành người con trai xa lạ ở một thành phố xa lạ.

Tôi nuốt nước bọt. Vậy là tình huống giống hệt tôi.

- Nhưng một ngày nọ, nó đột ngột kết thúc. Bây giờ nhớ lại, có cảm giác nó chỉ là một giấc mơ khác thường thôi. Kí ức về việc sống trong thân thể người khác đã hoàn toàn biến mất...

- Biến mất à...

Tôi choáng váng, tưởng như vừa nghe thông báo mắc bệnh hiểm nghèo. Đúng vậy, cũng có lúc tôi quên tên của Mitsuha, đã cho rằng mọi sự chỉ do mình tưởng tượng.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà toát lên nét buồn bã.

- Vì vậy, những gì cháu nhìn thấy đều không quan trọng. Dù đặc biệt đến đâu thì giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ thôi. Khi cháu tỉnh dậy, chẳng sớm thì muộn nó cũng sẽ biến mất. Mẹ của bà, bà, và cả mẹ các cháu đều từng có những khoảng thời gian như vậy.

- Thế thì, không lẽ là...

Tôi chợt nghĩ ra. Có khi đây là trách nhiệm mà các thế, hệ nhà Miyamizu phải liên tục gánh vác. Thảm họa 1200 năm tái diễn một lần. Nên họ được ban cho năng lực trao đổi thông tin qua giấc mơ với hậu duệ nhiều năm về sau để giúp mọi người lánh nạn. Đó là trách nhiệm của vu nữ. Đó là hệ thống cảnh báo truyền đời tồn tại một cách khách quan trong huyết mạch nhà Miyamizu.

- Không chừng, tất cả những giấc mơ đó của người nhà Miyamizu đều là vì ngày hôm nay! - Tôi nhìn thẳng vào bà, mạnh mẽ nói - Bà ơi, hãy nghe cháu ạ.

Bà ngẩng mặt lên, rất bình thản. Không đoán được bà sẽ phản ứng thế nào với cảnh báo của tôi.

- Tối nay thiên thạch sẽ rơi xuống thị trấn Itomori, tất cả mọi người sẽ chết.

Lần này bà cau mày, nét mặt hiện rõ sự ngờ vực.

"Chuyện như thế chẳng có ai tin đâu," bà đã bình thản đáp lại.

Trong lúc chạy xuống con đường đối trường, tôi đã làm bầm.

Tin vào giấc mơ hoán đổi vậy mà lại nghi ngờ chuyện thiên thạch rơi, thật không sao hiểu nổi suy nghĩ của bà nữa.

Vì đã quá trễ nên xung quanh không còn bóng người. Chim rừng hót riu rít, thị trấn trải qua buổi sáng yên bình như mọi khi. Chúng tôi chỉ còn cách tự xoay xở thôi.

- Tuyệt đối không để một ai phải chết!

Tôi đồng dạc hô vang, tự hứa với bản thân rồi rảo bước chạy thật nhanh. Còn chưa đầy nửa ngày nữa, thiên thạch sẽ rơi xuống.

- Mitsuha, cậu, cậu, mái tóc...

- Này cậu, mái tóc đỏ, rớt cuộc...

Tôi vừa bước vào lớp học, Teshigawara và Sayaka ngây người nhìn Mitsuha, tức là tôi.

- À, tóc này hả? Kiểu lúc trước đẹp hơn nhỉ?

Tôi chạm tay vào mái tóc ngắn chấm vai. Đúng, Mitsuha đã cắt tóc mất rồi. Vì tôi rất thích mái tóc đen dài ngày trước nên giờ chẳng thấy hợp chút nào. Nhưng thôi, có chuyện quan trọng hơn nhiều.

- Chuyện quan trọng hơn!

Teshigawara há hốc miệng như thể vừa nghe thấy tiếng động lớn còn ánh mắt Sayaka sầm soi như đang tìm kiếm thứ gì. Tôi vừa nói vừa nhìn hai người họ.

- Cứ để thế thì đêm nay mọi người sẽ chết hết!

Tiếng xôn xao trong lớp học lập tức im bật. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

- Này, này Mitsuha, cậu bảo sao cơ?!

Sayaka hoảng loạn đứng lên, Teshigawara kéo mạnh tay tôi. Hai người cùng lôi tuột tôi ra ngoài.

Họ không tin cũng phải thôi, cuối cùng tôi đành bình tĩnh suy nghĩ lại. Đúng như bà nói, bất người ta tin ngay vào chuyện này là điều không thể. Sẵn cơn phẫn khích vì đã lâu rồi mới được hoán đổi, không hiểu sao tôi có cảm giác

mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tuy nhiên, phản ứng của mọi người vẫn là rắc rối tôi không ngờ tới.

Tôi nghĩ thế. Về phần Teshigawara, cậu ấy sợ hãi trên mức cần thiết.

- Mitsuha, cậu nói thật không?

- Đã bảo là thật mà! Đêm nay, sao chổi Tiamat sẽ vỡ ra và biến thành thiên thạch, nhiều khả năng là rơi xuống thị trấn Itomori. Tôi không thể chứng minh nguồn thông tin, nhưng đây là chuyện hoàn toàn chính xác.

- Vậy thì nguy rồi!

- Ê ê ê, Teshi, sao cậu lại tỏ ra nghiêm túc thế, cậu bị khờ à? - Đương nhiên, Sayaka không hưởng ứng - Đại khái nguồn thông tin là từ đâu ra? CIA? NASA? Kênh chính xác không? Gì nhỉ, gián điệp à? Này, Mitsuha, cậu làm sao thế?!

Suy cho cùng thì biểu hiện của Sayaka cũng là hợp lý thôi. Tôi liền lĩnh rút hết tiền trong ví Mitsuha ra.

- Saya, làm ơn, tớ sẽ đãi cậu, hãy lấy tiền này mua bất cứ thứ gì cậu thích! Chỉ cần... nghe cho hết.

Tôi cúi đầu, giọng nghiêm túc. Sayaka ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tôi.

- Người chi tiêu keo kiệt như cậu mà phải nói đến thế thì...

Ồ, thật à? Vậy mà dám vung vãi tiền của tôi à, cái con nhỏ này!

Sayaka thở dài, chừng như đã chịu thua.

- Không còn lựa chọn nào khác nhỉ? Rồi!... Không hiểu lý do của cậu lắm, nhưng chỉ cần nghe là được, phải không? Teshi, cho tớ mượn chìa khóa xe đạp.

Sayaka vừa làm bầm chùng này tiền chỉ mua được loại kẹo rẻ rẻ thôi, vừa đi ra cổng. Tốt! Tiền có vẻ không đủ nhưng thành ý đã thể hiện được.

- Tớ đến cửa hàng tiện lợi một chút. Teshi, cậu phải trông chừng Mitsuha nhé, con bé này hôm nay không được bình thường đâu.

Tôi và Teshigawara lên vào một phòng sinh hoạt câu lạc bộ bỏ trống để lên kế hoạch lánh nạn cho thị trấn.

Mục tiêu là trước lúc thiên thạch rơi phải di tản được 500 người của 188 hộ gia đình thuộc phạm vi ảnh hưởng đến nơi an toàn. Giải pháp đầu tiên chúng tôi nghĩ tới là sử dụng đài phát thanh và truyền hình.

Văn phòng thủ tướng, tòa nhà quốc hội hay trung tâm phát thanh NHK ở Shibuya hoặc chi nhánh NHK ở Takayama, Gifu... chiếm được mấy nơi này thì tốt quá! Nói xong mấy lời ngớ ngẩn, chúng tôi nhận ra không phải tất cả dân cư thị trấn đều có ti vi hay đài trong nhà, hơn nữa đêm nay là lễ hội mùa thu nên nhiều người sẽ ra ngoài. Bởi thế chúng tôi lại bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

- Hệ thống tin cảnh báo thiên tai! - Teshigawara đột ngột nói to.

- Hệ thống tin cảnh báo thiên tai?

- Hả? Cậu đừng bảo là không biết nhé! Trong thị trấn có loa phát thanh đấy!

- A... Cái mà mỗi sáng mỗi chiều đều phát ra tiếng phải không? Thông báo mấy chuyện như nhà ai mới có em bé, nhà ai có tang...

- Ừ. Nếu tận dụng được loa này, toàn thị trấn chắc chắn đều nghe thấy, cả trong nhà và bên ngoài. Ta dùng nó để phát hiệu lệnh đi!

- Ồ, nhưng phải làm thế nào? Đài phát thanh do ủy ban thị trấn quản lý phải không? Nếu ngỏ lời nhờ thì họ có cho mình dùng không nhỉ?

- Không cho đâu.

- Vậy phải làm thế nào? Chiếm ủy ban à? Có vẻ khả thi hơn là chiếm đài NHK đấy.

Khà, khà, khà, Teshigawara cười đến rợn người trong lúc bấm bấm gì đó vào điện thoại. Trông cậu ta rõ ràng đang rất vui vẻ.

- Tớ có cách này!

Tôi nhìn vào màn hình cậu vừa chìa ra.

Phổ tần số chồng lấn. Đó chính là giải pháp.

- Hả... Cái này, thật hả?

Teshigawara nở mũi, gật đầu đầy tự hào.

- Này Teshi, sao cậu lại đi nghiên cứu phổ tần số?

- Thì trước khi nhập mộng, cậu cũng thường suy tưởng lan man chứ Ví như cách phá hủy thị trấn, hay lật đổ ngôi trường này... Mọi người chẳng phải đều thế sao?

- Ờ... - Tôi cũng thấy đồng cảm ít nhiều. Không, nhưng mà... - Nhưng mà cái này tuyệt lắm Teshi! Có lẽ được đấy!

Tôi nói, vô thức choàng tay qua vai Teshigawara.

- Cậu, cậu đừng dính sát vào người tớ thế!

- Sao?

Ghe, tên này đỏ bừng hai tai luôn.

- Gì vậy? Teshi, cậu xấu hổ à?

Tôi cúi xuống nhìn mặt Teshigawara, cười khúc khích. Mitsuha, xem ra cậu có vui vẻ một chút cũng không sao đâu! Nào nào, tôi ép người về phía Teshigawara. Khuyến mãi, khuyến mãi đấy! Bọn tôi đang ngồi bên nhau trên ghế sofa cũ, Teshigawara ở vị trí sát tường nên không còn đường nào để thoát.

- Khoan, Mitsuha, thôi đi!

Teshigawara uốn éo thân hình to cao kháng cự. Cậu ta cứ xử đứng đắn ghê, thôi thì tôi cũng không nên quá đáng... Đang nghĩ thế, Teshigawara đã trèo tuốt lên lưng ghế, hết to.

- Tớ đã bảo là hãy thôi đi mà. Con gái con đũa sắp lấy chồng mà không có ý tứ gì cả!

- Ha...

Đến cả cái đầu húi cua cũng đỏ bừng, mồ hôi tuôn nhễ nhại và như sắp khóc đến nơi.

- Ha, ha ha ha! Teshi, cậu...

Tôi bất giác bật cười.

Anh chàng này chắc chắn là người đáng tin cậy. Trước giờ đã coi cậu ấy như bạn bè rồi, nay tôi càng muốn gặp Teshi ở ngoài đời hơn, để được nói chuyện như hai thằng con trai với nhau. Tôi, Mitsuha, Teshigawara và Sayaka. Nếu có thêm cả Tsukasa, Takagi và chị Okudera nữa thì càng lý tưởng.

- Xin lỗi cậu nhé, Teshi. Vì cậu tin tớ nên tớ mừng quá thôi - Tôi cố nhin cười, ngược lên nhìn khuôn mặt buồn bực của Teshigawara - Tiếp tục suy tính kế hoạch lánh nạn nào.

Tôi tươi cười nói, Teshigawara mặc dù đỏ bừng mặt nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Mọi chuyện giải quyết ổn thỏa rồi, tôi sẽ đến gặp cậu ấy. Tôi nghĩ thế với tâm trạng tươi sáng.

- N... nổ... nổ bom?!

Đang ăn bánh ngọt đựng trong hộp nhựa trong suốt, Sayaka kêu lên.

- Chính xác là thuốc nổ ngâm nước. Cũng giống như mìn vậy đó.

Teshigawara vừa nhai khoai tây chiên rào rào vừa nói với giọng đặc ý. Tôi cũng đang nhóp nhép nhai bánh ngọt vùn vùn cô la. Sayaka đã ra cửa hàng tiện lợi mua một đồng hồ ăn vặt về bày đầy trên mặt bàn. Giữa không khí như đang mở tiệc, ấy, tôi và Teshigawara trình bày lại với Sayaka kế hoạch lánh nạn đã được bàn bạc kỹ lưỡng. Tinh thần hăng hái đến mức muốn bật một bản nhạc nền sôi nổi, một bản nhạc có phong cách hội nghị tác chiến, kích động một chút.

Teshigawara uống ừng ực hộp cà phê sữa 500ml rồi tiếp tục.

- Thuốc nổ có đầy trong kho của công ty cha tôi, dùng cho các công trình dân dụng. Lấy bao nhiêu cũng được, miễn là không bị lộ.

- Tiếp theo thì...

Tôi nói, tay mở một gói bánh mì dưa lưới. Không hiểu sao, tôi thấy bụng đói cồn cào, với lại ăn bằng cơ thể của Mitsuha cảm giác rất ngon miệng.

- Cu... cướp... cướp sóng phát thanh?!

Sayaka lại choáng váng hét lên.

Cắn một miếng bánh mì cà ri, Teshigawara giải thích.

- Hệ thống tin cảnh báo thiên tai ở quê mình, chỉ cần biết tần số chồng lấn và tần số truyền đi là cướp được thôi. Vì cơ chế hoạt động của loa là lặp lại tần số đã định của âm thanh.

Vừa ăn bánh, tôi vừa tiếp lời.

- Bởi vậy, có thể phát hiệu lệnh lánh nạn cho thị trấn ngay từ phòng phát thanh của trường.

Tôi chỉ vào bản đồ thị trấn Itomori. Trên đó có vẽ một vòng tròn với tâm là đền Miyamizu, đường kính thực địa là 1,2 km. Ngón tay tôi lân theo vòng tròn đó.

- Đây là phạm vi thiệt hại dự đoán. Nhìn này, trường trung học Itomori nằm bên ngoài vùng thiên thạch rơi.

Tôi gõ cọc cọc vào vị trí trường học.

- Cho nên, chỗ lánh nạn cho người dân thị trấn có thể là ở trường.

- Như vậy... - Sayaka e dè nói - Chắc... chắc chắn phạm tội.

Miệng thì e dè nhưng tay vẫn tranh thủ đưa nốt miếng dâu cuối cùng vào miệng.

- Kể cả có phạm tội cũng phải sơ tán mọi người đi.

Tôi quả quyết nói, tay gạt đồng bánh ngọt vân sô cô la để bừa bộn trên bản đồ ra chỗ khác. Phạm tội hay phạm gì, miễn sao đưa hết mọi người trong vòng tròn này ra ngoài là được.

- Mitsuha, cậu cứ như biến thành người khác ấy.

Tôi mỉm cười, cắn một miếng lớn bánh mì dưa lưới. Không hiểu sao khi hoán đổi vào cơ thể này thì ngôn ngữ tôi sử dụng cũng trở nên nữ tính hơn, nhưng giờ tôi đã thôi xử sự với phong cách Mitsuha rồi. Miễn là mọi chuyện kết

thức, mọi người an toàn thì về sau thế nào cũng được. Chỉ cần được sống, còn gì quan trọng hơn đâu.

- Tại sao chứ?!

- Vì đó là việc của người làm phát thanh, không phải sao?

- Hơn nữa, chị cậu phụ trách phát thanh ở ủy ban mà. Cậu nhớ dò hỏi tần số nhé - Teshigawara dặn.

- Cái gì? Tớ đã nhận lời đâu...

Phớt lờ lời phản đối của Sayaka, Teshigawara hào hứng chỉ vào bản thân.

- Còn tớ phụ trách thuốc nổ!

- Tớ sẽ đi gặp chủ tịch thị trấn! - Tôi cũng chỉ vào chính mình.

"Hả," Sayaka ghen hòng không nói được. Teshigawara tiếp tục giải thích với cô ấy.

- Theo trình tự vừa bàn bạc, tớ có thể tạo ra tình huống để thúc đẩy việc lánh nạn. Nhưng cuối cùng nếu như phía ủy ban và cứu hỏa không tới thì không thể di chuyển toàn bộ 188 hộ, đúng không?

- Bởi vậy mới cần thuyết phục chủ tịch thị trấn đấy! - Tôi nói - Nếu do con gái đề nghị thì chắc ông ấy sẽ hiểu thôi.

Teshigawara khoanh tay, gật gù tự hào, "Thật là một chiến lược hoàn hảo!" Tôi cũng có cùng tâm trạng với cậu ấy. Quả thật cách làm có hơi lỗ mãng nhưng đâu còn biện pháp nào hơn.

- Hơ... - Sayaka há hốc mồm nhìn chúng tôi, không rõ là thần phục hay kinh ngạc - Kế hoạch chu đáo này, đều xây dựng trên một tiền đề vô căn cứ là thiên thạch rơi phải không?

Trước câu hỏi bất ngờ ấy, tôi không biết phải trả lời ra sao.

- Bảo là vô căn cứ thì cũng không hẳn...

Nếu Sayaka không giúp cướp sóng phát thanh thì kế hoạch coi như đổ sông đổ bể. Tôi đang cân nhắc câu trả lời thì...

- Không phải đâu! - Teshigawara bỗng nói thật to và chìa màn hình điện thoại ra - Các cậu có biết hồ Itomori hình thành như thế nào không?

Tôi và Sayaka ghé mắt nhìn màn hình, ở trang web của thị trấn có những dòng tiêu đề lớn như *Nguồn gốc hồ Itomori*, ngoài ra còn có *Hồ thiên thạch 1200 năm trước*, *Hiện tượng vô cùng hiếm ở Nhật Bản...*

- Là hồ thiên thạch đấy! Cho nên thiên thạch đã từng rơi xuống nơi này ít nhất một lần rồi, đúng không?

Teshigawara nói với vẻ đắc ý. Tôi nghĩ là mình sức hiểu ra một điều, nhưng chưa xác định được là điều gì - Đúng rồi, đúng rồi... Chính thế!

Chính vì thế, ở dưới thần thế mới có hình khắc sao chổi. Tôi xác định được rồi. Sao chổi Tiamat có chu kì 1200 năm. Hồ Itomori là hồ thiên thạch có từ 1200 năm trước. Cứ 1200 năm thì cả thiên thạch lẫn sao chổi lại viếng thăm nơi này. Đó là thảm họa đi được dự đoán. Vì vậy, chúng ta có thể tránh được. Hình khắc đó vừa là lời nhắn vừa là cảnh báo.

Tâm trạng vững vàng như bất ngờ có được đồng minh, tôi không thể nào ngồi yên được nữa. Thì ra tất cả đã nằm trong dự đoán từ cả nghìn năm nay.

- Giỏi lắm, Teshi!

Tôi đưa nắm đấm ra, Teshigawara cũng làm tương tự chạm vào nắm đấm của tôi, "Ừ!"

Làm được. Nhất định sẽ làm được.

- Cùng bắt tay vào việc nào!

Chúng tôi hướng về phía Sayaka, đồng thanh hô to tới mức văng cả nước bọt.

- Con nói gì thế?

Giọng khàn đục như tiếng kéo cắt vào miếng các tông dày.

Tôi sốt ruột, quyết tâm đáp.

- Con nói rằng, nếu không di dời người dân thị trấn thì...

- Khoan đã...

Giọng nói không lớn nhưng đủ để khiến tôi im bật.

Chủ tịch Miyamizu, cha của Mitsuha mệt mỏi nhắm mắt lại, ngả mình ra lưng ghế bọc da làm nó kêu sột soạt. Sau đó, ông chậm chậm thở dài rồi đưa mắt ra ngoài cửa. Bóng lá đung đưa trong nắng chiều dịu êm.

- Sao chửi vỡ làm đôi và rơi xuống thị trấn này? Trên 500 người sẽ chết?

Ông gõ ngón tay cọc cọc lên bàn, một lúc sau mới nhìn tôi. Khoeo chân tôi rỉ mồ hôi. Giờ tôi mới biết nếu căng thẳng, Mitsuha sẽ đổ mồ hôi ở đó.

- Con hiểu đây là chuyện khó tin, nhưng căn cứ chính xác thì...

- Đừng nói chuyện nực cười trước mặt cha!

Đột nhiên ông hét lên giận dữ, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày hằn sâu xuống. "Người nhà Miyamizu chuyên nói những lời nhảm nhí!" ông thì thầm như tự nhủ với mình, rồi chữa ánh mắt sắc bén vào tôi, hạ giọng.

- Mitsuha này, thật tình mà nói, con bị bệnh rồi.

-... Hở?

Tôi không nói thêm được lời nào. Lòng tự tin bùng bùng ba mươi phút trước, khi mới đặt chân vào căn phòng này, đã bay biến sạch. Chuyện xảy ra ngoài dự kiến khiến nỗi bất an mỗi lúc một lớn. Không, không phải. Đây không phải là bịa đặt, tôi cũng không mắc bệnh gì, tôi...

- Cha sẽ gọi xe.

Giọng đổi sang lo lắng, ông nhắc điện thoại, bấm số gọi cho nơi nào đó và nhìn tôi.

- Con đến bệnh viện thành phố khám đi. Rồi cha sẽ nghe con nói chuyện một lần nữa.

Từ đầu đến chân tôi cùng run bắn lên vì giận. Người đàn ông này đang coi tôi, cũng là con gái của ông, như kẻ mất trí sao? Suy nghĩ ấy khiến toàn thân tôi lạnh toát, đầu thì nóng như lửa thiêu. Nỗi ức chế dâng lên.

- Đừng coi thường người khác như thế!

Tôi hét lên. Trước mặt tôi là đôi mắt mở to của ông chủ tịch. Thì ra, tôi đang nắm cà vạt của ông ấy. Ông nghe rơi xuống bàn, phát ra tiếng títtít nhỏ.

- Hơ.

Tôi nói lỏng tay, mặt ông dần dần giãn ra. Không biết vì kinh ngạc hay bối rối, ông vẫn há hốc miệng. Chúng tôi trân trối nhìn nhau. Toàn bộ lỗ chân lông trên người đều rịn mồ hôi.

- Mitsuha - Ông khó nhọc mở miệng như bị hút hết không khí - Không... Mà là ai?

Giọng nói run rẩy, nghe như tiếng cánh cam xập xè theo gió bay vào. Dù bay đi rồi, dư âm khó chịu vẫn ong ong trong tai.

Loáng thoáng đâu đó có tiếng quai búa vọng lại. Từ giữa trưa đến xế chiều, thị trấn này yên tĩnh đến nỗi tiếng động ở nơi rất xa cũng theo gió bay tới. Trời nắng chang chang. Rồi khỏi văn phòng chủ tịch, tôi lão đảo bước trên con dốc nhìn xuống hồ. Nghe tiếng búa, tôi hình dung ra chiếc đinh đang đóng vào thân cây khô cứng. Bị cắm vào một nơi tối tăm và chật hẹp như thế, chẳng mấy chốc cây đinh sắt sẽ gỉ sét. Chắc họ đang chuẩn bị cho lễ hội mùa thu ở đền. Tôi thầm nghĩ, trong lúc ngắm những chiếc đèn lồng bằng gỗ treo ven đường.

- Gặp lại sau nhé!

Có tiếng trẻ con, tôi ngẩng mặt lên. Mấy đứa nhóc đeo cặp trên lưng đang vẫy chào nhau.

- Ủ, hẹn gặp ở lễ hội.

- Chỗ đèn thờ nhé!

Hai đứa nhỏ chia tay rồi cùng rời xa chỗ tôi. Có vẻ là học sinh tiểu học, trạc tuổi Yotsuha.

... Nơi thiên thạch rơi xuống là đèn thờ.

- Không được! - Tôi bất ngờ chụp vào vai thằng bé sắp đi mất - Mau chạy khỏi thị trấn! Nhắc cả các bạn nữa!

Khuôn mặt nó biến sắc vì sợ.

- Cái... cái gì chứ!

Nó vùng hết sức đẩy tôi ra. Bây giờ tôi mới sực tỉnh.

- Chị!

Tôi nhìn theo tiếng gọi. Yotsuha đeo cặp sau lưng đang từ trên dốc chạy

xuống chỗ tôi, trông lo lắng ra mặt. Hai đứa trẻ ban nãy thì cố chạy thật xa... Cứ thế này thì không được rồi. Cứ thế này, thì thành tội phạm mất.

- Gì vậy, chị làm gì hai đứa đó vậy?! - Yotsuha nhảy bổ đến chụp hai cánh tay tôi và ngược lên hỏi.

... Từ giờ tôi phải làm gì đây?

Tôi nhìn Yotsuha. Con bé đang lo lắng chờ tôi đáp lời. "Nếu là Mitsuha," tôi lẩm bẩm thành tiếng điều đang nghĩ trong đầu.

- Nếu là Mitsuha thì... chắc sẽ thuyết phục được. Bản thân mình hết cách rồi.

Mặc kệ Yotsuha vẫn đang băn khoăn, tôi ngoan cố thử lại.

- Yotsuha, trước khi trời tối hãy dẫn bà rời khỏi thị trấn này.

- Hả?

- Nếu ở đây thì sẽ chết đấy!

- Hả? Chị nói cái gì thế?!

Tôi chỉ bảo con bé rằng đây là chuyện vô cùng quan trọng. Yotsuha bèn hét lên.

- Chị hãy tỉnh táo lại đi.

Mắt nó rom rớm. Mặt lộ vẻ sợ hãi nữa. Chừng như muốn quan sát tôi thật kĩ, Yotsuha đứng thẳng lưng lên.

- Hôm qua thì đột ngột đi Tokyo. Chị à, dạo này chị kì lạ lắm!

Tôi bỗng có cảm giác dị thường... Tokyo?

- Yotsuha, em vừa nói đi Tokyo là...

- Này, Mitsuha!!!

Sayaka gọi. Tôi nhìn lên, thấy cô đang ngồi sau xe đạp của Teshigawara, vẫy tay thật mạnh. Tiếng bánh xe ma sát với đường nhựa, rồi dừng lại.

- Chuyện với cha cậu sao rồi?!

Teshigawara chồm người tới hỏi. Tôi không trả lời. Vì hoảng loạn nên tôi chẳng biết phải suy nghĩ từ đâu nữa. Ông chủ tịch không chịu lắng nghe câu chuyện của tôi. Không những thế, cha mà lại đi hỏi con gái mình "Mày là ai?". Có lẽ chính tôi đã khiến ông phải đặt câu hỏi như vậy. Lần hoán đổi này không ổn rồi. Bây giờ Mitsuha đang ở đâu? Yotsuha nói hôm qua Mitsuha đi Tokyo. Tại sao? "Hôm qua" tức là hôm nào?

- Này, Mitsuha!

Tôi nghe thấy giọng nói nghi hoặc của Teshigawara.

- Chị em bị làm sao vậy? - Sayaka hỏi Yotsuha.

Bây giờ Mitsuha đang ở đâu? Tôi bây giờ, đang ở đâu?

...Có lẽ nào.

Tôi ngược mắt lên. Đằng sau các nếp nhà là đường viền trùng điệp của những ngọn núi. Xa hơn nữa là đỉnh núi xanh mờ sương. Đỉnh núi tôi từng leo, đỉnh núi có thần thể. Nơi tôi uống rượu nhai. Gió lạnh từ hồ thốc vào, thổi lật phát mái tóc ngắn ngủn của Mitsuha, hệt như có ai lấy ngón tay xoa nhẹ lên má.

- Ở đó chẳng? - Tôi thì thầm.

- Cái gì ở đó?

Cả Yotsuha, Sayaka và Teshigawara đồng loạt nhìn theo ánh mắt tôi.

Mitsuha, nếu đúng như thế...

- Teshi, cho mượn xe đạp!

Tôi vội vã chụp lấy ghi đông, nhấn bàn đạp xuống và leo lên yên.

- Khoan đã, Mitsuha!

Vì yên cao quá nên tôi phải đạp xe leo dốc trong tư thế nhấp nhੌm.

- Mitsuha, còn kế hoạch tác chiến thì sao?! - Teshigawara gọi với theo, giọng nghẹn ngào như sắp khóc.

- Cứ chuẩn bị theo kế hoạch, trông cậy vào mọi người đấy!

Giọng tôi vút lên giữa thị trấn tịch mịch. Cũng chính là giọng Mitsuha, thoát ra chao qua giữa núi đồi rồi dội lại, chỉ chớp mắt là lòng lੌng không gian. Tôi dồn sức guồng chân đạp, như muốn đuổi theo giọng nói ấy.

Có ai đó gõ nhẹ vào má.

Gõ rất nhẹ, chắc là chỉ dùng ngón giữa để mình không bị đau. Ngón tay lạnh giá như vừa cầm nước đá vậy. Và bằng cách đó đánh thức mình. Ai đấy?

Mình mở mắt.

Ủa?

Ở đây rất tối. Vẫn là ban đêm sao?

Lại bị gõ vào má. Không phải. Là nước. Giọt nước, cứ tí tách nhỏ xuống má mình từ nầy đến giờ. Mình ngồi dậy, cuối cùng cũng nhận ra.

- ...Minh, đã trở thành Taki! - Minh vô thức thੌt lên. Bước lên cầu thang đá

nhỏ hẹp, ánh chiều rọi thẳng vào mắt.

Chắc do ở trong bóng tối khá lâu nên vừa gặp ánh sáng là mắt Taki cay sè, nước mắt cứ chảy đầm đìa. Đúng như mình nghĩ, nơi này chính là ngọn núi có thần thể.

Vì sao Taki đến đây được?

Mình mông lung bước ra khỏi gốc cây, bắt đầu băng qua lòng chảo. Taki mặc áo khoác dày và đi giày leo núi đế cao su. Đất ướt mềm, có lẽ khi nãy trời vừa mưa nên vẫn còn nước đọng trên cây cỏ. Nhưng bầu trời lại trong vắt. Những đám mây mỏng bằng bạc nhẹ trôi theo gió.

Kí ức càng thêm mờ mịt.

Nhạc tại lễ hội. Yukata. Khuôn mặt với mái tóc ngắn phản chiếu trong gương.

... Đúng rồi.

Hôm qua là ngày sao chổi đến gần trái đất và tỏa sáng nhất, nên mình, Teshi, Saya ba đứa rủ nhau đi xem. Lại là lễ hội mùa thu, nên mình còn mặc yukata nữa. Đúng thế. Kí ức xa xăm kì lạ nhưng rõ ràng là hôm qua.

Teshi và Saya rất ngạc nhiên với kiểu tóc của mình. Teshi há hốc miệng như thể giật mình vì một tiếng động lớn. Không hiểu sao họ lại sửng sốt đến thế, suốt đường đi cứ xì xào sau lưng mình những thương cảm đại loại như, "Này này, chắc là thất tình nhì?" hoặc là "Thử nghiệm phong cách Chiêu Hòa hay sao ấy?".

Đi hết con đường rồi rẽ vào khúc quanh có gương cầu lồi, sao chổi liền đập vào mắt như thể vừa đột ngột hiện ra. Đuôi sao kéo thành vệt dài rực sáng màu ngọc bích. Phần đầu của nó còn sáng hơn cả mặt trăng. Nhìn thật kĩ sẽ thấy những hạt nhỏ như bụi bay lấp lánh xung quanh. Chúng mình quên cả nói chuyện, miệng cứ há hốc ngây ngốc ngăm nhìn hồi lâu.

Rồi bỗng nhiên, mình nhận ra phần đầu sao chổi đã tách làm đôi từ lúc nào. Hai đầu phóng lớn và rực sáng, một trong hai đang vù vù bay tới. Chẳng mấy chốc, xung quanh đã rực lên lung linh nhờ muôn vàn ngôi sao băng. Cứ như sao rơi. Không, sao có rơi vào đêm đó thật. Cảnh trời đêm đẹp như một giấc mơ cổ tích.

Cuối cùng, mình cũng đã leo hết đoạn dốc. Gió thổi tới lạnh buốt. Phía dưới, đám mây sáng hình tấm thảm trải rộng một vùng. Dưới nữa là hồ Itomori nhuộm màu xanh nhạt.

Ủa? Thật là lạ, mình nghĩ.

Từ nãy đến giờ, mình run bần bật như thể bị ướp băng. Nỗi sợ hãi choán lấy tâm can. Bất an, buồn khổ, lạc lõng. Đầu óc mơ hồ, mông lung. Mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa như vòi nước hồng.

Hay là...

Mình mất trí rồi chăng? Và tất cả đã bị hủy hoại trong lúc đầu óc mình u mê mụ mẫm. Trời ơi, thật khủng khiếp! Mình chỉ muốn hét thật to nhưng hơi thở như đã dính bết vào cổ họng. Mí mắt bắt giác nhướn to dần. Con người chầm chầm dõng xuống mặt hồ. Mình biết. Mình nhận ra rồi.

Thị trấn Itomori không còn nữa.

Một cái hồ tròn khác, lớn hơn, đã hình thành ngay cạnh hồ Itomori.

Dĩ nhiên rồi, nhận thức mơ hồ nhói lên trong tâm trí.

Nó đã rơi xuống.

Khối thiên thạch nóng bỏng khổng lồ đó đã lao xuống đầu chúng mình.

Đúng.

Bấy giờ, mình...

Mình đột ngột khụy gối, như thể khớp xương vừa im lìm gãy rời.

Bấy giờ, mình...

Hơi thở cố gắng thoát ra khỏi họng, khó nhọc chuyển thành tiếng nói.

- Bấy giờ, mình...

Kí ức của Taki ủa về như cơn lũ. Thảm họa sao chổi đã phá hủy cả thị trấn. Thì ra, Taki sống ở Tokyo của tương lai ba năm sau. Bấy giờ mình đã không còn. Là do sao rơi đêm ấy. Đêm ấy, mình...

- Đã chết..?

Không rõ kí ức của con người nằm ở đâu nhỉ? Có lẽ là trong mạng lưới các dây thần kinh. Trong cả đầu ngón tay và nhãn cầu? Hay lưu giữ dưới dạng sương mù, không có hình dáng nhất định và không thể nhìn rõ? Thường được gọi là trái tim, tinh thần, hay tâm hồn gì đó? Và có thể rút ra như thẻ nhớ chứa hệ điều hành?

Đã đi hết đường nhựa, tôi dồn chân guồng bàn đạp lên đường núi. Mặt trời đã xuống thấp, ánh vàng le lói qua những tán cây. Mồ hôi đầm đìa trên thân thể Mitsuha, tóc mái bết vào trán. Tôi vừa đạp xe vừa gạt tóc bết ra.

Bây giờ, linh hồn của Mitsuha chắc chắn đang ở trong cơ thể tôi. Vì linh hồn tôi ở đây, trong cơ thể của Mitsuha. Nhưng, từ ban nãy tôi đã nghĩ, rằng ngay lúc này, chúng tôi vẫn ở bên nhau.

Ít nhất, mảnh vỡ linh hồn của Mitsuha vẫn đang ở đây. Chẳng hạn như đầu ngón tay cô vẫn ghi nhớ hình dáng bộ đồng phục. Khi thay đồ, tự nhiên tôi biết độ dài của khóa kéo và cả độ cứng của cổ áo. Chẳng hạn như mắt của Mitsuha khi nhìn bạn bè thì sẽ thanh thoi, thoải mái. Mitsuha thích ai, khó ở với ai, không hỏi tôi cũng biết. Khi nhìn bà ngoại, những kỉ niệm tôi chưa hề

trải qua chột hiện lên mờ ảo trong đầu như máy ảnh bị hỏng chức năng lấy nét. Cơ thể, kí ức tình cảm luôn musubi (gắn kết), khó lòng tách rời.

... Taki

Từ nãy đến giờ tôi vẫn nghe thấy giọng Mitsuha vang vọng trong cơ thể.

- Taki, Taki!

Tiếng gọi khẩn thiết, như sắp bật khóc. Tiếng gọi cô đơn, run rẩy tựa ánh nhấp nháy của vì sao xa.

Các điểm nhìn nhòe mờ dần dần hiện rõ

- Taki! - Mitsuha đang gọi - Cậu không nhớ sao?

Kí ức của Mitsuha vào ngày hôm đó chột hiện ra.

Hôm đó, Mitsuha không đi học mà lên tàu điện. Đến một ga lớn và tiếp tục bắt tàu cao tốc đi Tokyo. Kể cả vào giờ cao điểm, tuyến tàu ấy vẫn vắng người vì dọc đường không có ngôi trường nào cả, người đi làm toàn sử dụng xe hơi.

- Chị sẽ đi Tokyo một chút rồi về.

Buổi sáng trên đường đến trường, Mitsuha bỗng nói với em gái.

- Gì, bây giờ á? Vì sao vậy?! - Yotsuha ngạc nhiên hỏi

- Ừm...hẹn hò...

- Ồ! Chị có người yêu ở Tokyo à?

- Hừ, không phải cuộc hẹn của chị mà là...

Vì chẳng biết trả lời ra sao, Mitsuha đã chạy đi luôn và nói vọng lại phía sau.

- Tối chị sẽ về, đừng lo lắng nhé!

Ngắm phong cảnh đang vùn vụt trôi qua bên ngoài cửa sổ tàu cao tốc, Mitsuha thầm nghĩ, mình muốn đến chỗ hẹn hò của Taki và chị Okudera để làm gì nhỉ? Ba người đâu thể nào đi chơi cùng nhau. Liệu mình có gặp được Taki trong lần đầu đi Tokyo này không? Giả sử gặp được... mà đến đường đột như vậy có gây phiền toái không nhỉ? Cậu ấy có ngạc nhiên không? Có khó chịu không?

Chưa kịp suy nghĩ rành mạch, tàu cao tốc đã tới Tokyo. Ngộp thở trong biển người đông đúc, Mitsuha lấy điện thoại ra thử gọi. Không biết điện thoại của Taki đang ở ngoài vùng phủ sóng hay hết pin mà... đường dây không thông. "Quả đúng như mình nghĩ, không liên lạc được."

Vậy là không thể gặp nhau rồi.

Nhìn chăm chú vào bảng hướng dẫn ở nhà ga như nhìn đề thi, Mitsuha dựa vào kí ức mơ hồ, bước ra phố tìm đường.

Mà, nhớ đâu lại gặp....

Đi tàu tuyến Yamanote, đi xe buýt, đi bộ, rồi lại tàu điện, và tiếp tục đi bộ.

Làm sao bây giờ, đúng là sẽ làm phiền cậu ấy nhỉ? Thật Khó xử. Dù vậy...

Màn hình trên quảng trường xuất hiện dòng chữ "Sao chổi Tiamat, ngày mai sẽ tới gần nhất."

Dù vậy, giả sử có thể gặp được, giả sử là như vậy, cho dù chỉ một chút...

Khi đã mệt vì đi bộ, Mitsuha dừng chân ở cầu vượt vừa ngắm những tòa nhà sáng lấp lánh vừa cầu nguyện.

Nếu như gặp được, liệu Taki có vui mừng không nhỉ, dù chỉ một chút xíu...

Mitsuha lại tiếp tục bước đi. Và suy nghĩ.

Cứ tìm kiếm lòng vòng vô định thế này thì làm sao mà gặp được. Dẫu vậy, có một điều mình chắc chắn. Nếu gặp nhau, chắc chắn sẽ nhận ra nhau. Vì người hoán đổi vào cơ thể mình là cậu. Và người hoán đổi vào cơ thể cậu là mình.

Giống như bài toán cộng mà dù ai làm đi chẳng nữa cũng tuyệt đối không sai. Mitsuha quả quyết như vậy.

Ánh chiều tà như ánh đèn pin, rọi xuống qua khe hở giữa các mái nhà ga.

Thả lỏng đôi chân đã đau nhức vì đi bộ liên tục, Mitsuha ngồi xuống ghé dài. Nắng chiều yếu ớt rọi vào mắt, nhợt nhạt mờ bụi chứ không đẹp bằng nắng ở Itomori. Tiếng chuông vang lên như khúc nhạc, "Sắp tới tuyến số 4, tàu đi Chiba dừng ở các ga..." Loa trên tàu bắt đầu vang vang. Tàu điện màu vàng đang chậm chậm tiến vào sân ga. Làn gió ấm từ thân tàu phả ra làm tóc bay phấp phới. Mitsuha cũng không chủ tâm ngắm nghía gì, chỉ vô thức nhìn vào cửa sổ tàu điện.

Bỗng dưng cô nín thở.

Đứng bật dậy như nảy lên.

Ở cửa sổ vừa vụt qua trước mắt, có cậu ấy.

Mitsuha đuổi theo. Tàu điện vừa dừng lại, cô lập tức chạy tới ô cửa sổ đó. Nhưng tàu điện buổi xế chiều đông nghẹt người nên từ bên ngoài khó mà thấy được bóng dáng cậu. Tiếng cửa mở ra như tiếng thở của người khổng lồ. Mitsuha rùng mình chùn chân trước cảnh trên tàu, người đông đến nỗi muốn tràn cả ra ngoài. Miệng thì thầm xin lỗi, khoeo chân đồ mò hôi, cô lách dần vào giữa đám đông. Cánh cửa đóng lại như người khổng lồ thở thêm lần nữa. Tàu điện bắt đầu chuyển động. Mitsuha luôn miệng nói xin lỗi rồi nhích từng chút một vào trong. Và, dừng lại trước một thiếu niên. Tự dưng, tiếng ồn xung quanh bỗng như tắt lịm.

Trước mắt cô, là tôi của ba năm về trước, khi vẫn còn học cấp hai.

Chắc xe không leo xa hơn được rồi.

Vừa nghĩ thế thì bánh trước chợt vướng vào rễ cây, trượt đi một đoạn dài. Theo bản năng, tôi bám lấy cành cây ngay gần đấy, xe đạp rơi xuống sườn núi, đập vào mặt đất phía dưới cách chừng ba mét, một tiếng ầm vang lên khô khốc. Bánh xe bị vặn cong. Xin lỗi Teshigawara, tôi thì thầm, rồi chạy trên con đường núi hẹp.

Tại sao lại quên cơ chứ! Tại sao đến lúc này mới nhớ ra! Tôi vừa chạy vừa dõi nhìn vào dòng kí ức chợt ủa về.

Mitsuha. Ba năm trước, vào một ngày nọ, cậu đã đến đây...

Taki. Taki. Taki.

Mitsuha cứ gọi thầm tên tôi mãi. Trước mặt một Taki không hề có phản ứng gì, nên xưng hô thế nào, thể hiện vẻ mặt ra sao... Mitsuha suy nghĩ nghiêm túc đến mức muốn khóc. Rồi lấy hết can đảm, cô nở nụ cười.

- Taki!

Nghe gọi, cậu học sinh cấp hai là tôi ngày ấy ngạc nhiên ngẩng mặt lên. Vì cao xấp xỉ nhau, nên trước mắt tôi chính là cặp mắt to không hiểu vì sao đang rung rung lệ.

- Hả?

Nở nụ cười quyết tâm, Mitsuha chỉ vào mình. Còn tôi vẫn đang hoang mang.

- Hả?

- Cậu không nhận ra tớ sao?

Tôi nhìn cô gái xa lạ đang bẽn lễn hỏi.

- Cậu là ai?

Mitsuha bật ra tiếng kêu sùng sốt. Mặt đỏ bừng, mắt nhìn xuống, cô yếu ớt nói.

- À... Xin lỗi...

Tàu điện lắc lư dữ dội. Mọi hành khách đều nhanh chóng lấy lại thăng bằng, chỉ có Mitsuha là vẫn chao đảo, va mạnh vào người tôi. Tóc cô chạm mũi tôi, mùi dầu gội dầu thoang thoảng. Xin lỗi, Mitsuha lại thì thầm nói. Đúng là đứa con gái kì cục, tôi của bấy giờ đã nghĩ thế. Mitsuha cũng tự vẫn trong hoảng loạn. Cậu chẳng phải là Taki sao, vậy mà...? Đúng là một khoảnh khắc khó xử với cả hai.

"Tiếp theo là ga Yotsuya," tiếng loa vang lên. Thoát được tình thế bết tắc, Mitsuha thấy nhẹ cả người nhưng cũng vô cùng buồn bã. Không còn lý do gì để ở đây nữa. Cửa tàu mở. Mitsuha bước xuống theo dòng người. Nhìn bóng lưng xa dần, tôi chợt nghĩ, đứa con gái kì cục này biết đâu lại là người tôi quen. Bị thúc đẩy bởi suy nghĩ khó hiểu nhưng vô cùng mãnh liệt ấy, tôi cất tiếng gọi.

- Tên của cậu là...

Mitsuha ngoái đầu lại. Nhưng cô đã bị dòng người xuống tàu đẩy đi mỗi lúc một xa. Bỗng nhiên, cô tháo sợi dây buộc tóc, vung về phía tôi và kêu lên.

- Mitsuha!

Tôi không kịp nghĩ ngợi, chỉ vươn tay ra. Màu cam nồng ấm, như tia nắng chiều rơi vào toa tàu tối mờ. Tôi nhào người qua đám đông, chụp lấy màu sắc ấy.

- Tên tớ là Mitsuha!

Ba năm trước, vào một ngày nọ, cô đã đến để gặp tôi.

Cuối cùng tôi cũng biết được sự thật đó.

Với tôi, việc một cô bé lạ mặt bắt chuyện trên tàu điện đã chìm vào quên lãng. Còn Mitsuha, lấy hết quyết tâm để đến Tokyo rồi gặp tổn thương nặng nề, bèn quay về nhờ bà cắt tóc.

Ngực tôi thất lại. Nhưng không thể làm gì khác hơn, tôi vẫn chạy thực mạng. Mặt và cơ thể của Mitsuha lấm lem bùn đất và mồ hôi. Không biết từ bao giờ, những lùm cây đã lùi lại đằng sau, bên dưới mây trải rộng như tấm thảm ánh vàng, xung quanh là những tảng đá bám đầy rêu.

Cuối cùng cũng tới đỉnh núi.

Tôi hít một hơi luồng không khí lạnh giá. Thu hết sức hết vang như muốn trút ra toàn bộ nỗi lòng.

- Mitsuha!!!

Có tiếng gọi.

Mình ngẩng mặt lên, đứng dậy và nhìn quanh. Mình hiện ở trên bãi đá chạy viền lòng chảo. Mặt trời đang chìm dần, vạn vật đổ bóng lê thê. Thế giới phân chia rõ ràng thành hai phần sáng - tối. Nhưng chẳng thấy một ai.

- Taki?

Mình khẽ thì thầm, hít thật sâu luồng không khí lạnh giá vào phổi, mình hét lên bằng giọng Taki.

- Taki!

Tôi nghe thấy rồi.

Đang ở đây. Mitsuha đang ở đây.

Tôi chạy ào tới. Leo lên đỉnh dốc, chạy đến rìa lòng chảo. Tôi xoay một vòng nhìn khắp bốn bề, không thấy người đâu. Nhưng linh cảm mãnh liệt khẳng định là có. Tôi cố sức gào to.

- Mitsuha! Cậu đang ở đây phải không? Trong cơ thể tớ!

- Taki! Cậu đang ở đâu? Tớ nghe tiếng cậu mà!

Mình chạy dọc rìa lòng chảo.

Giọng nói, chỉ nghe được giọng nói thôi.

Tôi không biết giọng nói ấy, giọng nói của tôi. giọng nói của Mitsuha thật, đang vang lên trong không gian hiện thực hay chỉ là âm thanh văng lại từ một phần của linh hồn. Bởi chúng tôi đang hiện diện cùng một nơi nhưng thời gian lệch nhau tới ba năm.

Dù vậy, tôi vẫn gọi to, "Mitsuha, cậu ở đâu?" Không thể nào không gọi được. Tôi chạy hộc tốc dọc rìa lòng chảo, và...

Vì đuổi theo Taki, mình cứ chạy trong điên cuồng như thế.

A!

Mình bất ngờ thốt lên và đứng khựng lại.

Tôi đứng lại, vội vã quay phắt đầu ra sau.

Chắc chắn chúng tôi vừa lướt qua nhau.

Có làn hơi vô cùng ấm áp. Có nhịp tim rộn ràng trong lồng ngực.

Dù không thấy bóng dáng nhưng chắc chắn, Taki ở ngay đây.

Mình hồi hộp, tim đập thành thịch.

Đang ở đây. Mình vươn tay ra.

Đang ở đây. Tôi vươn tay ra.

Nhưng đầu ngón tay chẳng chạm được gì.

- Mitsuha?

Tôi chờ lời đáp. Không ai trả lời.

Không thể sao? Thực sự không thể gặp sao? Tôi ngó nghiêng khắp xung quanh thêm lần nữa. Chỉ có mình tôi.

Tôi cúi nhìn hoàng hôn đỏ rực, khẽ buông tiếng thở dài. .

Một cơn gió nhẹ thổi tới, tóc bay lất phất. Mồ hôi đã khô hết. Cảm giác nhiệt độ hạ xuống đột ngột, tôi đưa mắt nhìn bóng chiều tà. Không biết mặt trời đã chìm sau những đám mây từ lúc nào. Bóng tối và ánh sáng bắt đầu giao hòa, thế giới bỗng thành ra nhòa nhòa mờ ảo. Bầu trời vẫn sáng nhưng mặt đất đã

chìm hẳn vào nhập nhoạng. Không gian ngập trong ánh sáng hồng của khoảnh khắc chuyển giao.

Phải, khoảnh khắc này có tên gọi riêng. Hoàng hôn. Chạng vạng. Chiều tà xé bóng. Thời điểm mờ mờ nhàn nhạt, cũng là lúc dễ chạm trán những đối tượng không phải con người... Tôi thì thâm.

- Là "lúc gặp ma".

Ai đó đồng thanh.

Không thể nào.

Tôi rời mắt khỏi đám mây, nhìn thẳng ra trước mặt.

Mitsuha đang đứng đó.

Miệng he hé, mắt mở tròn xoe, nhìn tôi.

Biểu cảm ngạc nhiên ấy trông đáng yêu và ngốc nghếch vô cùng, tôi chậm rãi nở nụ cười.

- Mitsuha.

Tôi vừa dứt lời thì Mitsuha đã rơi nước mắt.

- Taki? Taki? Taki? Taki?

Mitsuha ngây ngốc lặp đi lặp lại rồi nắm lấy hai cánh tay tôi, siết nhẹ.

- Taki... đây... rồi...

Cô nói từng chữ một, nước mắt rơi lã chã. Cuối cùng đã có thể gặp nhau. Đã thực sự gặp được nhau. Mitsuha với tư cách là Mitsuha, tôi với tư cách là chính tôi, chúng tôi đang đứng đối diện nhau bằng cơ thể của mình. Tôi thấy thật nhẹ lòng. Sâu thẳm tâm hồn ngập tràn bình an, như một kẻ tha hương

hiều năm được trở về quê cũ. Niềm hân hoan chảy khắp tứ chi.

Tôi nói với Mitsuha vẫn đang giàn giụa nước mắt.

- Tớ đến để gặp cậu đây.

Nước mắt Mitsuha cứ lăn trên má như những viên bi trong suốt. Tôi mỉm cười nói tiếp.

- Vất vả lắm, thật đấy! Bởi vì cậu ở xa quá.

Đúng là xa thật. Cả không gian lẫn thời gian.

Mitsuha chớp mắt, ngạc nhiên nhìn tôi.

- Nhưng bằng cách nào? Tớ, lúc đó...

- Tớ đã uống rượu nhai của Mitsuha.

Tôi vừa nói vừa nhớ lại những gian nan đã trải qua. Mitsuha nín khóc ngay lập tức.

- Hả...

Cô ấy không thốt nên lời. Cũng phải, chắc do cảm kích quá. Ừm.

- A... á...

Mitsuha lặng lẽ, từ từ bước ra xa. Ừa?

- Á... cậu đã uống rượu nhai?

- Ừ!?

- Đồ ngốc! Biến thái!

- Hả?

Mặt Mitsuha đỏ bừng lên, chừng như nổi giận. Nhưng giận vì lẽ gì mới được?

- Đúng rồi! Cậu còn sờ ngực tớ nữa phải không?

- Cờ... cậu! - Tôi hoảng loạn lắp bắp - Tại, tại sao cậu biết...

- Yotsuha nhìn thấy đấy! - Hai tay chống nạnh, Mitsuha nói như mắng trẻ con.

- À, xin lỗi, tớ lỡ tay...

Chắc, con nhóc đó thật là lảm lời. Lòng bàn tay tôi ướt mồ hôi. Phải tìm có gì biện minh mới được, tôi bèn buột miệng.

- Một lần, chỉ có một lần thôi!

Giải thích mà thế đấy. Ngốc thật!

- Chỉ một lần thôi à? Ừ...

Là ý gì đây, nếu chỉ một lần thì vẫn được phép? Vậy là xí xóa? Nhưng ngay sau đó, Mitsuha liền cau mày cao giọng.

- Không, dù mấy lần thì cũng vậy thôi, đáng ghét!

Đúng là không được rồi. Tôi chấp tay lại và cúi đầu, "Xin lỗi!" Không thể nói lần nào cũng sờ được.

- À, cái đó...

Mitsuha bỗng đổi sắc mặt, sững sờ trở vào tay phải của tôi. Tôi nhìn cổ tay mình.

- Cái này...

Là sợi dây tết. Tôi nhận của Mitsuha ba năm về trước. Tôi cởi móc kim loại, tháo dây khỏi cổ tay và nói.

- Cậu đấy, tự nhiên lại đến gặp lúc chưa quen nhau... Làm sao tớ biết được.

Tôi đưa sợi dây cho Mitsuha. Nghĩ đến tâm trạng cô trên tàu điện lúc đó, tôi thấy lòng mình se lại.

- Tớ đã giữ nó ba năm nay. Giờ đến lượt Mitsuha.

Mitsuha đưa hai tay nhận lấy, và ngẩng mặt lên, trả lời với nụ cười rạng rỡ, "Ủm!" Tôi chợt nhận ra, nụ cười ấy làm cả thế gian cũng như bừng sáng.

Mitsuha đặt sợi dây tết lên tóc, quán dọc như băng đô rồi thắt nơ trên tai trái.

- Cậu thấy sao? - Má ửng hồng, cô ngược mắt hỏi tôi. Sợi dây tết như con bướm dập dờn trên mái tóc ngắn ngang vai.

Tôi nghĩ không hợp lắm. Nhìn như trẻ con. Đâu cần phải cắt cụt tóc thế này. Tự ý đến để rồi tự nhiên bị sốc. Tôi thích mái tóc đen dài như trước hơn.

Tôi thăm đoán. Đương nhiên tôi biết trong trường hợp này, trước hết phải xuýt xoa ca ngợi đã. Trong bài *Nghệ thuật nói chuyện dành cho chàng kém duyên* mà Mitsuha gửi cho lúc trước cũng có nhấn mạnh, cứ khen phụ nữ là OK.

- Hừm, cũng không xấu lắm!

- Sao!

Mặt Mitsuha chợt sa sầm. Ồ?

- Cậu không thấy hợp chứ gì!

- Hả!

Chết, bị lộ rồi sao.

- A a a... Xin lỗi.

- Cái gã này!

Mitsuha quay phắt đi, tỏ rõ vẻ bất mãn. Chuyện gì vậy? Sao nói chuyện với con gái lại khó đến thế...

Mitsuha bắt chợt phì một cái rồi ôm bụng cười khanh khách. Cô gái này, khóc đấy, lại cười ngay đấy là sao! Nhìn cô ấy, tự nhiên tôi cũng thấy buồn cười, liền cúi mặt, nắm tay che miệng và khùng khục cười theo. Bỗng dưng không khí trở nên thật vui vẻ. Chúng tôi đồng thanh cười lớn. Trong ánh sáng ấm áp của chiều tà dịu nhẹ, ở một góc của thế giới, chúng tôi tiếp tục cười như những đứa trẻ.

Nhiệt độ cứ hạ thấp dần. Ánh sáng cũng mỗi lúc một yếu ớt.

- Mitsuha này.

Tôi nói, và bỗng nhớ lại cảm giác lưu luyến hồi còn bé, mỗi khi phải dứt ra để về giữa chừng chơi vui sau giờ tan học.

- Chúng ta vẫn còn chuyện phải làm. Nghe nhé

Tôi giải thích về kế hoạch đã bàn với Teshigawara và Sayaka. Mitsuha nghiêm túc lắng nghe và gật đầu trước lời tôi nói. Tôi nhận ra cô cũng đã nhớ lại kí ức đêm hôm ấy. Cái đêm sao chổi rơi xuống, thị trấn biến mất, bản thân mình chết đi một lần. Đối với Mitsuha, đêm nay là đêm lặp lại.

- Tới rồi...

Cô nhìn lên trời, giọng run run. Tôi dõi mắt theo thì thấy, trên bầu trời xanh thăm đặng Tây, hình dáng sao chổi Tiamat với chiếc đuôi kéo dài bắt đầu lơ

mờ xuất hiện.

- Không sao, vẫn còn kịp - Tôi mạnh mẽ nói, với Mitsuha và với chính bản thân mình nữa.

- Ừm, tớ sẽ thử... Hoàng hôn sắp...

Mitsuha nói. Hình dáng cô đã mờ dần tự lúc nào.

- Sắp chấm dứt rồi - Tôi tiếp lời.

Tà dương đang rút khỏi bầu trời. Đêm tối sẽ kéo đến nhanh thôi. Như để nhấn chìm sự bất an đang ập tới, tôi mỉm cười vui vẻ, "Này, Mitsuha..."

Tôi rút trong túi ra chiếc bút dạ kim. Nắm lấy tay phải của Mitsuha, và viết một dòng chữ vào lòng bàn tay cô.

- Để khi tỉnh dậy không quên mất nhau, chúng ta viết tên nhau lại nhé...

Tôi đưa bút cho Mitsuha.

- Ừ!

Mitsuha nhoẻn cười tươi tắn như hoa anh đào đang nở. Cầm tay phải của tôi, đặt ngòi bút vào.

Cạch.

Dưới chân, tiếng động nhỏ mà khô khốc vang lên.

Tôi nhìn xuống. Bút đang nằm chơ vơ trên mặt đất.

- Ồ? - Tôi ngẩng mặt lên.

Trước mặt không có ai.

- Ồ...?

Nhìn khắp xung quanh.

- Mitsuha? Đây, Mitsuha?

Tôi cất tiếng gọi, Không ai trả lời. Tôi hốt hải chạy tới chạy lui. Cảnh sắc chìm trong bóng tối xanh thẫm. Trước mặt là mây đen, bên dưới là hồ Itomori hình quả bầu lơ lờ mờ.

Mitsuha đã biến mất..

Màn đêm buông xuống.

Tôi trở lại cơ thể của chính mình ba năm về sau.

Nhìn xuống tay phải. Sợi dây tết trên cổ tay đã không còn. Trong lòng bàn tay, chỉ có một đường thẳng ngắn viết dở. Tôi chạm vào nó.

- Tớ đã định nói... - Vẫn nhìn nét bút, tôi khẽ thì thầm - Dù cậu ở đâu trên thế giới này, tớ cũng sẽ đến gặp cậu thêm lần nữa.

Tôi nhìn lên trời, không thấy sao chổi, chỉ có vài vì sao đang bắt đầu nhấp nháy.

- Tên cậu là Mitsuha.

Để xác nhận kí ức, để chắc chắn sẽ nhớ, tôi nhắm mắt lại.

- Không sao, nhớ rồi.

Tôi tự tin mở mắt. Phía trời xa, nửa vầng trăng bạc treo lơ lửng.

- Mitsuha, Mitsuha... Mitsuha, Mitsuha, Mitsuha. Tên cậu là Mitsuha!

Tôi hét thật to tên cô ấy.

- Tên của cậu là...!

Bỗng dưng, những con chữ định nói trở nên mơ hồ.

Tôi vội nhặt bút lên. Viết nét đầu tiên trong tên cô ấy vào lòng bàn tay. Cố gắng viết.

- ...!

Nhưng tay tôi khựng lại trước nét gạch có sẵn. Ngòi bút bắt đầu run rẩy. Tôi muốn giữ vững nên đã ấn mạnh xuống. Tôi muốn khắc lại để tên cô ấy không bao giờ biến mất, như dùng kim khâu vậy. Nhưng ngòi bút không di chuyển dù chỉ một li. Tôi làm bầm trong miệng.

-... Cậu là ai?

Cây bút rơi khỏi tay.

Tên của cô, kí ức về cô... đều dần dần tan loãng.

- Tại sao tôi lại đến đây?

Muốn níu giữ, muốn gói ghém những mảnh vụn của kí ức, tôi cố bật ra thành lời.

- Gặp cô ấy... Đến để gặp cô ấy! Đến để cứu cô ấy. Muốn cô ấy được sống!

Tiêu tan rồi, một điều quan trọng đến thế, mà cũng tiêu tan.

- Ai vậy? Là ai, là ai, là ai...

Tiêu tan rồi, bồi hồi bao nhiêu cảm xúc, mà cũng tiêu tan.

- Một người quan trọng, một người không được phép quên, một người không muốn quên!

Nỗi đau, niềm thương, tất cả cứ thế nhạt nhòa. Tôi cũng không hiểu vì sao mình khóc. Tình cảm tan rã hoàn toàn như lâu đài cát sụp đổ.

- Là ai, là ai, là ai...

Cát chảy hết đi rồi, mà có một thứ vẫn không tiêu tan. Đó là nỗi cô đơn. Vào khoảnh khắc ấy, tôi đã hiểu. Thứ sót lại trong tôi của tương lai chính là cảm xúc này. Như thể có ai đó đã cố tình giằng lấy tất cả hành lý, và bỏ lại lòng tôi duy nhất nỗi cô đơn.

Được thôi. Tôi hạ quyết tâm. Nếu thế gian này là nơi tàn nhẫn đến thế, tôi sẵn sàng sống chung với cảm xúc duy nhất ấy, bằng cả tâm hồn và thể xác. Tôi sống chung với cảm xúc duy nhất ấy và tiếp tục đấu tranh. Dù đã chia lìa, dù không thể gặp lại, tôi cũng không buông xuôi. Cả cuộc đời này, tôi sẽ không thoả hiệp... Trong một khoảnh khắc, tôi mãi miết với ý nghĩ chống đối thần linh tạo hóa mà quên bằng cả sự thật là mình đã quên. Dưới tác động của cảm xúc duy nhất ấy, một lần cuối cùng, tôi hét to vào bầu trời đêm.

- Tên cậu là gì?

Tiếng hét vang vọng, làm rung chuyển cả những ngọn núi xa xăm, vang đi đập lại trong hư không rồi nhỏ dần, nhỏ dần.

Chẳng bao lâu, tất cả lại rơi vào tĩnh lặng.

7. Cuộc đấu tranh đẹp đẽ

Mình đang chạy.

Trên con đường mòn tối tăm, vừa chạy thực mạng vừa mãi miết gọi tên cậu ấy.

Taki, Taki, Taki.

Không sao. Vẫn còn nhớ. Tuyệt đối không quên.

Cuối cùng mình cũng thấy thấp thoáng ánh nước của hồ Itomori lọt qua khoảng trống giữa các thân cây. Tiếng nhạc lễ hội theo gió lát lát thoảng đến bên tai.

Taki, Taki, Taki.

Trên bầu trời, đuôi sao chổi Tiamat rực sáng hơn cả mặt trăng.

Nỗi sợ hãi lại bùng lên trong lòng, mình dùng hết sức hét thật to tên cậu ấy.

Tên cậu là...Taki!

Nghe tiếng xe máy, mình ngẩng mặt lên. Ánh đèn pha của chiếc xe đang leo dốc rọi thẳng vào mắt.

- Teshi! - Mình cất tiếng gọi, chạy tới chỗ chiếc xe.

- Mitsuha! Từ nãy tới giờ cậu ở đâu vậy?!

Giọng nói như trách mắng. Mình không thể nào giải thích được. Teshi mặc áo khoác đồng phục, tay xắn lên, đầu đội mũ bảo hiểm gắn đèn lớn, trông như đi thám hiểm hang động. Mình xin lỗi Teshi như Taki dặn.

- Làm hỏng xe đạp rồi, xin lỗi cậu.

- Hả? Ai làm hỏng?

- Tớ!

Teshi nhúu mày, nhưng không nói gì mà chỉ tắt máy xe và bật đèn trên mũ. Cậu ấy vừa chạy vừa cúi kính nói, "Xong việc phải giải thích toàn bộ cho tớ đây!"

Trạm biển áp Itomori.

Đất thuộc sở hữu công.

Cắm vào.

Biển báo được gắn trên tấm lưới kim loại, bên trong là máy biển áp và tháp sắt có hình dạng phức tạp. Vì là cơ sở bỏ không, nên chỉ thấy đèn đồ nhấp nháy sáng trên máy móc.

- Nó sẽ rơi xuống hả? Cái đó, không thể nào?!

Nhìn lên trời, Teshi hỏi mình. Đứng trước tấm lưới sắt, chúng mình nhìn chăm chăm vào ngôi sao chổi sáng chói.

- Sẽ rơi xuống! Chính mắt tớ trông thấy!

Mình nhìn thẳng vào mắt Teshi và nói. Còn hai tiếng nữa là sẽ rơi. Không có thời gian để giải thích này nọ. Teshi ngờ vực trong thoáng chốc rồi nhe răng cười. Xem ra không định gặng hỏi đến cùng.

- Cậu trông thấy rồi à! Thế thì chỉ còn cách thực hiện thôi!

Teshi mở túi thể thao, bên trong nhét đầy ống bọc giấy nâu giống như gậy dùng để chạy tiếp sức. Thuốc nổ ngậm nước. Mình nuốt nước miếng đánh ực. Teshi lấy chiếc kìm to dùng ra, ghè lưới kìm vào xích sắt quán ở cửa trạm biển áp.

- Mitsuha, sau động tác này là không còn đường lùi nữa đâu.
- Cứ làm đi. Toàn bộ trách nhiệm thuộc về tớ hết.
- Đồ ngốc! Ý tớ không phải như thế - Teshi nổi giận, rồi không hiểu sao, tự dưng mặt mũi đỏ bừng - Giờ thì, hai chúng ta là đồng phạm.

Khóa bị cắt đứt. Âm thanh vang lên như xé toạc bóng tối.

- Khi thị trấn bị mất điện, trường học sẽ chuyển ngay sang nguồn điện khẩn cấp! Cho nên, máy phát thanh vẫn sử dụng được!

Teshi gào vào điện thoại. Cậu ấy lái máy còn mình ngồi đằng sau giữ điện thoại hộ. Không có chiếc xe hơi nào đi ngang qua. Lác đác vài căn nhà ven con đường lớn đã bật đèn sáng đèn. Đích đến của mình và Teshi là chỗ có ánh sáng tập trung dày đặc quanh vách núi. Khu tổ chức hội mùa thu. Đèn thờ Miyamizu. Mình bỗng có cảm giác thương nhớ kì lạ như một kẻ tha hương nhiều năm được trở về quê cũ.

- Mitsuha! Saya đòi chuyển máy nói chuyện với cậu.

- Alô, Saya! - Mình áp điện thoại vào tai.

- Ôiii Mitsuha...

Saya nói bằng giọng nức nở.

- Đây, tớ phải làm thật sao?!

Trước giọng nói đầy bất an ấy, mình thấy ngực đau nhói. Ngay cả mình, nếu ở vị trí của Saya có lẽ cũng sẽ khóc. Chỉ riêng chuyện một mình lên vào phòng phát thanh trong đêm tối, nếu không vì tình bạn thân thiết thì chắc chắn cô không làm nổi.

- Xin lỗi Saya, nhưng xin cậu hãy giúp tớ! - Bây giờ, mình chỉ nói được đến thế - Tớ chỉ nhờ cậu duy nhất một lần này thôi. Nếu chúng ta không làm, sẽ

rất nhiều người chết. Khi phát thanh, cậu hãy cố gắng lặp lại lâu nhất có thể nhé.

Không có tiếng trả lời. Tất cả những gì mình nghe được qua điện thoại là tiếng sục sục nhỏ nhỏ.

- Saya? Nhé Saya!

Mình bắt đầu lo lắng. Bỗng nghe tiếng đáp "Được rồi" nhỏ xíu.

- Đằng nào cũng không thể trốn được! Nói trước là Teshi cung phải đi tới nữa đấy!

- Saya nói gì?

Mình bỏ điện thoại vào túi váy, hét thật to để át tiếng động cơ xe máy.

- Cậu cũng phải đi cậu ấy đấy!

- Được, làm thôi!

Như trút bỏ tâm trạng cũ, Teshi sáng khoái hô lớn. Đúng lúc đó sau lưng vút lên tiếng nổ như pháo hoa.

Chúng mình dừng xe, ngoái đầu nhìn lại. Hai, ba và lại thêm một tiếng nữa. Tiếng nổ rền vang liên tục, cột khói đen to tướng bắt đầu bốc cao từ sườn núi chúng mình vừa đứng. Tháp điện nghiêng dần đi như thước phim chiếu chậm.

- Teshi... - Giọng mình run rẩy.

- Ủ! - Tiếng thở nghe như tiếng cười của Teshi cũng run lên..

Kế đó là một tiếng nổ long trời lở đất, ánh điện thị trấn phụt tắt. Teshi kêu "Ôi!" một tiếng, giọng nghe xa xăm. Mất điện rồi, mình đáp lại.

Chúng mình đã làm được!

Đột nhiên, tiếng còi báo động rú lên inh ỏi.

Uuuuu...

Loa trong thị trấn khởi động với âm lượng lớn đến mức muốn nổ lỗ tai. Nó rung lên hung dữ như tiếng rên của người khổng lồ, va đập qua các vách núi rồi vang vọng khắp thị trấn.

Là Saya. Saya đã kiểm soát được hệ thống tin cảnh báo thiên tai. Chúng mình chẳng nói gì, gạt đầu với nhau, lại tiếp tục leo lên xe máy. Trong lúc hai đứa chạy xe tới đền thờ thì giọng Saya cũng bắt đầu vang lên như thôi thúc chúng mình. Nội dung hiệu lệnh y như kế hoạch. Saya nói rất chậm rãi, điềm tĩnh đến mức không thể tin được chỉ lúc này thôi cô còn đang nức nở.

"Đây là ủy ban thị trấn. Do sự cố phát nổ tại trạm biến áp Itomori, có nguy cơ xảy ra cháy rừng."

Xe máy của Teshi rẽ khỏi đường lớn, bắt đầu leo lên đường núi nhỏ. Trong các lối dẫn đến đền thờ, chỉ có con đường này chạy thẳng vào mé sau chính điện chứ không leo cầu thang đá để lên. Trên yên sau lắc lư chao đảo, mình bám chặt vào hông Teshi, lắng nghe tiếng Saya vang vang. Giọng nói giống hệt chị gái, chắc chắn không một ai nghi ngờ đây không phải là phát thanh viên của ủy ban.

"Dân cư ở các khu vực sau đây, hãy lập tức di dời đến trường trung học Itomori để lánh nạn: khu Kadoiri, khu Sakagami, khu Miyamori, khu Oyazawa..."

- Đến lượt chúng ta. Đi thôi Mitsuha!

- Ừm!

Mình và Teshi nhảy khỏi xe, chạy xuống cầu thang gỗ dọc sườn núi phía sau đền. Nhìn qua khoảng trống giữa các thân cây, hình dáng mọi người quanh

quần ở các quầy hàng giống y như những con cá bị nhốt trong rãnh nước tắm tối. Hai đứa vừa chạy vừa tháo mũ bảo hiểm.

"Xin nhắc lại. Đây là ủy ban thị trấn. Do sự cố phát nổ tại trạm biến áp Itomori, có nguy cơ xảy ra cháy rừng..."

Xuống hết cầu thang là tới mé sau chính điện. Người ở khu vực lễ hội đang náo loạn bất an. Mình và Teshi vội vã chạy vào. Vừa chạy vừa hét...

- Chạy đi. Cháy rừng đấy. Ở đây nguy hiểm lắm!

Giọng Teshi oang oang như nói qua loa, to khủng khiếp. Mình cũng cố hét ầm ỹ.

Hãy chạy đi, cháy rừng, chạy đi!

Chúng mình đến chính giữa khuôn viên đền, đứng đó gào thét.

- Ôi, đúng thực là cháy rừng à!

- Chạy thôi.

- Đến trường trung học phải không?

Từng chút một, dòng người lánh nạn bắt đầu di chuyển theo hiệu lệnh của hệ thông tin phòng chống thiên tai và tiếng la lối thúc giục của hai đứa. Trai gái mặc yukata, trẻ con, người già tay dắt cháu lũ lượt hướng ra cổng đền. Mình cảm thấy nhẹ nhõm. Thế này thì nhất định sẽ kịp. Đều nhờ người ấy... Người ấy?

- Mitsuha! - Teshi gọi to tên mình - Thế này không được rồi!

Nhìn theo ánh mắt Teshi, mình thấy còn rất nhiều người đang ngồi bên quầy hàng hoặc đứng nội chuyện thong thả. Uống rượu, hút thuốc, cười nói rôm rả.

- Nếu không cháy rừng thật thì không thể di dời được hết mấy người kia. Chỉ

còn cách nhờ bên phòng cháy chữa cháy chỉ đạo lánh nạn thôi. Lần này, cậu thật sự phải đến văn phòng chủ tịch đi...

Giọng nói nôn nóng của Teshi ngay trên đầu mình, nhưng sao nghe xa xôi quá... Người ấy?

- Này, Mitsuha... Sao vậy?

- Teshi, làm sao bây giờ... - Không nghĩ ngợi nhiều, mình vô thức hỏi Teshi - Tên của người ấy... Tớ không nhớ được tên người ấy!

Teshi lo lắng ra mặt. Rồi, đột nhiên nổi nóng.

- Làm sao tớ biết, đồ khủng! - Cậu ấy quát - Nhìn xung quanh xem! Mọi chuyện là do cậu bắt đầu!

Teshi điên tiết, trừng mắt nhìn mình.

"...lập tức di dời đến trường trung học Itomori..."

Giờ mình mới nhận ra giọng Saya trên loa đang run run như sắp khóc.

- Mitsuha, đi đi! - Teshi đau khổ gào lên như cầu khẩn - Hãy đi thuyết phục cha cậu đi!

Mình đứng thẳng lên như bị ai kéo dậy.

- Ừm!

Và gật đầu quả quyết rồi chạy đi. Tiếng hét của Teshi tiếp tục vang lên đằng sau, "Chạy đi, hãy chạy đến trường trung học!" Trong thị trấn, giọng Saya vẫn lặp lại, "Có nguy cơ cháy rừng. Mọi người hãy lập tức di dời đến trường trung học Itomori để lánh nạn." Mình xô đẩy dòng người đông đúc, chạy xuống cầu thang đá, vòng ra cổng.

Teshi đã nói rằng mọi chuyện là do mình bắt đầu. Đúng rồi, đây là chuyện do

mình, à không, chúng mình bắt đầu. Mình vừa chạy vừa liếc nhìn sao chổi trên đầu. Không có ánh điện xung quanh, sao chổi càng rực rỡ. Từ đám mây trên cao, cái đuôi kéo dài trông như con bướm khổng lồ đang vẫy bụi sáng. Mọi chuyện sẽ không diễn ra như mày muốn đâu, mình thách thức vàng sáng trên cao. Không sao, vẫn còn kịp. Mình lặp đi lặp lại lời nói đó, lời nói mạnh mẽ quả quyết đã từng nghe từ một người...

Bấy giờ là đầu thu, tôi còn học cấp hai, và đã quen với cuộc sống thiếu vắng bàn tay người mẹ. Sau khi ăn xong bữa cơm chiều mà hai bố con đã phải khổ cực nấu nướng nhưng chẳng ngon lành gì, bố ngồi uống bia còn tôi vừa ăn táo vừa uống trà. Ti vi hôm đó chỉ toàn đưa tin về sự kiện sao chổi đang đến gần trái đất. Dù không có hứng thú đặc biệt về vũ trụ hay các vì sao, tôi vẫn thấy thật tuyệt khi sắp được chứng kiến một hiện tượng kì lạ với loài người, như chu kì 1200 năm, bán kính quỹ đạo trên 16.800.000.000 km. Tôi vừa run rẩy vì thích thú vừa sửng sốt đến mức tim đập loạn xạ, cảm xúc thật kì lạ.

"Mời quý vị nhìn xem!" Phóng viên đột nhiên hô lớn, giọng cực kì phấn khích. "Đường như sao chổi tách làm đôi. Sao băng đang lả tả rơi xuống."

Máy quay thu lại khung cảnh bên trên các tòa nhà cao tầng của Tokyo, có thể thấy rõ sao chổi đã tách làm hai phần. Những vệt mưa sao băng lóe lên tích tắc ở đầu sao chổi rồi biến mất. Tạo vật tinh xảo ấy đẹp lộng lẫy, khiến tôi nhìn không chớp mắt.

Bỗng có tiếng cửa mở đánh kết lẩn trong giọng phát thanh phòng chống thiên tai.

"Á!" Tiếng Saya kêu lên cụt lủn, tiếp theo là giọng đàn ông nghe quen quen phát ra từ chiếc loa.

"Em đang làm cái gì thế!"

"Tắt nhanh lên."

Có tiếng ghé lắc lư chực đổ, rồi tiếng rít ngân rất to. Loa phát thanh phòng chống thiên tai bị ngắt giữa chừng.

- Saya! - Mình đứng khựng lại, bất giác kêu lên. Bị giáo viên phát hiện rồi. Mồ hôi mình tuôn đầm đìa, nghe thấy cả tiếng rỏ tí tách xuống đường nhựa. Đây là đường lớn bao quanh hồ, là trục đường đi đến ủy ban và trường trung học. Đám đông di chuyển lánh nạn bắt đầu xôn xao, "Chuyện gì vậy?", "Hả, có sự cố gì à?", "Có cần lánh nạn nữa không?".

Hồng rồi, mình vừa nghĩ thế thì từ loa phát thanh vang lên tiếng nói.

"Đây là ủy ban thị trấn Itomori."

Không phải giọng Saya, cũng không phải giọng chị gái cô ấy. Đây là giọng của chú phụ trách phát thanh ở ủy ban mà thỉnh thoảng mình có nghe thấy.

"Chúng tôi đang kiểm tra hiện trạng sự cố. Bà con đừng hoảng hốt, hãy ở nguyên tại chỗ chờ chỉ thị."

Mình tiếp tục chạy như tên bắn. Thì ra chỗ phát thanh bị lộ nên ủy ban thị trấn đã tiến hành liên lạc với trường học. Saya sẽ bị giáo viên tra hỏi. Phía Teshi chắc cũng đang gặp rắc rối.

"Xin nhắc lại. Đừng hoảng hốt, hãy ở nguyên tại chỗ chờ chỉ thị."

Không thể chỉ đứng chờ được. Phải chặn bài phát thanh này lại!

Mình rời khỏi đường lớn, nhảy xuống chỗ dốc có bụi cây xum xuê mọc cạnh đường. Đây là lối rẽ vào ủy ban. Hai chân mình bị gai cào đau rát. Mạng nhện bám vào mặt, bọ cánh cứng lạ hoắc bay vào miệng.

Cuối cùng cũng leo xuống hết dốc, mình lại một lần nữa chạy trên đường nhựa. Xung quanh không thấy bóng dáng ai, chỉ có tiếng loa phát thanh vẫn ra rả vang lên yêu cầu ở yên tại chỗ chờ chỉ thị. Mình tiếp tục chạy, phun

nước bọt trong miệng ra, lấy tay áo quạt mồ hôi và nước mắt ướt trên mặt như tơ nhện. Đôi chân đã rệu rã, người thì lão đảo. Dù vậy, mình vẫn chạy. Thậm chí không giảm tốc lúc xuống dốc. Ở khúc quanh nhẹ, người mình xô ra sát hàng rào bảo vệ chỗ mép đường. Phía dưới là mặt dốc nối với hồ.

- Ủa?!

Mắt hướng về phía hồ, cảm giác khó chịu ập tới. Mặt hồ tỏa ánh sáng nhạt. Mình tiếp tục chạy, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn. Không phải, không phải nước đang tỏa sáng mà là mặt hồ tĩnh lặng đang phản chiếu bầu trời, nom hết như tấm gương với hai cái đuôi sáng in trên đó... Hai cái? Mình ngược lên nhìn.

... Aaa, sao chổi...

-... Đang tách ra!

Tôi liên tục đổi kênh ti vi. Đài nào cũng đang hào hứng nói về màn trình diễn ngoài dự kiến của thiên thạch.

"Chính xác là sao chổi đã tách làm đôi."

"Chuyện này đúng là ngoài dự đoán!"

"Một khung cảnh phi thường."

"Có thể kết luận là hạt nhân sao chổi đã vỡ được không?"

"Vì chắc chắn không phải do lực thủy triều hay giới hạn Roche vượt mức, chỉ có thể là do bên trong sao chổi đã xảy ra biến đổi bất thường nào đó."

(Là cự ly cho phép gần nhất giữa hai thiên thể. Nếu vượt quá, thiên thể nhỏ hơn sẽ vỡ vụn)

"Đài thiên văn quốc gia vẫn chưa đưa ra kết luận..."

"Năm 1994 đã có trường hợp tương tự, sao chổi Shoemaker-Levy đâm vào Sao Mộc, gây ra ít nhất 21 mảnh vỡ."

"Không biết có nguy hiểm gì không nhỉ?"

"Vì sao chổi là một khối băng nên trước khi rơi xuống trái đất có lẽ đã tan chảy hết. Giả sử có thành thiên thạch đi chẳng nữa, xác suất rơi trúng khu dân cư sinh sống cũng rất thấp..."

"Trên thực tế, khó lòng dự đoán quỹ đạo của mảnh vỡ thiên thạch."

"Đối với chúng ta, những người đang sống ở thời này, được tận mắt chứng kiến hiện tượng hi hữu đến thế, hơn nữa theo giờ Nhật Bản lại đúng vào ban đêm, có thể nói là vận may nghìn năm có một."

- Con đi xem một chút!

Tôi đứng dậy khỏi ghế, nói với bố rồi chạy xuống cầu thang. Tôi đứng ở một điểm cao gần đó, ngược nhìn trời đêm.

Vòm trời lung linh chói ngời... Như thể hình thành thêm một Tokyo khác. Khung cảnh đẹp vô cùng, như một giấc mơ.

Ngôi sao vỡ đôi khiến nỗi cô đơn càng khắc sâu vào lòng. Mình đang chạy, lơ lửng như trẻ lạc với trái tim hoang mang giữa thị trấn tối om vì mất điện.

... Ai, là ai. Người ấy là ai?

Mắt vẫn không rời khỏi bầu trời, mình nỗ lực chạy đua với ngôi sao đang rơi và cố sức suy nghĩ.

... Một người quan trọng, một người không được phép quên, một người

không muốn quên!

Chỉ còn một quãng nữa là tới ủy ban. Chỉ còn một lúc nữa là ngôi sao kia biến thành thiên thạch gây ra thảm họa.

... Ai, là ai. Cậu là ai?

Cố gắng vắt cạn chút sức lực cuối cùng, mình tăng tốc.

... Tên cậu là gì?

Á! Mình kêu lên.

Chân bước hụt vào chỗ lõm trên đường nhựa, chưa nhận ra thì đã thấy thân thể tiếp xúc mặt đường. Mặt đập xuống đất, người mất đà lăn lông lốc, cơn đau thấu tim lan khắp cơ thể, cảnh vật quay cuồng, ý thức gián đoạn.

... Nhưng mà.

Tiếng cậu ấy văng vẳng bên tai.

"Để khi tỉnh dậy không quên mất nhau, chúng ta viết tên nhau lại nhé," cậu ấy đã nói thế.

Và đã ghi tên vào tay mình.

Vẫn nằm trên đường, mình mở mắt.

Cảnh vật nhòa đi và nhảy loạn xạ, mình nhìn bàn tay phải đang nắm chặt, mở từng ngón, cố gắng xòe tay ra. Nhưng nó cứng đờ. Dù thế, mình vẫn ra sức mở từng chút một.

Có chữ. Mình chăm chú nhìn.

Tớ thích cậu.

Trong khoảnh khắc, hơi thở nghẽn lại. Mình cố gắng đứng dậy. Vì không còn đủ sức nên chập vạt mắt một lúc. Rồi một lần nữa, hai chân mình đứng lại trên đường nhựa. Mình nhìn vào lòng bàn tay. Nét bút tựa như đã từng quen thuộc, viết rằng, *Tớ thích cậu*.

... Viết thế này à, mình nghĩ. Nước mắt lã chã rơi làm cảnh vật lại nhòe đi. Cùng với dòng nước mắt, có thứ gì đó như nguồn nước, như con sóng ầm ập đang sóng sánh khắp cơ thể. Mình cười trong nước mắt, nói với cậu ấy.

Viết thế này thì mình làm sao biết tên cậu được.

Rồi lại dốc sức chạy.

Không còn sợ hãi. Không còn sợ ai. Mình không cô đơn nữa.

Vì cuối cùng mình đã hiểu.

Mình đang yêu.

Chúng mình đang yêu nhau.

Chúng mình nhất định sẽ gặp lại.

Vì vậy, mình phải sống.

Mình sẽ sống.

Dù có chuyện gì xảy ra, dù thiên thạch cô rơi đi nữa, mình vẫn sẽ tiếp tục sống.

Không một ai lường trước được, rằng sao chổi sẽ vỡ khi tiếp cận trái đất, và rằng giữa lớp băng tuyết của sao chổi lại chứa một khối đá khổng lồ.

Hôm ấy, lại đúng dịp thị trấn tổ chức lễ hội mùa thu. Thời điểm rơi là 8 giờ

42 phút tối. Điềm va chạm là sân khấu lễ hội gần đền thờ Miyamizu.

Thiên thạch vừa tiếp đất, đã lập tức hủy diệt một phạm vi rộng lớn với đền thờ là trung tâm. Nó cày tung mặt đất lên, tạo thành một hố sâu như miệng núi lửa có đường kính khoảng 1 kilomet, nằm ngay cạnh hồ nước cũ, nước từ hồ chảy sang nhấn chìm già nửa thị trấn, tạo nên hồ mới hình quả bầu. Itomori trở thành trường hợp hứng chịu thảm họa tàn khốc nhất do thiên thạch gây ra trong lịch sử nhân loại.

Tôi nhớ lại những chuyện ấy, khi nhìn xuống hồ Itomori mới hình quả bầu. Trong buổi sớm mờ sương, mặt nước lặng lẽ phản chiếu ánh nắng yên tĩnh. Không thể tưởng tượng nổi ba năm trước nơi đây đã xảy ra thảm kịch. Ai mà ngờ ngôi sao chổi tôi từng chiêm ngưỡng trên bầu trời Tokyo đã mang thị trấn này đi.

Đỉnh núi tôi đứng chỉ toàn đá tảng.

Khi tỉnh dậy, tôi đã ở đây.

Tôi chợt nhìn vào bàn tay phải. Trong lòng bàn tay có một nét gạch dang dở.

- Cái này là gì vậy...

Tôi khẽ thì thầm.

- Mình đang làm gì ở đây?

8. Your Name.

Không biết từ khi nào, tôi đã bắt đầu thói quen này.

Chẳng hạn, lúc căng thẳng sẽ sờ sau gáy. Khi rửa mặt thì nhìn chằm chằm vào mình trong gương. Sáng ra dù bận rộn, cũng đứng trước cửa ngắm cảnhH chốc tốt Rồi nhìn chăm chú vào lòng bàn tay một cách vô nghĩa.

"Tiếp theo là Yoyogi, Yoyogi..." Nghe tiếng loa thông báo, tôi mới nhận ra mình lại tiếp tục nhìn vào lòng bàn tay. Tôi rời mắt ra ngoài cửa sổ. Tàu điện chậm dần, bóng vô số người đang đứng trên sân ga cứ thế lướt qua.

Đột nhiên, toàn thân tôi nổi gai ốc.

Tuy không lập tức nhận ra nhưng tôi nghĩ đó là cô ấy.

Cô ấy đang ở trong nhà ga này.

Tàu dừng, cửa trượt mở chậm chạp một cách khó chịu, tôi lập tức lao ra ngoài và xoay người nhìn khắp bốn bề. Rất nhiều hành khách lướt qua và bắn khoăn tôi. Cuối cùng tôi cũng bình tĩnh lại.

Người tôi đang tìm không ở đây. "Cô ấy" không ở đây.

Không biết thói quen này bám rễ vào tôi từ khi nào, một thói quen kì lạ.

Tôi nhận ra mình lại đang nhìn chòng chọc vào lòng bàn tay khi đứng sững giữa sân ga. Tôi bắt đầu nghĩ, chỉ một chút nữa...

Chỉ một chút. Một chút nữa thôi.

Dù không hiểu là một chút cái gì, tôi vẫn vô thức nguyện cầu như thế.

- Lý do khiến tôi muốn làm việc tại quý công ty là vì tôi thích các tòa nhà, à không, là vì tôi thích phong cảnh khu phố, thích cảnh sinh hoạt đời thường.

Bốn người phỏng vấn cùng sa sầm nét mặt. À không, chắc chỉ do tôi tưởng tượng mà thôi. Đây là công ty đầu tiên tôi trụ được tới vòng phỏng vấn thứ hai, nên phải cố gắng chiến đấu để không đánh mất cơ hội.

- Từ ngày còn bé đã như vậy. Ngay cả bản thân tôi cũng không biết vì sao. Ừm, nói chung là tôi thích. Tôi thích ngắm nhìn những tòa nhà, ngắm những người sinh sống và làm việc ở đó. Vì vậy tôi cũng hay lui tới nhà hàng và các quán cà phê. Cũng từng được nhận làm thêm...

- Thì ra là thế! - Vậy anh có thể cho biết tại sao anh lại chọn ngành xây dựng thay vì làm ở những nơi liên quan đến ẩm thực không?

Một người nhẹ nhàng đặt câu hỏi, đó là một phụ nữ đứng tuổi, trông hiền lành nhất trong bốn người phỏng vấn. Tôi lúng túng nhận ra mình đã trình bày thừa thãi. Mồ hôi bắt đầu tuôn đầm đìa bên trong bộ vest không quen mặc.

- À thì... Việc phục vụ khách khi làm thêm cũng vui nhưng tôi muốn làm một cái gì đó lớn lao hơn...

Việc lớn lao hơn? Câu trả lời như của học sinh cấp hai vậy. Tự tôi cũng nhận ra mặt mình đang đỏ lên.

- Thì là... không ai biết Tokyo sẽ biến mất lúc nào...

Lần này, khuôn mặt mấy người phỏng vấn thật sự tối sầm. Tôi nhận ra mình đang sờ sau gáy nên vội vàng đưa hai bàn tay trở về đầu gối.

- Vì vậy dù có biến mất, không, chính vì nó sẽ biến mất nên tôi muốn xây dựng một thành phố có thể sưởi ấm kí ức con người...

Hừm, không xong. Tự mình nói mà cũng không hiểu đang nói gì nữa. Lại trượt mất thôi. Tôi đưa mắt nhìn những tòa nhà cao tầng màu xám vươn lên sừng sững sau lưng bốn người phỏng vấn, chỉ muốn bật khóc.

- Hôm nay phỏng vấn ở công ty thứ mấy? - Takagi hỏi.

- Không đếm... - Tôi chán nản trả lời.

Tsukasa tỏ ra cực kì vui vẻ.

- Tao không nghĩ mày được nhận đâu.

- Mày im đi! - Tôi bực mình đáp lại.

- Chắc vì mày không hợp đồ vest đấy! - Takagi cười toe toét.

- Chẳng phải chúng mày cũng vậy sao! - Tôi nổi cáu.

- Tao được nhận thử việc ở hai công ty - Takagi khoe khoang.

- Tao tám công ty! - Tsukasa cũng khinh khinh đáp.

- Chết tiệt...

Không thể đáp trả được. Tách cà phê kêu lanh canh, tay tôi run bắn vì nhục nhẽ.

Tinhhhh!

Âm báo phát ra từ điện thoại đặt trên bàn. Tôi đọc tin nhắn, uống cạn phần cà phê còn lại, đứng dậy khỏi ghế.

Đây là quán cà phê chúng tôi thường xuyên lui tới hồi học cấp ba. Tôi vừa miên man nhớ lại vừa vẫy tay chào Takagi và Tsukasa rồi đi vội ra ga. Thời đó, mỗi ngày trôi qua đều thật nhẹ nhàng. Không cần nghĩ đến tương lai hay công ăn việc làm, ngày ngày đều vui vẻ một cách ngây ngô. Đặc biệt là mùa hè đó, mùa hè năm lớp Mười một, tôi đã cực kì vui. Cảm giác mắt nhìn mọi vật đều tràn đầy sức sống và mong chờ... Không rõ lúc ấy đã có chuyện gì, mà chắc chẳng có chuyện gì đặc biệt đâu. Tôi thầm nghĩ. Chỉ đơn giản là do đang trong độ tuổi mưa nắng thất thường thôi.

... Không ổn, đây là câu nhận xét thường dùng cho con gái mà. Tôi mơ màng

suy nghĩ và chạy xuống thang của tàu điện ngầm.

-Ồ, em đang tìm việc làm à?

Okudera ngẩng mặt khỏi điện thoại, mỉm cười hỏi tôi. Ga Yotsuya lúc chiều tối thật náo nhiệt, đầy ắp người tan sở, tan trường đang thông thả bước đi sau một ngày dài học tập và làm việc.

- Ha ha, quả là tìm việc khó khăn thật.

Nghe tôi nói, chị khẽ ừm một tiếng và tiến lại gần. Chị nhìn từ đầu đến chân, xem xét tôi thật kĩ với vẻ mặt khó đăm đăm rồi nghiêm trang nói.

- Chắc là do không hợp mặc vest chằng?

- K... không hợp đến vậy sao?

Tôi vội nhìn xuống người mình.

- Không đâu, nói đùa đấy!

Biểu cảm thay đổi nhanh chóng, chị cười toe.

Chúng tôi hẹn nhau, vì chị bảo muốn đi dạo một lát.

Từ khu phố Shinjuku, đi ngược chiều đám sinh viên đại học, xuyên qua phố Kioicho, lên cầu Benkei, tôi chợt nhận ra hàng cây cổ thụ bên đường đã đổi màu. Khoảng một nửa số người qua đường mặc áo nỉ mỏng, Okudera cũng đang mặc áo khoác thun màu xám nhạt.

- Hôm nay có chuyện gì mà chị bỗng nhiên nhắn tin vậy ạ?

Tôi vừa bước bên cạnh chị vừa nghĩ, có lẽ chỉ mình tôi là không theo kịp trạng thái giao mùa.

- Sao đây? - Đôi môi tô son bóng bẩy ra - Không có chuyện gì thì không được liên lạc hở?

- À không không - Tôi vội vàng xua tay.

- Lâu lắm mới gặp được chị nên vui lắm phải không?

- À, vâng, rất vui.

Nghe câu trả lời của tôi, chị cười rạng rỡ, vẻ hài lòng.

- Vì công việc phải qua đây nên chị muốn gặp Taki một chút.

Nghe nói chị đang làm việc ở Chiba, tại chi nhánh của một công ty thời trang lớn. Sống ở ngoại ô cũng vui, nhưng đúng là sự náo nhiệt này chỉ đặc biệt có ở Tokyo, chị cảm thán và háo hức ngắm nhìn khung cảnh rực rỡ xung quanh.

Này, trông kia, chị bỗng nói. Tôi ngẩng mặt lên.

Từ cầu vượt chỗ chúng tôi đang đứng nhìn ra ngang tầm mắt là màn hình lớn của trung tâm đồ điện gia dụng. Trên đó đang phát hình hồ Itomori dạng quả bầu, chụp từ trên cao, và dòng chữ lớn "Tám năm sau thảm họa sao chổi".

- Tụi mình đã từng đến Itomori rồi nhỉ? - Chị nói, mắt nhú lại như đang lục lại kí ức xa xăm - Lúc đó, Taki vẫn đang là học sinh cấp ba...

- Năm năm trước... - Tôi tiếp lời.

- Nhanh đến vậy cơ à? - Chị ngạc nhiên thở khẽ - Có vẻ chị đã quên đi rất nhiều điều.

Phải, bản thân tôi cũng thế. Chúng tôi xuống khỏi cầu đi bộ, thả bước trên đường Sotobori dọc khu Akasaka. Vừa đi, tôi vừa cố định hình lại kí ức ngày ấy.

Vào mùa hè năm lớp Mười một... À, không, vào đúng khoảng thời gian này năm lớp Mười một, bấy giờ trời mới chớm thu. Tôi cùng Tsukasa và chị Okudera đã có một chuyến đi ngắn. Liên tục đi tàu cao tốc và tàu tốc hành đến Gifu, lang thang dọc theo tuyến tàu địa phương mà không biết đích đến. Đã vào một tiệm mì nằm lơ lửng trên đường quốc lộ. Kí ức về khoảng thời gian sau đó mờ nhạt như kí ức tiền kiếp. Hình như xảy ra cãi vã, hình như tôi tách khỏi hai người họ, một mình leo lên một ngọn núi, ở đó đến sáng hôm sau rồi quay về Tokyo.

Đúng, ngày ấy tôi bị cuốn vào một chuỗi sự kiện xoay quanh sao chổi Tiamat.

Mảnh vỡ của sao chổi đã hủy diệt cả một thị trấn, là thảm họa thiên nhiên hiếm thấy trong lịch sử nhân loại. Vậy mà hầu hết người dân trong thị trấn đều bình an vô sự, đúng là kì tích. Ngày sao chổi rơi, ngẫu nhiên lại có buổi tập huấn lánh nạn quy mô toàn thị trấn. Quá đỗi trùng hợp và may mắn đến mức rất nhiều lời đồn đại đã loang ra sau lần thoát nạn này. Cú rơi hi hữu của thiên thạch và vận may phi thường của Itomori đã khuấy động trí tưởng tượng của giới truyền thông và quần chúng. Người ta liên tưởng sự viếng thăm của sao chổi với những di sản mang đậm bản sắc dân tộc như truyền thuyết thần rồng ở thị trấn này. Người ta đưa ra những nhận xét nặng mùi chính trị, gồm cả nghi ngờ lẫn tán dương về hành động ép buộc người dân lánh nạn của ông chủ tịch. Người ta còn rỉ tai nhau đủ mọi chuyện huyền bí như việc thiên thạch rơi thật ra đã được tiên đoán từ lâu. Những phát ngôn vô trách nhiệm và hỗn tạp ngày càng nảy nở. Đến tận khi người dân Itomori đã an cư lạc nghiệp tại khu vực khác, dư luận vẫn tiếp tục xôn xao. Nhưng giống như nhiều sự kiện trên đời, một thời gian sau, đề tài rầm rộ về thị trấn Itomori cũng từ từ biến mất.

Tuy vậy, tôi vẫn cảm thấy thật lạ lùng. Tôi đã từng vẽ rất nhiều tranh cho đến khi thể hiện được chính xác khung cảnh thị trấn đó. Mà nhiệt huyết này lại bộc lộ ra khi sao chổi đã rơi được vài năm. Như thể với riêng tôi thì sao chổi đến muộn, đột ngột viếng thăm rồi bay đi mất tích vậy. Câu chuyện rất cuộc...

Mà giờ thì sao cũng được. Đi trên rìa cao chạy dọc đường Sotobori, tôi vừa

nghĩ vừa ngẩng nhìn phở xá Yotsuya đang chìm dần vào nhập nhòa. Đúng, bây giờ thì câu chuyện có ra sao cũng không còn quan trọng, tôi thăm nghĩ. Điều tôi cần lưu tâm lúc này là công ăn việc làm, chứ không phải những mảnh kí ức nhạt nhòa.

Gió lên rồi! Chị Okudera nói như thì thầm, mái tóc dài uốn xoắn bay bồng bênh. Mùi hương ngọt ngào như từng ngửi rất lâu về trước, ở nơi rất xa nào đó thoảng vào mũi tôi, Tôi hít lấy mùi hương ấy, ngực bỗng nhiên thắt lại.

- Cảm ơn em hôm nay đã đi cùng chị. Tới đây là được rồi.

Okudera ngăn lại, lúc tôi đang định tiễn chị đến cổng soát vé của nhà ga.

Ban này, hai chị em ăn tối nhà hàng Ý mà chúng tôi làm thêm thời đi học.

- Nói mới nhớ, Taki đã hứa sẽ đái chị sau khi tốt nghiệp cấp ba, đúng không?

Tôi đã phải đái chị vì lời hứa bí ẩn mà tôi không nhớ. Dù vậy khi thanh toán tiền, tôi vẫn cảm thấy vô cùng tự hào.

- Thật không ngờ, đồ ăn ở chỗ làm của bọn mình lại ngon đến thế!

- Thời đi làm thêm toàn ăn cơm suất...

- Nên bao nhiêu năm chẳng hề nhận ra.

Chúng tôi cùng cười. Chị hít thở thật sâu, vui vẻ nói với tôi "Hẹn gặp lại". Ngón áp út trên bàn tay đang vẫy đeo chiếc nhẫn lóng lánh như giọt nước.

"Một ngày nào đó, em cũng phải tìm kiếm hạnh phúc cho mình nhé."

Chị vừa uống cà phê vừa thông báo với tôi về việc kết hôn, rồi thủ thỉ như thế. Tôi không biết nên trả lời ra sao, chỉ khe khẽ chúc mừng.

Đâu phải tôi không hạnh phúc. Tôi nghĩ vậy khi nhìn bóng chị bước xuống thang cầu vượt. Chị hiềm, hạnh phúc là gì, tôi vẫn chưa hiểu rõ.

Bỗng dưng tôi lại nhìn vào lòng bàn tay. Dĩ nhiên nó vẫn trống không.

Chỉ một chút nữa thôi, tôi nghĩ.

Chẳng mấy chốc, trời đã chuyển mùa.

Trải qua mùa thu với quá nhiều cơn bão, là đến mùa đông toàn mưa lạnh cắt thịt cắt da. Tối nay tiếng mưa cũng rả rích triền miên, như kí ức nhỏ giọt của những ngày xa xôi cũ. Đèn chằng dây cây Giáng sinh phản chiếu nhấp nháy trên kính cửa sổ đọng đầy nước mưa.

Tôi nhấp từng ngụm cà phê như muốn nuốt hết vào lòng mọi suy nghĩ vẩn vơ, và đưa mắt trở lại cuốn sổ tay. Bây giờ đã là tháng Mười hai nhưng trên đó vẫn ghi dày đặc lịch tìm việc.

Thăm hỏi kinh nghiệm các đàn anh, buổi thuyết trình về công ty, hạn ứng tuyển, giấy tờ, lịch phỏng vấn...

Dù đã ngán ngẫm với tập hợp lộn nhộn từ hãng thầu xây dựng hàng đầu đến văn phòng thiết kế, thậm chí cả nhà máy ở ngoại ô, tôi vẫn nhẫn nại ngồi so nội dung viết trong sổ tay với lịch trình trên điện thoại, và ghi những việc quan trọng của ngày mai vào sổ.

- Em muốn đến nơi tổ chức tiệc cưới khác nữa.

Tiếng trò chuyện của những người trong quán hòa lẫn tiếng mưa nghe thật xa xăm. Từ nãy đến giờ, cặp đôi ngồi phía sau tôi vẫn đang bàn chuyện tổ chức lễ cưới. Tôi bỗng nhớ tới chị Okudera, nhưng với giọng nói và bầu không khí hoàn toàn khác. Đôi nam nữ nọ chậm rãi trò chuyện bằng chất giọng địa phương nào đó, bầu không khí dịu dàng ấm áp như những người bạn thuở ấu thơ đang tâm sự với nhau.

Không hiểu sao tôi lại lắng nghe câu chuyện của hai người họ.

- Đi nữa sao? - Người thanh niên trả lời với vẻ chán ngấy nhưng giọng nói vẫn ôn tồn - Đã đi bao nhiêu nơi tổ chức tiệc cưới rồi còn gì. Nơi nào mà chẳng giống nhau.

- Chẳng phải hôm trước anh bảo thích tổ chức tại đền thờ thần à?

- Còn em, chẳng phải mơ ước được làm đám cưới ở nhà thờ sao?

- Chuyện cả đời mới có một lần mà, không thể ra quyết định một cách đơn giản như thế được.

- Em bảo là quyết định xong rồi cơ mà.

Người thanh niên nhỏ giọng phàn nàn. Tôi khẽ cười.

- Ừm - Cô gái phớt lờ, trầm tư đáp - Khoan nói chuyện ấy đã. Anh Teshi, trước lễ cưới, anh phải cạo râu đi nhé.

Bàn tay đang đưa tách cà phê lên miệng bỗng khựng lại.

Tự dưng, tim tôi đập mỗi lúc một nhanh.

- Em sẽ cố gắng giảm ba cân.

- Đang ăn bánh ngọt đây mà dám nói thế à?

- Kể từ ngày mai em sẽ nghiêm chỉnh thực hiện!

Tôi từ từ ngoái lại đằng sau.

Hai người đã đứng dậy, lúc này đang mặc áo khoác. Trước mắt tôi là người thanh niên dong dỏng cao, đầu húi cua và đội mũ, khuôn mặt nhìn nghiêng đang cười rạng. Cô gái có dáng vóc nhỏ nhắn, tóc cắt ngắn giống búp bê, trông trẻ con như học sinh tiểu học. Hai người quay lưng bước ra khỏi quán. Không hiểu vì sao, tôi không thể rời mắt khỏi họ.

"Cảm ơn quý khách!" Tiếng nhân viên phục vụ lẫn trong tiếng mưa rào rào.

Lúc ra khỏi quán, mưa đã chuyển thành tuyết.

Hình như nhờ hơi ẩm tràn ngập không khí mà dù tuyết rơi, khu phố vẫn ấm áp, khiến tôi thấy lo lắng như thể đang nhăm lẩn các mùa. Có cảm giác từng người đi ngang qua đều đang che giấu một bí mật quan trọng, nên tôi vô thức ngoái lại nhìn.

Tôi bước vào thư viện quận đã sắp tới giờ đóng cửa. Chỉ còn lác đác vài người ở đại sảnh rộng thênh thang, khiến tôi cảm thấy không khí trong thư viện còn lạnh hơn cả bên ngoài. Ngồi xuống ghế, mở quyển sách vừa lấy từ kệ xuống. Là tập ảnh có nhan đề *Itomori thị trấn diệt vong*. Tôi từ từ lật từng trang một như đang tháo niêm phong cũ.

Cây bạch quả và trường tiểu học. Cầu thang dốc của đền thờ trông xuống hồ. Cổng vào đền đã tróc sơn. Đường ray nhỏ xíu như những cành cây được ai đó đặt trên rẫy. Bãi đỗ xe rộng hoang toàng, hai quán rượu kề bên nhau, trường trung học bằng bê tông nhạt màu. Đường nhựa cũ kĩ nứt nẻ, hàng rào chắn dọc con dốc đổ vẹo sang một bên, nhà kính phản chiếu bầu trời.

Đó là phong cảnh bình thường mà nơi nào ở Nhật Bản cũng có, chính vì thế, tất cả trông rất quen thuộc. Nhiệt độ của tường đá cũng như cái lạnh của cơn gió, tôi có thể hình dung rõ ràng như nơi mình từng sinh sống. Tôi không biết tại sao lại như vậy. Vừa nghĩ, tôi vừa lật từng trang sách.

Tại sao trước phong cảnh bình thường của một thị trấn đã không còn tồn tại, trái tim tôi lại nhói đau đến thế.

Tôi từng có quyết tâm rất mạnh mẽ về một điều gì đó. Trên đường về nhà, nhìn ánh sáng từ một ô cửa sổ, khi ghé vào cửa hàng tiện lợi mua cơm hộp và cả khi buộc lại sợi dây giày bị tuột, tôi đều có cảm giác ấy.

Tôi đã từng quyết tâm làm gì? Quyết tâm gặp ai, mà không, quyết tâm làm gì để gặp ai?

Khi soi gương rửa mặt, khi để túi nylon vào nơi tập kế rác, khi nheo mắt ngắm bình minh len qua khe cửa, tôi đều tự vấn như thế rồi cười buồn.

Là ai hay là chuyện gì, cuối cùng vẫn không sao nhớ được.

Đóng cửa phòng phông vẫn lại, tâm trí tôi tiếp tục miên man.

Ngay bây giờ tôi đang phải đấu tranh. Nói một cách lớn lao thì đó là đấu tranh vì cuộc sống này. Quyết tâm ở đây chứ ở đâu! Đấu tranh. Sinh tồn. Hít thở. Bước đi. Chạy. Ăn. Kết nối. Vẫn sống bình thường, vẫn rơi nước mắt trước phong cảnh của một thị trấn.

Chỉ một chút thôi, tôi nghĩ.

Chỉ một chút thôi. Thêm một chút nữa là được.

Không biết một chút cái gì, nhưng tôi vẫn tiếp tục nguyện cầu.

Chỉ một chút thôi, tôi nghĩ. Thêm một chút nữa là được.

Hoa anh đào nở rồi rụng, cơn mưa dai dẳng gội rửa khu phố, mây trắng bồng bênh trên cao, lá đổi màu, gió lạnh cóng thổi về. và, hoa anh đào lại nở. Ngày trôi qua thật nhanh.

Tốt nghiệp đại học. Gắng gỏi kiếm được một chỗ làm. Mỗi ngày đều cố gắng hết mình như người cố gắng để không vắng khỏi chiếc xe lắc lư. Cũng có lúc tôi nghĩ mình đang tiến gần đến nơi mong ước, dù chỉ được từng bước một.

Sáng thức giấc, nhìn chằm chằm vào bàn tay phải. Trên ngón trở đọng vệt nước nhỏ. Giọt nước mắt làm ướt khóe mi khi này đã khô, giấc mơ cũng biến mất.

Chỉ một chút thôi, tôi nghĩ và bước xuống giường.

Chỉ một chút nữa thôi.

Mình cầu nguyện và nhìn vào gương, thắt dây buộc tóc lại. Mặc lên người áo khoác mỏng mùa xuân. Mở cửa căn hộ, ngắm nhìn phong cảnh Tokyo đang trải rộng trước mắt trong giây lát. Bước lên cầu thang nhà ga, đi qua cổng soát vé tự động, len lên tàu điện đông đúc vào giờ cao điểm. Bên trên biển người ấy là khoảng trời nhỏ trong vắt.

Tôi dựa vào cửa tàu điện, nhìn ra ngoài. Cao ốc, xe cộ, cầu vượt cho người đi bộ, đường phố... nơi nào cũng đông đặc. Thành phố với xe chở hàng trăm người, tàu chở hàng nghìn khách và vô vàn phương tiện lưu thông. Tôi vừa ngắm nhìn vừa cầu nguyện, chỉ một chút nữa thôi.

Đúng lúc đó, tôi trông thấy cô ấy.

Đột nhiên, mình trông thấy cậu ấy, ở khoảng cách gần đến mức có thể chạm tay tới, trên chiếc tàu điện chạy song song. Cậu ấy nhìn thẳng vào mình, cũng mở tròn mắt ngạc nhiên. Và mình đã nhận ra nguyện ước ôm ấp bấy nay.

Cô ấy chỉ ở cách tôi chừng một mét. Dù không biết tên, nhưng tôi biết chắc là cô ấy. Hai chiếc tàu điện đang chạy qua nhau. Một chiếc khác xen vào giữa khiến bóng dáng cô khuất khỏi tầm mắt tôi. Cuối cùng, tôi cũng hiểu ra lời nguyện cầu của mình.

Dù chỉ một chút thôi cũng được, miễn là ở bên nhau.

Thêm một chút nữa thôi cũng được, miễn là ở bên nhau.

Tàu điện vừa dừng lại, tôi đã phóng ra. Chạy dọc phố. Tìm bóng dáng cô ấy. Tôi tin chắc cô ấy cũng đang tìm tôi.

Trước đây chúng tôi đã từng gặp nhau. Không, chắc chỉ là tưởng tượng. Có khi chỉ là một giấc mơ. Có khi là ảo ảnh về tiền kiếp. Sao cũng được, tôi - chúng tôi - vẫn muốn ở bên nhau, dù chỉ thêm một lúc, dù chỉ còn một lúc.

Chạy trên con dốc, mình chợt nghĩ, tại sao mình lại chạy như vậy. Tại sao mình lại tìm kiếm. Câu trả lời đó, có lẽ mình cũng biết. Dù không nhớ nhưng toàn bộ con người mình đều biết. Rẽ qua con đường hẹp, rồi chạy hết đường và đến cầu thang. Mình bước xuống, mắt dõi nhìn phía dưới. Cậu ấy ở đó.

Rất muốn chạy nhưng cố kìm lại, tôi bắt đầu chậm rãi bước lên cầu thang. Con gió mang hương hoa thối tới làm phồng áo vest. Cô ấy đang đứng ngay trên kia, nhưng tôi không thể nhìn thẳng vào, chỉ nhận thức được cô hiện diện ở đó. Hình như cô bắt đầu bước xuống cầu thang. Tiếng giày nhẹ êm lồng vào khí trời mùa xuân. Tim tôi đập loạn trong lồng ngực.

Chúng mình tiến lại gần nhau mà mắt vẫn nhìn xuống đất. Cậu ấy không mở lời, mình cũng không nói được gì. Chúng mình đi lướt qua nhau mà bao lời nghẹn tắc. Trong khoảnh khắc ấy, trái tim mình đau như bị ai bóp chặt. Không thể như vậy được, mình dứt khoát tự nhủ. Chắc chắn chúng mình không phải là những người xa lạ chẳng hề quen biết nhau. Điều ấy trái ngược với quy luật của vũ trụ, trái ngược với dòng số mệnh. Cho nên...

Cho nên, tôi quay phắt lại. Cùng lúc, cô ấy cũng ngoảnh mặt nhìn, đứng phía dưới với đôi mắt tròn xoe, sau lưng là cả phố phường Tokyo. Mái tóc dài buộc gọn bằng sợi dây mang màu như ráng chiều. Người tôi bỗng run run.

Cuối cùng cũng gặp. Cuối cùng cũng gặp được nhau. Vừa nghĩ nếu cứ thế này, chắc mình khóc mất, thì hóa ra đã rơi nước mắt thật rồi. Nhìn mình khóc, cậu ấy cười. Mình cũng cười trong khi nước mắt vẫn tuôn lũ chã, cố hít thật sâu luồng không khí mùa xuân hòa đầy cảm xúc mong đợi.

Và rồi, chúng tôi cùng cất tiếng.

Giống như trẻ con tranh nhau nói, chúng mình đồng thanh.

- Tên của cậu là...

Lời bạt

Thật ra, tôi không dự định viết tiểu thuyết này. Nói thế có thể làm phật lòng độc giả, nhưng tôi nghĩ *Your Name*. làm phim hoạt hình thì phù hợp hơn.

Your Name. là phiên bản tiểu thuyết của bộ phim hoạt hình cùng tên do tôi làm đạo diễn được công chiếu vào mùa hè năm 2016. Nghĩa là chuyển thể phim thành truyện, nhưng thật ra, ở thời điểm viết lời bạt này, phim vẫn trong quá trình sản xuất. Còn khoảng ba tháng nữa bộ phim mới hoàn tất. Vì truyện sẽ được xuất bản trước nên thật khó trả lời câu hỏi đâu là nguyên tác. Lúc viết sách, tôi đã đổi mới một số hình tượng trong truyện. Chẳng hạn như Mitsuha là cô gái khá lạc quan, hay Taki là anh chàng không biết giao tiếp với người khác giới. Sự đổi mới này có vẻ cũng làm ảnh hưởng đến phần âm thanh (do nghệ sĩ và diễn viên lồng tiếng thực hiện). Đây là lần đầu tiên tôi vừa làm phim, vừa viết tiểu thuyết nhưng phải nói rằng tôi thật sự rất vui.

Nội dung giữa phim và tiểu thuyết không có sự cách biệt lớn, nhưng lối kể chuyện thì hơi khác nhau một chút. Trong tiểu thuyết, Mitsuha và Taki dùng ngôi thứ nhất, nghĩa là chuyện được kể qua góc nhìn của hai người này. Chính vì vậy mà những chuyện hai người họ không biết sẽ không thể nào kể lại. Còn trong phim, ngay từ đầu đã sử dụng ngôi thứ ba, nghĩa là thế giới được thể hiện qua máy quay. Vì vậy, có khá nhiều cảnh quay qua góc nhìn của những người khác ngoài Taki và Mitsuha. Tôi nghĩ cả tiểu thuyết và phim đều rất thú vị, đúng như đặc trưng của truyền thông, sản phẩm này sẽ bổ sung cho sản phẩm kia và ngược lại.

Tiểu thuyết do một người viết nhưng phim là sản phẩm được tạo thành bởi bàn tay của rất nhiều người. Sau vài tháng bàn bạc với ê kíp sản xuất của hãng phim Toho, kịch bản *Your Name*. đã ra đời. Nhà sản xuất Kawamura Genki luôn góp ý dứt khoát và kịp thời. Tuy có đôi lúc tôi thậm nhủ không ỏn (vì thấy cách xử lý có phần độc đoán) thì vẫn phải thừa nhận rằng, chính anh đã kéo tôi đi.

Cuốn tiểu thuyết này khoảng một nửa tôi viết ở nhà riêng, một nửa viết ở trường quay. Tôi nghĩ, tiểu thuyết có thể hoàn thành là nhờ công lao không

nhỏ của đạo diễn hình ảnh - anh Ando Masashi. Tuy anh không trực tiếp giúp tôi viết tiểu thuyết, nhưng nhờ anh làm việc và cống hiến hết mình cho bộ phim mà tôi có thể yên tâm sáng tác ở ngay trường quay ráo riết như chiến trường.

Tiếp theo là các anh em phụ trách phần âm nhạc trong phim - ban nhạc Radwimps. Trong tiểu thuyết, đương nhiên không thể nghe được nhạc nền, nhưng ngôn ngữ lại chịu ảnh hưởng không nhỏ bởi thể giới ca từ của Radwimps. Trong phim *Your Name.*, âm nhạc chiếm vị trí vô cùng quan trọng. Tôi sẽ rất hạnh phúc nếu được mọi người tìm hiểu xem, ở cả hai phiên bản phim và tiểu thuyết, âm nhạc được thể hiện ra sao. Chính vì thế, mong quý vị đón xem cả phim nữa!

Từ đâu tôi có viết rằng truyện này "làm phim hoạt hình thì phù hợp hơn", vì bộ phim là sự kết tinh tuyệt vời từ tài năng của nhiều người như đã nêu ở trên. Tôi nghĩ trong phim có những chỗ vượt xa năng lực cá nhân.

Dù vậy, cuối cùng tôi vẫn viết tiểu thuyết.

Tự nhiên thay đổi tâm trạng và muốn viết.

Lý do là vì tôi cảm thấy rằng ở đâu đó cũng có những thiếu niên, thiếu nữ giống Taki và Mitsuha. Đây đương nhiên chỉ là tưởng tượng, nhưng tôi nghĩ có những người cũng ôm ấp suy nghĩ, trải nghiệm giống như họ. Dù đã mất đi người quan trọng hay nơi chốn quan trọng với mình, vẫn quyết tâm đấu tranh. Dù bây giờ chưa gặp nhau, nhưng luôn tin tưởng chắc chắn sẽ gặp và tiếp tục vươn lên. Vì tôi thấy cần kể lại những cảm nghĩ tha thiết này, khác với sự lộn lắt trong phim, nên tôi đã quyết định viết sách.

Thành thật cảm ơn quý vị đã mua và đọc tiểu thuyết *Your Name.*.

Tháng Ba năm 2016

Shinkai Makoto

Cảm nghĩ

"Cậu viết cảm nghĩ cho tôi đi."

Shinkai Makoto nói vậy trong phòng họp công ty Comix Wave Films Inc.

Vì quá bất ngờ nên tôi vội vàng trả lời rằng "cảm nghĩ" nên do một người thứ ba thực hiện để đảm bảo khách quan.

Tôi là nhà sản xuất phim *Your Name*. nên không thể có cái nhìn khách quan được.

Dù thế Shinkai Makoto vẫn không nản lòng, cứ nài nỉ mãi.

Vài tháng sau, tôi đã đọc tiểu thuyết. Đúng là một tác phẩm tuyệt vời.

Tôi cảm thấy mình đã hiểu lý do Shinkai Makoto nhờ tôi viết cảm nghĩ.

Đúng hơn, không phải anh ấy muốn tôi nhận xét, mà anh ấy muốn người trong cuộc kể lại ngọn ngành quá trình ra đời của cuốn tiểu thuyết này.

Hai năm trước, tôi và Shinkai Makoto đã quyết định sẽ làm một bộ phim.

Tối hôm đó, hai chúng tôi cùng uống rượu ở một quán nhậu đơn sơ dưới gầm cầu. Tôi uống bia Highball còn anh ấy uống bia tươi, thảo luận với nhau về *Tiếng gọi từ vì sao xa*, *Bên kia mây trời là nơi hò hẹn*, *5 centimet trên giấy*.

Shinkai Makoto kể về mối tình của một thiếu niên và thiếu nữ tình cờ biết đến nhau ở một thế giới xinh đẹp lộng lẫy.

Tôi đã nói rằng tôi muốn tác phẩm mới nhất phải trở thành "Bộ phim ăn khách nhất của Shinkai Makoto". Tôi muốn những người chưa từng biết đến

Shinkai Makoto sẽ phải chạm đến thế giới của anh và kinh ngạc. (Giống như tôi đã từng ngạc nhiên khi xem *Tiếng gọi từ vì sao xa* mười bốn năm trước.) Muốn khán giả/độc giả trung thành của anh, lại một lần nữa được biết tài hoa ấy có thể tạo ra những gì.

Thêm vào đó, tôi cũng đã nói rằng, trong tác phẩm mới, tôi muốn có cả âm nhạc hay nhất. (Tác phẩm của Shinkai Makoto luôn đi cùng những bản nhạc tuyệt vời.) Tôi hỏi có ca sĩ nào anh yêu thích không? Ngay lập tức, anh ấy đưa ra tên của một ban nhạc. Tôi liền gửi mail cho trưởng nhóm nhạc vì may thay, tôi cũng có quen biết từ trước.

"Tôi đã tìm cậu từ kiếp trước trước trước nữa của cậu đấy."

Nửa năm sau, bản demo với nhan đề "Kiếp trước kiếp trước nữa" của Noda Yojiro ban nhạc Radwimps được gửi tới. Ca khúc này với Radwimps có lẽ là ca khúc mở ra kỉ nguyên mới, hết sức tuyệt vời.

"Vì quá đôi hào hứng, nên tôi đã nghe dưới cơn mưa tầm tã trong tình trạng người ướt sũng."

Không hiểu vì sao tôi đã suýt rơi nước mắt khi đọc tin nhắn Line từ Shinkai Makoto.

Trong cuộc đời có biết bao nhiêu cuộc gặp gỡ, nhưng cuộc gặp gỡ với người định mệnh lại chẳng dễ dàng. Mà ví như đã gặp, cũng không ai chứng minh được đó là người định mệnh của mình.

Đây là câu chuyện xoay quanh hai kẻ vô tình gặp nhau trong một thế giới rộng lớn. Shinkai Makoto và Noda Yojiro, hai người họ cũng gặp gỡ nhau như sự sắp đặt của định mệnh, dẫn đến một màn hợp tác đầy kì tích (mặc dù khởi đầu là ở quán rượu dưới gầm cầu).

Shinkai Makoto dựng cốt truyện và phân cảnh. Noda Yojiro nghiền ngẫm và cảm nhận nó rồi sáng tác âm nhạc. Thành quả của hai người kết hợp đã tạo nên thiên tiểu thuyết này. Tiểu thuyết nhờ âm nhạc mà hoàn thiện, bộ phim nhờ tiểu thuyết mà càng thêm chiều sâu. Đó quả là niềm hạnh phúc vô giá đối

với một nhà sản xuất điện ảnh.

"Lần này tôi không viết tiểu thuyết đâu." Shinkai Makoto đã nói như thế, nhưng vì âm nhạc của Noda Yojiro nên mới thay đổi quyết định. Trong tiểu thuyết không có âm thanh. Nhưng độc giả vẫn có thể nghe thấy ca khúc của Radwimps.

Tôi nghĩ đây là cuốn tiểu thuyết hi hữu, ra đời nhờ cuộc gặp gỡ mang tính định mệnh.

Năm 2012, tôi đã viết tiểu thuyết *Thế gian này nếu chẳng còn mèo*.

(IPM phát hành tháng 12/2016)

Trong đó, tôi mô tả hình ảnh của một nhân viên đưa thư đang hấp hối. Chắc chắn là mô tả về cái chết nhưng không biết từ bao giờ, nó lại trở thành câu chuyện về kí ức.

Đối với con người, điều khủng khiếp nhất là gì? Đương nhiên là cái chết. Tôi vẫn luôn nghĩ như thế.

Nhưng thật ra, có một điều còn khủng khiếp hơn cái chết.

Đó là vẫn sống mà không thể nhớ ra người mình yêu thương.

"Không rõ kí ức của con người nằm ở đâu nhỉ? Có lẽ là trong mạng lưới các dây thần kinh. Trong cả đầu ngón tay và nhãn cầu? Hay lưu giữ dưới dạng sương mù, không có hình dáng nhất định và không thể nhìn rõ? Thường được gọi là trái tim, tinh thần, hay tâm hồn gì đó? Và có thể rút ra như thể nhớ chứa hệ điều hành?"

Trong tác phẩm này, Taki đã tự hỏi mình như thế.

Con người quả là một sinh vật kì lạ. Quên đi những điều quan trọng, lại nhớ

toàn mấy chuyện bao đồng. Không thể nào xóa đi thứ không cần thiết và lưu giữ lại điều cần thiết như thể nhớ. Tôi đã tìm kiếm lý do cho đến tận bây giờ.

Nhưng đọc tiểu thuyết này, tôi có cảm giác, mình đã hiểu được đôi chút.

Con người sẽ quên đi những điều quan trọng.

Nhưng họ vẫn đấu tranh để nhớ ra.

Bộ phim *Your Name*. sắp sửa hoàn thành. Phim kể về câu chuyện tình được miêu tả là "cuộc đấu tranh đẹp đẽ" của một đôi trai gái trong thế giới thăm khốc này. Chắc chắn nó sẽ là "Bộ phim ăn khách nhất của Shinkai Makoto", mà không, phải nói là "Kiệt tác bậc nhất của Shinkai Makoto".

Bây giờ tôi cũng giống như những độc giả đã đọc tiểu thuyết này, đang rất mong đợi bộ phim đó.

Kawamura Genki

Nhà văn, nhà sản xuất phim